crime scene 19

virtual_project.eu

fabrica de păcate

RICHARD ALEAS

„Excelent... Aleas a făcut o treabă minunată surprinzând atât stilul cât şi spiritul romanului clasic polițist."
Chicago Sun-Times

RICHARD ALEAS
fabrica de păcate
19

„Excelent… Aleas a făcut o treabă minunată surprinzând atât stilul cât și spiritul romanului clasic polițist.”

Chicago Sun-Times

Richard Aleas
Little girl lost

Richard Aleas, oct, 2004
CRIME SCENE PUBLISHING 2009 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEAS, RICHARD
Fabrica de păcate / Richard Aleas: trad.: Alexandru Macovescu. – București;Tritonic, 2009
ISBN 978-973-733-355-1

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactori: ALEXANDRU ARION, ALEX NICHIFOR
Bun de tipar: August 2009
Tipărit în România
Tipar: FED Print

Richard Aleas

Fabrica de păcate

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

~ 19 ~

Richard Aleas este pseudonimul lui Charles Ardai, născut în 1969, editor și scriitor. Este cunoscut ca Director General Executiv al companiei Juno, furnizoare de servicii de Internet și ca director și fondator al editurii Hard Case Crime, specializată în romane polițiste.

S-a născut în New York, fiind fiul a doi supraviețuitori ai Holocaustului. Într-un interviu acordat postului național de radio Ardai spunea că poveștile pe care le-a auzit de la părinții săi atunci când era copil erau cele mai înspăimântătoare cu putință și i-au dat impresia că un punct mic de lumină era înconjurat de foarte mult întuneric. El recunoaște că acele povești i-au influențat creația și capacitatea de a-și impregna personajele cu suferință.

Ardai este autorul volumelor de nuvele *The Return of the Black Widowers, Great Tales of Madness and the Macabre și Futurecrime.*

Romanul *Fabrica de păcate* (Little girl lost) a fost publicat în 2004 și a fost nominalizat pentru Edgar Alan Poe Award și pentru Shamus Award, al doilea roman al său, *Songs of Innocence,* câștigător al Shamus Award, urmând a fi tradus și în limba română.

În anul 2007 a primit Edgar Award pentru nuvela *The Home Front.*

Alte romane publicate: *Fifty-to-One* în 2008 și *Hunt Through the Cradle of Fear* în 2009.

Am auzit pe cineva ridicând receptorul și Roy a răspuns la telefon. Încă mă ținea strâns de haină cu pumnul său uriaș.

— Domnul Khachadurian? Aici e Roy de la bar. Da, sunt cu John Blake, spune că dumneavoastră… da, sunt în apartamentul lui. Wayne a făcut-o. Fiindcă își bagă nasul peste tot… se tot învârte în jurul barului, se ia de fete… Nu. Da, da, da, înțeleg.

A trântit receptorul.

M-a tras iar spre el.

— Ai noroc, banditule, zise el. M-a îmbrâncit și genunchii mi s-au îndoit de pat. Am căzut lat. Apoi s-a așezat deasupra mea, blocând lumina, și așa puțină, care intra pe fereastră. Nu i-am văzut pumnul venind spre mine, dar l-am simțit afundându-se tare în stomac.

— Murco! am îngăimat.

— Nu lucrez pentru Murco, șuieră el. Lucrez pentru Wayne Lenz. Mi-a dat un upercut în bărbie, trântindu-mă cu capul de saltea. Asta în primul rând. În al doilea rând, nu-mi place să mi se dea cu spray în ochi. A mai urmat un pumn, de data asta țintind între picioare, dar m-am întors, așa că a nimerit în șold.

— O să te… o să te omoare, abia am reușit să îngaim.

— Ei, uite, asta e în al treilea rând, zise el și i-am simțit satisfacția din voce. Omul a spus să nu te schilodesc. Da' n-a zis să nu te bat.

Următoarea lovitură am primit-o la cap. Pe urmă, nu le-am mai simțit pe celelalte, doar le-am auzit năpustindu-se asupra mea.

PENTRU NAOMI

Capitolul 1

A trebuit să mă așez când am văzut titlul cu litere de-o șchioapă, apoi poza alăturată și am citit articolul de două coloane de dedesubt.

După ce am terminat de citit, am întins ziarul pe masă, l-am netezit bine cu ambele mâini și m-am uitat fix la fotografie. Nu mai citeam, doar mă uitam la fata din poză care mă privea cu un zâmbet larg pe față, descoperindu-și toți dinții, cu ochii mijiți de la blițul aparatului și cu bretonul blond ieșindu-i de sub tichia de absolventă. Aceasta era una dintre cele două fotografii apărute în ziar; cealaltă era la pagina 19 unde se continua articolul. Nu m-am mai uitat la pagina 19, doar m-am ridicat, m-am sprijinit cu mâinile de masă și m-am uitat la fată. Atunci mi-a trecut prin cap un gând cât se poate de ciudat. Mă gândeam la acea pasăre.

Era făcută din polistiren, vopsită în galben și roșu ca să imite penele, cu un cioc negru de plastic și cu picioare de sârmă răsucite la capăt sub formă de gheare. Am găsit-o la ghena de la capătul holului, într-o colivie din lemn de plută, proptită pe marginea gurii de evacuare. Mama mă trimisese să duc gunoiul, așa că am deschis ușa gurii de evacuare și am dat drumul în jos sacului de gunoi. Dar ochii îmi erau ațintiți asupra păsării, acea pasăre ieftină din polistiren aflată în cușca ei ieftină de lemn.

Probabil că o aruncase unul dintre vecinii noștri, familia Tolbert sau Nelson, sau chiar doamna Knechtel de la 14-D. Nimeni nu s-ar fi supărat dacă aș fi luat-o. Mama s-a plâns că era jegoasă, dar nu era din cale-afară, iar când i-am promis că o spăl a zis că pot s-o păstrez. Tata a bătut un cui într-o latură a bibliotecii mele, a atârnat colivia mai sus decât puteam ajunge la ea și acolo a rămas, timp de zece ani, de unde o puteam vedea când stăteam în pat. În acest răstimp tata ne-a părăsit, dar pasărea a rămas cu noi.

Atunci când Miranda Sugarman a fost în cele din urmă de acord să facem dragoste, a făcut-o uitându-se în sus la pasărea care nu fusese ștearsă de praf de zece ani, iar colivia ei se sfărâmase în locul unde cuiul intra în lemn. Se întâmpla în noaptea de dinaintea absolvirii

liceului și cu doar o săptămână înainte ca ea să plece din New York, la Școala de Vară din Los Alamos, unde spera să înceapă cursuri pregătitoare de medicină care ar fi ajutat-o în cariera de optician sau oftalmolog, n-am reușit niciodată să rețin în care din ele.

Dar acea noapte am reținut-o. Îmi aduc aminte cum îi tremurau pleoapele când mă săruta și cum, după aceea, și-a trecut degetele prin părul meu și mi-a așezat capul pe pieptul ei. Îmi amintesc curba șoldurilor ei atunci când s-a aplecat din pat ca să-și ia ochelarii de pe jos. Îmi amintesc cum îi ascultam inima bătând din ce în ce mai încet în piept. Pieptul ei era lipicios de transpirație, ca și obrazul meu, și am stat așa pentru mult timp.

Deodată a zis:

— Urăsc chestia aia. Pasărea aia. Chiar o urăsc.

I-am urmărit privirea și a fost de parcă vedeam pentru prima dată colivia atârnată acolo. Era ceva urât, respingător. Uitasem de ce mi-am dorit-o cândva. M-am ridicat pe vârfuri ca s-o dau jos, clătinându-mă un pic în vreme ce mi se urca sângele la cap. Miranda a râs și m-a prins de mijloc încercând să mă împiedice, dar eu am dus colivia în sufragerie, iar ea m-a urmat, cu pătura pe ea. Când am descuiat ușa de la intrare mi-a șuierat:

— Ești gol!

Dar mi-a ținut ușa deschisă, iar eu am ieșit pe hol și am trecut pe lângă apartamentele 14-B, 14-C și 14-D. Ușa de la ghenă a scârțâit când am deschis-o și, de îndată ce am pus colivia pe marginea gurii de evacuare, a scârțâit din nou când am trântit-o.

M-am întors de pe holul acela lung până la locul unde mă aștepta Miranda înfășurată în pătură, privindu-mă poznaș și totuși încântată; și în ultima clipă, deși oricare din vecini putea să deschidă ușa și s-o vadă, a tras pătura de pe ea și a lăsat-o să-i cadă la picioare.

Era oare un semn pentru ce avea să urmeze? Pe atunci nu vedeam lucrurile așa. În acea clipă, și poate doar în acea clipă, mi-am dat seama că o iubeam: o iubeam așa cum e în stare doar un băiat de 18 ani, care scăpase de povara virginității și a liceului în aceeași noapte. Ne-am așezat pe pătură. Nu conta că o făceam în sufrageria mamei. Ne străduiam să păstrăm tăcerea, dar nu reușeam. Din fericire, mama nu s-a trezit sau, dacă se trezise, a fost destul de discretă să rămână în dormitor cu

ușa închisă. Sau dacă n-a fost, noi nu ne-am dat seama niciodată.

În după-amiaza următoare, pe când urcam pe scenă la auzul marșului „Pomp and Circumstance” zdrăngănit la pian de profesorul de muzică, m-a străfulgerat un gând. Noaptea trecută lăsasem pasărea în exact același loc unde o găsisem acum zece ani, cam în aceeași poziție, pe marginea gurii de evacuare. Și deși trecuseră zece ani, tot mai aveam aceiași vecini. Unul dintre ei era cel care aruncase pasărea prima dată. Mă gândeam că dacă acel vecin care aruncase pasărea cu atâția ani în urmă ar merge la ghenă astăzi și ar vedea-o exact acolo unde el sau ea a lăsat-o atunci, cât de șocat ar fi, cum ar fi izbit de gândul că trăiește în Zona crepusculară. Oare cum ar fi? Să crezi că te-ai descotorosit de ceva de care de bine, de rău, ai scăpat pentru totdeauna și apoi, după zece ani, să intri în încăperea unde ai lăsat acel ceva și să-l găsești din nou, atât de evident în fața ochilor tăi?

După o săptămână am văzut-o pe Miranda pentru ultima dată. Pleca, și în ciuda bunelor noastre intenții, n-am mai ținut legătura. N-am știut ce se mai întâmplase cu ea, dar îmi puteam imagina: după ce a terminat colegiul, a ales stilul obișnuit de viață din Midwest, comun, sigur, care presupunea o muncă asiduă, a devenit un doctor grozav, pe când eu… Eu am rămas în New York și-am ajuns ca toți newyorkezii.

Acolo credeam că s-a terminat povestea. Și așa a și fost, până când am intrat într-o cameră, la zece ani după terminarea liceului, și am văzut poza Mirandei Sugarman din albumul de absolvire în *Daily News* sub titlul „Stripteuză ucisă”.

Capitolul 2

Să intri într-un club de striptease în plină zi e ca și cum ai intra într-o casă bântuită, dar foarte bine luminată. Vraja, atâta câtă e, dispare. Noaptea, Sin Factory[1] semăna cu un cazinou, cu o intrare luminată ca ziua, iar la ușă cu un bodyguard în frac care verifica actele de identitate. Poate chiar cu un cordon de catifea, pentru ca clienții să se simtă importanți când intră. Dar la ora trei după-amiază nu era nimeni la ușă, neonul era stins și chiar ritmul muzicii care se auzea de pe stradă era lent și lipsit de vlagă.

Sub sticla panoului de pe ușă erau poze ale fetelor care dansau săptămâna aceea: Mandy Mountains și Rachel Firestone. În poză, Mandy își legăna sânii pe care i-i făcuse vreun doctor nebun din cantități egale de silicon și cruzime. Poza lui Rachel arăta o brunetă slabă, stând pe un scaun cu spătarul în față și cu sânii goi ieșind printre barele spătarului. După forma lor, și ai ei fuseseră operați, dar în comparație cu ai lui Mandy, sânii lui Rachel erau chiar de dimensiuni modeste. Ca să-i împiedice pe polițai să aibă ceva de zis sau pe trecători să vadă prea mult din spectacol pe gratis, conducerea lipise steluțe de argint pe sfârcurile celor două femei. Pe marginea de sus a panoului era un anunț cu datele în care apărea în spectacol fiecare femeie. Rachel mai avea o săptămână de reprezentații, dar în seara asta Mandy dansa pentru ultima oară.

Am deschis ușa. Spațiul era mai înghesuit decât în majoritatea cluburilor de striptease în care fusesem. Doar o singură încăpere, cu un bar lângă unul dintre pereți și o scenă minusculă de lemn în spate. Oglinzile de pe toți pereții încercau să mărească spațiul și mulțimea de dinăuntru, dar în zadar. Taburetele de la bar erau toate goale, mulțimea însemnând doar doi bărbați de-o parte și de alta a scenei, iar oglinzile nu păcăleau pe nimeni.

La bar o femeie ștergea paharele și le punea cu susul în jos. Purta o jachetă neagră deschisă peste o bustieră tivită cu dantelă, care lăsa să se vadă un decolteu adânc. Sânii ei nu puteau fi mai bine etalați nici chiar dacă și i-ar fi ținut în palme în fața mea. Părul ei blond era strâns la

spate cu o bandă elastică, iar unghiile erau vopsite în culoarea unui cocktail Cosmopolitan.

M-am așezat pe un taburet și i-am cerut o apă minerală când a venit la mine. A apăsat pe unul dintre butoanele dozatorului și, în timp ce se umplea paharul, a pus înăuntru un bețigaș de plastic și o bucată de lămâie.

— Să știi că trebuie să comanzi cel puțin două băuturi ca să vezi spectacolul, poate să fie și apă minerală, dar trebuie să ți-o socotesc la preț de vin.

— Și vinul cât e?

— Zece dolari paharul.

Am scos din buzunar un pumn de bancnote din care am luat una de douăzeci și una de cinci și am pus restul înapoi.

— Trebuie să fie un vin tare bun.

Ea a apăsat pe câteva taste de pe ecranul casei de marcat, apoi a ieșit tăvița și cei douăzeci de dolari ai mei au dispărut înăuntru. Hârtia de cinci dolari a ajuns în buzunarul jachetei ei.

— Poți să-ți iei paharul cu tine. Fă-mi doar semn când mai vrei unu'.

— E-n regulă, am spus. O să stau aici.

— Cum vrei.

Și-a reluat treaba cu paharele, le ștergea și le punea pe suport cu susul în jos.

Dintr-un colț îndepărtat al încăperii se auziră aplauzele slabe ale unuia dintre clienți. Cântecul se terminase și, în pauza dintre melodii, fata de pe scenă se mișca lent, dând stângaci din șolduri. Nu era nici Mountains, nici Firestone, dar, ca și ele, era tot topless și părea operată. Arăta epuizată, dar se părea că nu era altă fată care să-i țină locul, așa că a continuat să danseze, sau măcar să facă destule eforturi ca să animeze scena.

Bărbatul din stânga ei arăta ca un bancher de pe Wall Street aflat în pauza de prânz, deși era trei după-amiaza și eram în vestul New York-ului, pe Strada 24. Avea în față un pahar gol de bere și o grămăjoară de bancnote lângă el. Cravata îi stătea peste umăr și își tot scotea ochelarii ca să-i șteargă cu un șervețel de hârtie.

De partea cealaltă a scenei se afla tipul care bătuse din palme la finalul ultimului cântec, iar acum bătea din nou din palme, la începutul următorului. Dar între începutul și sfârșitul fiecărui cântec, își arăta încântarea

altfel: mă uitam cum își băga mâna în pantaloni prin fermoarul deschis.

I-am atras atenția barmaniței:

— Nu vă supără că tipul ăsta și-o freacă aici?

— Păi de ce? Pe tine te supără?

— Nu e barul meu.

— Nici al meu, zise ea.

— Da, dar va trebui să-i speli paharul.

— Dacă vrei să-i zici ceva, n-ai decât, zise ea. Cât despre mine, cât timp și-o ține în pantaloni, e treaba lui și a celei care-i spală hainele.

— Asta așa e.

Mi-a umplut paharul, deși băusem doar o înghițitură.

— E scârbos, zise ea încetișor, aplecându-se către urechea mea. Dar, știi, nu-i chiar Scores aici.

Și a fost finuță. Erau localuri de primă mână și de mâna a doua ca peste tot, dar ăsta nu era de mâna a doua, ci de-a paișpea. Scores era un club pentru bărbați unde, între dansuri, puteai să mănânci un cotlet în sânge și să vezi un meci de hochei la televizorul cu plasmă. Cu o treaptă sau două mai jos, barurile de striptease ca Flashdancers sau Private Eyes nu dădeau fripturi, dar aveau totuși ringuri mari de dans și fete drăguțe și bine îmbrăcate, dând astfel senzația că le păsa de impresia pe care o făceau. Sin Factory era cu totul altceva. Mă durea că Miranda lucrase aici.

— Pot să te întreb ceva?

— Nu mă întâlnesc cu clienții.

— Nu vreau asta. Cred că o știai pe o prietenă a mea. Lucra aici ca dansatoare.

— Da? Cine?

Am luat o gură de apă minerală.

— Miranda Sugarman.

Am văzut cum i se încorda fața.

— Ce ești dumneata? Copoi sau ziarist?

— Sunt doar un prieten de-al Mirandei.

Încerca să se hotărască dacă să vorbească cu mine sau să mă dea afară din local.

— Am făcut liceul împreună, am spus eu. Acum zece ani. Era iubita mea.

Barmanița scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar nu știu cine e.

— În ziar scria că dansa aici.

— Multe fete dansează aici. Aruncă o privire la fata care dansa pe scenă. Aia de acolo a rămas la fel de mult aici ca și prietena ta. Dar nu o cunosc. Știu doar că-și zice „Star” și că se plânge în fiecare zi de frigul din cabină.

— E așa de frig?

— Ca în blestemata de Alaska.

Am amestecat gheața din pahar.

— Ce nume folosea Miranda când lucra aici?

— Randy, spuse ea. Nici nu știam că numele ei real era Miranda. Dacă m-ai fi pus să ghicesc, aș fi zis orice alt nume mai puțin Miranda, pentru că de ce ar alege cineva un nume de stripteuză care e prescurtarea numelui adevărat? Nu am cunoscut-o mai bine decât te cunosc pe tine.

— Nu ai vorbit niciodată cu ea?

— Ba da… Bună, ce mai faci, cum ai petrecut de Ziua Recunoștinței? Câteodată era la Derby când înfulecam și noi ceva după ce se închidea barul. Dar atât.

— De cât timp lucra aici?

— Nu știu exact, de câteva luni? Nu prea pot să te ajut, îmi pare rău.

— E în regulă, am spus. M-am ridicat să plec. Ceea ce știu e că ultima dată când am văzut-o se ducea la colegiu **să** se facă doctor. Nu prea pot să înțeleg cum a ajuns de acolo aici.

— Doctor, zise barmanița. Cristoase! Eu am renunțat doar la cariera de model.

— Ei, bine! Am băut restul de apă. Mersi pentru vin.

Soarele m-a orbit când am ieșit afară, aproape uitasem **că** era încă zi. Acum se înserа mai repede și, odată cu noaptea, veneau și o mulțime de clienți. În mod normal, a doua zi după Anul Nou afacerea n-ar fi mers grozav, dar azi m-am gândit că Sin Factory va avea mai mulți clienți datorită numărului de curioși atrași de povestea din ziar. Crima se săvârșise pe acoperiș și dacă, nu cumva pierdusem ceva din vedere, clienții nu puteau să se urce acolo, dar asta nu însemna că unii n-ar fi îndrăznit să încerce. Poate că Mandy Mountains avea să câștige un bacșiș mai consistent în ultima ei noapte de spectacol și probabil că și barmanița, dacă nu cumva i se terminase tura. Dar toate astea nu o mai încălzeau cu nimic pe Miranda.

Dar, oare, eu chiar asta încercam să fac? Ăsta era gândul care nu-mi dădea pace în timp ce mă duceam înspre stația de metrou de pe Strada 23. Dacă într-adevăr asta făceam, atunci era fără niciun rezultat, întrucât nimic n-o va readuce la viață pe Miranda.

Primul metrou m-a dus până la Strada 86 și de acolo am mers înapoi două străzi. Blocul din cărămidă roșie în care locuise Miranda când eram amândoi în liceu era încă acolo, deși sinagoga de lângă se transformase acum într-un centru de tineret care avea lipiți pe geamuri brazi de Crăciun din hârtie. Dacă putea cineva să-mi explice ce se întâmplase cu Miranda, atunci era sigur mama ei – și chiar dacă nu putea, merita să-i fac o vizită.

Dar când am ajuns în hol și i-am zis portarului să sune, nu știa despre cine vorbesc. Doamna Sugarman? Nu era nicio doamnă Sugarman în clădire. 8-C? Acolo stătea familia Baker. Uite, și pe interfon era o etichetă pe care scria „Baker" unde fusese odinioară „Sugarman".

— Aici a stat mereu un chiriaș pe nume Sugarman, am zis eu. Mai e aici angajat vreunul care lucra și acum zece ani?

Se gândi un pic.

— Poate că administratorul. Vrei să vorbești cu el?

I-am zis că da.

Administratorul era un om scund, cu o burtă cât un buhai, iar părul cărunt și neîngrijit îi atârna pe lângă urechi. Când îl văzusem ultima dată avea mai mult păr, dar era deja cărunt. Era doar portar pe vremea aceea, dar conducerea se pare că l-a promovat în alt post. Când m-a văzut m-a împuns cu degetul și i s-a luminat fața.

— Uită-te la tine. Ce-ai crescut! Ce mai faci?

I-am strâns mâna, iar el m-a îmbrățișat.

— Am auzit de fată, e îngrozitor. Singurul lucru bun este că maică-sa n-a trăit s-o vadă așa.

— Da' ce s-a întâmplat?

El se dădu un pic înapoi.

— Cum? Nu știi? Cineva a împușcat-o de Anul Nou.

— Dar cu maică-sa? Ce s-a întâmplat cu doamna Sugarman?

— O, și asta a fost îngrozitor, zise el dând din cap. Biata femeie, acu' șase-șapte ani, a făcut un infarct. Era tânără, cred că avea 56 de ani. Dar într-o clipă s-a dus. Pocni din degete. Proba niște haine la magazin și… A

pocnit iar din degete. Au găsit-o întinsă pe jos. Nu se mai putea face nimic.

Acum șase, șapte ani, am socotit. Miranda tocmai și-ar fi dat licența, sau nu încă. Încercam să-mi închipui cum trebuia să se simtă ea singură, la mare distanță și când îi murise pe neașteptate singura rudă în viață.

— Miranda s-a întors când a murit maică-sa?

— N-am văzut-o. Tot ce știu e că la sfârșitul lunii chiria nu mai era plătită și a trebuit să eliberăm apartamentul. Am aruncat o mulțime de lucruri: o canapea, o masă, rafturi. Și cărți, foarte multe cărți. Și discuri. Le-am pus pe toate pe trotuar, poate le lua cineva înainte să vină gunoiul. Am zugrăvit, am adus un aragaz nou și un frigider. Familia Baker s-a mutat după două-trei săptămâni.

— Și n-ai mai văzut-o pe Miranda de atunci?

— Niciodată. Niciodată. Doar acum în ziar.

Ajunsesem într-un punct mort, dar poate că lucrurile începeau să se clarifice, întrucât doamna Sugarman nu putuse să-i lase Mirandei prea mulți bani. Și te gândești că lipsa de bani trebuie să fie motivul pentru care o tânără se apucă de striptease. Și așa se întâmplase și cu Miranda, care mai avea poate un an până să-și ia diploma și căreia nu-i rămăsese decât visul de a se face doctor, când, brusc, singurul părinte care o ajuta dispare, lăsând-o fără nicio lețcaie. Poate că primea și de la școală niște bani, sau poate nu. Oricum, trebuia să se întrețină. Și cum altcumva poate o fată inimoasă de 20 de ani să facă rost de bani dacă are cursuri toată ziua, decât folosindu-și trupul noaptea? Sigur că mai erau și alte alternative. Putea să-și ia un job de noapte, adică să îndosarieze acte și să dea faxuri la un cabinet de avocatură, sau să facă hamburgeri la McDonald's. Dar unde în altă parte putea să câștige câteva sute de dolari pe noapte bani gheață? Să facă striptease părea o alternativă rațională și de bun simț la prostituție.

Dar toate erau speculații. Trebuia să existe cineva care știa ce se întâmplase cu adevărat. Cineva pe care ea îl cunoscuse la facultate, cineva din liceu cu care păstrase legătura, cineva căruia îi făcuse confidențe când s-a întors la New York. Acel cineva pe care-l puteam găsi dacă îl căutam suficient de mult. Administratorul îmi puse mâna pe umăr.

— Și acum ce faci? Tot la școală?

— Nu, i-am răspuns. De mulți ani. Acum lucrez.

— Lucrezi pentru o companie mare? O bancă sau în IT?

Am scuturat din cap.

— O firmă mică. De investigații.

— Ce-i aia?

— Sunt detectiv particular. Încă nu-i picase fisa. Detectiv, am spus.

— Nu se poate! Se aștepta să râd, să-i zic că făcusem mișto de el. Însă nu. Serios? Ca-n filme?

— Așa e, i-am răspuns. Chiar ca-n filme.

Capitolul 3

În drum spre casă am trecut pe la birou. Leo era acolo și se uita prin dosare. Avea pe birou cinci teancuri de hârtii și două pe jos, lângă scaun. Coșul de gunoi dădea pe-afară. Față de-al lui, biroul meu era ordonat: pe el se găseau doar un teanc de documente referitoare la cazurile în lucru și hârțogărie pe jumătate completată, și un al doilea teanc, care era, de fapt, doar o grămăjoară de corespondență, e-mailuri deja citite și mesaje telefonice. Am aruncat o privire la mesaje; toate erau de acum o săptămână. Nu doar barurile de noapte își încetinesc activitatea în preajma sărbătorilor.

— Te duci acolo? mă întrebă Leo fără să ridice nasul din hârtii.

— Am și fost.

— Și?

— E o bombă, o speluncă în care de abia e loc pentru scenă. Nu se leagă.

— Ce nu se leagă?

— Nimic, Leo. Ce face ea la New York lucrând ca stripteuză? Asta-i o fată care… Nu trebuia neapărat să se facă doctor. Dacă asta nu-i ieșea, erau o mulțime de lucruri pe care le putea face.

El n-a zis nimic.

— Bine, să zicem că a dat de greu și a început să facă striptease. Cumva a ajuns înapoi în New York. Să zicem că a fost așa. Dar de ce a ajuns într-o bombă ca Sin Factory? Era prea deșteaptă ca să lucreze acolo.

— De când se aleg stripteuzele după coeficientul lor de inteligență?

— Tot ceea ce cred e că trebuia să se orienteze mai bine. În regulă, ai nevoie de bani, ești o femeie sexy, poate că începi să dansezi câteva nopți pe săptămână, dar n-o faci într-un loc ca ăla, unde, dac-ai noroc, primești bacșiș cinci dolari în loc de unu.

— Poate n-a găsit altceva mai bun.

— Nu, nu cred. Avea un corp frumos. Putea să lucreze oriunde voia.

— Asta zice omul care n-a văzut-o de zece ani. Leo puse pe birou raportul la care lucra și-și așeză ochelarii

peste el. Johnny, trebuie să recunoști adevărul. Poate se droga, poate era epuizată, grasă, nebună, sau poate că era o dansatoare proastă, nu poți să fii sigur.

— Era o dansatoare bună, am zis eu.

— Acum zece ani, nu poți să știi cum ajunsese acum.

Tot ce știam era că murise.

— Nu-ți cer să mă ajuți, am zis.

— Nici nu mă ofer.

— Știu că-i o pierdere de timp.

— Timpul tău e și al meu, în caz că ai uitat.

— Da' care-i cazul grozav la care vrei să lucrez? Ăsta? I-am arătat mesajele telefonice. Un tip care se preface că șchiopătează ca să primească despăgubiri de la angajator?

— Cu așa ceva ne plătim facturile.

— Cu greu. Și oricum, deja am primit pozele. Restul e doar mărunțiș.

— Dar Leventon?

— Poate s-aștepte.

— E o clientă care plătește.

— Și poate s-aștepte. Leo, a murit o femeie care însemna mult pentru mine. Nu poți să-mi spui să stau cu mâini le-n sân.

— Dar ce crezi că poți face?

— Nu știu, am răspuns, dar trebuie să fac ceva. De ce mai sunt detectiv dacă, atunci când se întâmplă așa ceva, nu fac nimic?

— Dar ce legătură are? E un mod de a-ți câștiga existența, ca și cum ai fi dentist sau cizmar. Asta e tot.

— Nu poți crede așa ceva, am zis eu. Sper că nu crezi.

— Noi suntem detectivi particulari, nu suntem polițiști. Nu rezolvăm crime. Ăsta-i material pentru un roman polițist.

— Mai lasă-mă să fac cercetări câteva zile. Nu pot s-o las baltă, Leo. Nu pot, dacă nu aflu mai multe.

S-a dat bătut și a zis:

— Niciodată n-ai putut.

Leo Hauser era de două ori mai în vârstă ca mine și arăta mai bătrân de-atât. Uitându-te la el, ți-l puteai închipui, polițistul *beat* de prin anii '70 când patrula pe străzile din Times Square, înainte ca Disney și Giuliani să

transforme orașul într-un mall enorm. Îmi arătase poze și, pe cinstea mea, uniforma îi venea bine, avea ținută și o privire de oțel, iar dacă toate astea nu erau de ajuns ca oamenii să-l ia în serios, atunci o făcea obiectul greu de fier din tocul ce-i atârna la șold. Acum nu mai arăta nici a polițist, dar nici a detectiv particular. Arăta ca un contabil. Părul îi încărunțise și i se rărise. Dacă te uitai la cămășile lui de 12 dolari bucata, la ochelarii pe care și-i ținea sus pe cap, credeai că e un unchi venit la grătar.

Dar Leo mă învățase meserie și, cu timpul, mi-am dat seama de ce era în stare. Am lucrat mult timp împreună la o firmă care culegea date despre cei pe care voia să-i angajeze. Cam de asta se ocupau în prezent majoritatea agențiilor mici, iar treaba se făcea la telefon sau la computer. Totuși, uneori, era și multă alergătură de făcut, iar el făcea mare parte din ea, urmărind piste și verificând persoanele suspecte. Acum, de când murise Ariene, nu mai era pe drumuri așa de des. Dar tot insista să mă însoțească adesea la treabă. Credeam că era modul său de a mă controla, de a-l ține sub observație pe acel nătâng aproape licențiat în literatură și pe care el îl luase de pe băncile universității și încercase să-l transforme într-un detectiv, dar mi-am dat seama în cele din urmă că era doar dorința sa de a se păstra în formă.

Când i-am arătat articolul despre Miranda, m-a sfătuit să las totul baltă și știam că vorbea din experiență.

— N-o să-ți placă ce o să descoperi. Ți-o zic din start. Orice ai descoperi despre ea, n-o să-ți placă.

— Deja nu-mi place, i-am zis. Preferam să fie încă în viață, să crească vreo doi copii și să fie opticiană în Wisconsin. Și mi-aș fi dorit să fiu cu ea. Dar ce mai contează acum? Eu sunt aici, ea e acolo, și cineva a împușcat-o. Nu pot doar să stau cu mâinile în sân și s-aștept să mai citesc ceva despre asta în ziar.

— Mai bine decât să apari chiar tu în ziar.

— N-o să se întâmple asta.

— Ar fi mai bine, zise Leo. Sunt prea bătrân ca să mai învăț un alt puști meserie.

Mi-am luat un sandviș de la magazinul coreean din colț și l-am mâncat în drum spre casă. Vântul se întețise la apusul soarelui și iarna își arăta colții. În general, oamenii se plâng de New York-ul din timpul verii, de canicula din august, de umiditate, de cum ți se lipesc

hainele pe spate de transpirație, dar iarna îmi vine tot timpul să mă mut de aici. Tot ce e rău în oraș devine iarna și mai rău, iar în plus mai bate și un vânt rece.

Am urcat cele patru etaje până la apartamentul meu și m-am dezbrăcat în susurul apei din calorifer. Proprietarul ne mai dădea căldură, deoarece nu uitase încă bacșișurile primite de Crăciun, dar în februarie avea să uite cu totul și vom îngheța din nou în bucătărie.

Nu era nimic nou la știrile de la ora șase, dar am setat video-ul să le înregistreze pe cele de la ora 11. Nu se știe niciodată. Apoi am făcut un duș fierbinte și am mai stat un pic pe internet, căutând orice informație disponibilă despre Miranda, barul Sin Factory sau despre crimă. N-am găsit prea multe. Toate ziarele locale scriseseră despre crimă, dar nu prea mult, iar detaliile erau puține. Două plăgi împușcate în moalele capului cu gloanțe explozive care i-au cauzat moartea. S-a declarat decesul victimei, iar poliția făcea investigații. Fusese găsită un pic după miezul nopții de către Wayne Lenz, directorul barului, și el chemase imediat salvarea de pe telefonul său mobil. A ajuns repede acolo, dar ce însemna repede când cineva fusese împușcat în cap cu gloanțe explozive?

Barul Sin Factory avea un site de internet, dacă se putea numi astfel: era doar o pagină web cu logo-ul lor și cu o fotografie a unei fete topless cu un picior încolăcit în jurul unui stâlp de alamă. Bulinele din partea dreaptă a ecranului parcă strigau: „Bar cu de toate!”, „Bufet excelent” și „Zece fete superbe într-un spectacol live!!!”. Unde Dumnezeu puteau să înghesuie zece fete superbe, darmite bufetul? Oricum, nu era primul bar de striptease care arăta mai bine pe internet decât în realitate.

Cât despre Miranda, motorul de căutare Google nu oferea decât o singură trimitere, la lista studenților de la Rianon College din New Mexico, dar linkul nu funcționa când am dat click pe el. Pe lista aflată în arhivele Google era doar numele Mirandei împreună cu multe altele, probabil ale colegilor ei. Locuise la Heward Hall, în camera 1140, interior 87334. Am mai căutat alte contexte în care putea să apară 1140 și am mai găsit câteva, dar doar unul pentru Heward Hall: Jocelyn Mastaduno, interior 87333. Mi-am notat numele.

Apoi, pentru că aveam timp berechet, am mai făcut câteva căutări pentru numele de Jocelyn Mastaduno, dar

n-am găsit prea multe. O dată apărea în Pensacola, apoi în Cedar Rapids. Nimeni cu numele acesta în New York, dar de ce ar fi fost? Nu orice student la medicină la Rianon era din New York sau ajungea aici.

Oare era destul de târziu acum? M-am uitat la ceas și mi-am zis că nu mai trebuia să aștept. Lenz avea sau nu să fie acolo, și aveam să aflu sau nu ceva folositor, dar oricum aș fi făcut ceva mai mult decât să stau la calculator.

Când am închis calculatorul, mi-am amintit de Miranda chinuindu-se cu computerul din laboratorul liceului – se întâmpla înainte de apariția internetului, dar școala noastră în primul an de liceu avea un curs facultativ de informatică, pe care l-am urmat amândoi. Mi-am amintit-o stând în fața monitorului și încercând cu disperare să-și termine o temă, și pe mine luptându-mă cu imprimanta când aceasta nu mai printa. În cele din urmă, am reușit să o fac să meargă, așa că am întârziat doar cinci minute la oră.

Nici măcar n-am fi întârziat cele cinci minute, dacă ea nu m-ar fi obligat să mă reazem de dulăpioarele din hol și nu s-ar fi uitat în dreapta și în stânga, ca să fie sigură că nu era nimeni acolo, pentru ca apoi să-și lipească buzele de ale mele:

— Tu ești eroul meu, zise ea netezindu-mi părul. Ai să fii mereu aici să-mi repari imprimanta?

Am stins lumina și m-am întors la Sin Factory.

Capitolul 4

Nu era niciun cordon de catifea, iar bărbatul care stătea la ușă purta o haină de piele și pantaloni largi cu buzunare aplicate în loc de smoching, dar muzica duduia înăuntru, luminile erau toate aprinse și se strânsese foarte multă lume. De câte ori bodyguardul deschidea ușa, sunetul paharelor care se umpleau și se goleau răzbătea afară, odată cu basul unui mix de house și tehno. În timp ce mă uitam în vitrina magazinului de delicatese alăturat, au intrat cinci oameni, unul câte unul, și au ieșit patru. Majoritatea erau oameni de afaceri, care își dăduseră drumul la cravatele de sub paltoane, iar verighetele și le ascunseseră sub mănuși de piele, dar erau și oameni mai puțin înstăriți, pe care îi poți vedea pe la orice bar de striptease, acei tipi supraponderali care poartă adidași și pufoaice din care ies fulgii de pe la cusături. M-am mirat că majoritatea erau oamenii de afaceri. Ei sunt cei care își permit să meargă la Scores.

Bodyguardul m-a oprit la ușă, punându-mi ușor mâna pe piept. Mi se tot spune că, mai târziu în viață voi fi încântat să arăt mai tânăr – Leo de exemplu, ar fi făcut orice să arate cu zece ani mai tânăr – și probabil că e adevărat. Dar când ai aproape 30 de ani și ți se cere buletinul, încântarea asta te ocolește.

— Am mai trecut azi pe aici, am zis. Atunci nimeni nu m-a oprit să intru. Totuși, mi-am scos portmoneul. Cred că aș fi putut să-i arăt legitimația de detectiv, dar nu prea e o idee bună dacă nu vrei să încingi spiritele. Am pescuit din portmoneu carnetul de conducere.

Bodyguardul l-a întors pe toate fețele în lumină, apoi mi l-a dat înapoi.

— E-n regulă.

— Pot să te întreb ceva, i-am zis. L-ai văzut pe barosan în seara asta?

— Pe Catch?

N-am înțeles ce zicea.

— Pe Lenz, i-am spus. E Lenz pe aici?

Deschise gura larg și-mi zâmbi. Am reușit să număr doi dinți de aur înainte s-o închidă.

— Da, Lenz e aici. Totuși, n-ar trebui să-i spui „barosan”.

— De ce?

— Nu l-ai întâlnit niciodată, așa-i?

Am dat din cap că nu.

— Ei bine, atunci poți să-i spui cum vrei mai departe. O să te văd ieșind una două. Vocea lui era un fel de mârâit răgușit, ca zgomotul scos de o motocicletă paradită.

— Mersi pentru pont, am zis eu.

— Sunt plătit ca să n-avem necazuri pe aici, mi-a răspuns el.

Barul era plin. Poate că erau toți doar în căutarea plăcerii și a bârfelor, oameni care veniseră datorită faimei pe care o căpătase barul. Totuși, nu prea credeam așa ceva. Tipii de la bar păreau să se simtă în largul lor, ca niște oameni de-ai casei, iar lângă scenă era clar că Eros – și nu Tanatos – bântuia mințile tuturor.

Nu era greu să le recunoști pe vedete, după pozele lor de pe ușă. Mandy era cea scundă și părea mai în vârstă decât arăta în poză, dar nu mai puțin dotată. Ea distra mulțimea, îngenunchind la marginea scenei și strângând fețele clienților, una după alta, între sânii ei. La jartieră avea câteva bancnote, iar altele căzuseră pe scenă. Cred că una dintre ele era de 20, aruncată de vreun bogătan, dar nu puteam să fiu sigur.

Între timp, Rachel Firestone se întorsese la bară și, sprijinindu-se de aceasta, executa un dans sinuos de Salomee, cu mâinile ridicate deasupra capului, pierdută complet în fața publicului. Salivau între sânii lui Mandy, chiuiau și aplaudau când ea se lăsa pe spate și își mișca șoldurile în ritmul muzicii.

Pe toată durata cântecului se jucase cu fundele de pe șolduri, iar acum, odată ce-i agitase pe toți, își dezlegă cu o mișcare exersată ambele noduri și-și scoase slipul de tot. Acest lucru era interzis într-un club care avea licență pentru băuturi alcoolice, dar se pare că nu erau polițiști în încăpere, sau dacă erau, nu-i deranja, din moment ce a început să se unduiască pe scenă sub lumina reflectoarelor.

Cântecul atinsese punctul maxim și se pierdea în fundal, iar apoi venea rândul lui Rachel. Ea avansă pe scenă când începu cel de-al doilea cântec. Mandy înșfăcă bancnotele care căzuseră, aruncă niște bezele publicului

și ieși pe o ușă din spatele scenei. Probabil că se ducea în cabina mult prea rece, unde aștepta următoarea fată, care să o înlocuiască pe Rachel la bară.

M-am uitat în jur. Din cauza pereților cu oglinzi era greu să te orientezi prin bar, întrucât unii pereți puteau fi uși, precum cel din spatele scenei. O ușă se deschise și am văzut un bărbat care se ștergea pe mâini cu un prosop de hârtie bej. O altă ușă se deschise și am văzut o femeie pe tocuri într-o rochie vaporoasă, care conducea un client încântat într-o cameră. Poate că era un fel de cameră pentru VIP-uri, unde fetele aveau să câștige cu adevărat, scoțând bani în plus pentru „șampanie" și un dans în poală. Lucrurile puteau merge foarte departe în funcție de fiecare bar și de cât de mult vroiau să respecte legea. Bineînțeles, că tocmai văzusem cât de mult se respecta legea aici. În spatele ușilor închise, fiecare fată se descurca pe cont propriu.

Nu mi-o puteam imagina pe Miranda făcând sex pe bani sau dansând goală în acea cameră. Dar, pe de altă parte, nici cu două gloanțe înfipte în cap nu mi-o puteam imagina.

Am simțit o mână atingându-mi cotul, apoi ușor pe braț; era o femeie care venise din spate. Era o chinezoaică, cam de înălțimea mea, purta o rochie verde foarte decoltată, care arăta un pic din toate. Zâmbetul pe care mi l-a oferit era la fel de nenatural ca al unui vânzător de pantofi.

— Bună, frumosule. Îmi iei ceva de băut?

— Îl caut pe Lenz, am zis.

Zâmbetul îi îngheță și dădu din cap.

— E pe-aici, tocmai ce l-am văzut. Se uită prin bar. Nu știu, o fi prin spate. Vine repede. Îmi atinse ușor brațul. Mă-ntorc la muncă. Și începu să zâmbească din nou.

Mi-am făcut loc cu coatele ca să ajung la bar, am comandat din nou apă minerală și am dat 20 de dolari. Nu era aceeași barmaniță care fusese mai înainte, dar era același gen de femeie. Dacă te uitai mai atent, vedeai că aceasta avea părul mai cârlionțat și pielea mai închisă la culoare, iar sânii nu-i umpleau bustiera până la refuz – dar cine i-ar fi acordat atâta atenție? Toată lumea se uita înspre scenă, mai puțin cei care vorbeau cu femeile care mișunau pe acolo. De fapt, nici eu nu mă uitam la

barmaniță – priveam încăperea reflectată în oglinda din spatele ei.

Dar nu mă uitam cu foarte mare atenție, așa că am tresărit când o altă mână mi-a atins cotul. De data aceasta mă strângea tare, și nici nu am simțit vreun sân frecându-se de brațul meu.

— Am auzit că mă cauți.

M-am întors, apoi m-am dat jos de pe taburet ca să fiu la aceeași înălțime cu el, dar tot nu era suficient. Chiar și cu cizme cu tocuri de cinci centimetri, Lenz îmi venea tot până la bărbie. Avea perciuni nearanjați și ceva în păr care-l făcea să strălucească în lumina din bar. Capul îi era dat pe spate și un pic ridicat și se holba la mine ca și cum m-ar fi provocat să zic ceva inteligent.

— Mi-a zis Jasmine că mă cauți. Nu cred că ne-am întâlnit vreodată. Facem afaceri împreună?

— S-ar putea, am zis eu. Am fost prietenul Mirandei Sugarman.

S-a încordat vizibil. După tot ce trebuise să suporte, la asta se aștepta cel mai puțin să audă. Totuși, Leo m-a învățat să abordez oamenii direct.

— Demult, în liceu, am zis eu. Am citit în ziar ce s-a întâmplat și m-am gândit să vin aici și să vorbesc cu cineva care a cunoscut-o recent. Îl vedeam cum clocotește, ceea ce însemna că nu prea aveam șanse. Aș vrea să vorbesc cu tine despre ea. Ai puțin timp la dispoziție?

A dat violent din cap.

— Nu, n-am deloc timp, în pizda mă-sii. De două zile mă pisează copoii cu întrebări. Și prietena ta a lucrat aici vreo, cât, patru luni? Ajunge să fie omorâtă în localul meu și ajungem peste tot în ziare din cauza ei.

— Nu văd că ți-ar dăuna afacerii.

— Ce dracului știi tu despre afacerea mea? Isuse, acuma trebuie să vorbesc cu nenorocitul de prieten din liceu? Și câți ani ai? Șaișpe? Tâmpitul ăla de Roy ar lăsa pe oricine înăuntru. Hai, marș de aici!

Unii își îndreptaseră atenția asupra noastră. Chiar și Rachel Firestone se uita de pe scenă, deși dădea din fund în același timp.

A încercat să mă apuce de braț, dar n-a reușit.

— Vreau doar să vorbim un pic, am zis.

— Nu, nu asta vrei, spuse Lenz. Vrei să mă calci pe nervi. Ei bine, e ziua ta norocoasă, pentru că doar am să

te dau afară. M-a dus până la ușă și m-a împins violent până pe caldarâm. S-a întors spre bodyguard și l-a amenințat cu degetul.

— Dacă-l mai lași să intre, te dau afară. M-ai înțeles? Ușa se închise la loc.

— Ți-am zis să nu-i zici așa, spuse Roy.

Capitolul 5

Și cam asta a fost cu abordarea directă.

M-am ridicat de pe jos și m-am dus cu tot cu mândria mea rănită pe stradă, am trecut pe lângă magazinul de delicatese în care fusesem mai devreme, pe lângă un birou FedEx cu obloanele trase, pe lângă un magazin de electronice luminat puternic, dar închis, până la o cârciumă care era în întuneric, dar era deschisă. Pe panoul de lemn de pe stradă erau scrise cu cretă felurile de mâncare: plăcinta oierului, cârnăciori cu piure, ficăței cu ceapă, laolaltă cu niște băuturi și cu numele trioului care cânta de luni până joi, de la nouă până la miezul nopții. Era luni, dar trecut de miezul nopții și nu mai era nimeni nici la pian, nici la microfon.

În spatele barului stătea un bărbat cu părul cărunt, mânecile suflecate și tatuat pe ambele antebrațe. Ștergea barul cu o cârpă. A continuat să șteargă, chiar și după ce m-am așezat și s-a oprit doar când am comandat ceva de băut. S-a uitat la mine un pic mai mult decât s-ar fi uitat la altcineva, dar nu mi-a cerut buletinul până la urmă.

— Ce aveți de mâncare așa târziu în noapte? am întrebat.

Mi-a așezat băutura în față.

— Orice vrei tu, doar să fie hamburger.

— Cheeseburger n-aveți?

— Asta-i mai complicat, zise el, dar cred că bucătarul șef se poate descurca. Se grăbi să dea comanda la bucătărie.

Oare tipul ăsta era Keegan? M-am întrebat. Sau oare era Keegan patronul, care locuia undeva în Florida sau în Arizona, în timp ce altcineva se ocupa de cârciumă în locul lui? Sau poate că acest Keegan nici nu exista, poate era un nume care dădea bine la reclamă. Nici nu prea conta de altfel.

Ceea ce conta în schimb era că Keegan’s Brown Derby era singurul local de acest fel de prin zonă. Am terminat de băut și am așteptat să vină dansatoarele.

Barmanița din tura de noapte a venit prima. Apoi au venit și unele dansatoare – am recunoscut-o întâi pe Jasmine, apoi pe Rachel Firestone. Multe femei purtau

pulovere lălâi sub paltoane și mai lălâi, machiajul le era șters, iar părul le era ascuns sub căciuli tricotate. M-am gândit că asta ar fi purtat și dacă ar fi fost vară, ar fi pus orice pe ele ca să-și ascundă trupurile pe care le-au arătat toată noaptea și ca să distragă atenția tipilor care obișnuiau să stea în bar după program, sperând să se cupleze cu vreo dansatoare.

Mi-am dat seama că puteam să fiu considerat unul dintre ei, dacă nu mă străduiam să par altfel. Am așteptat până când opt-nouă dintre ele s-au așezat la niște mese alăturate din colț, luându-și una alteia cartofii țărănești și câte-o gură de hamburger din farfurie. M-am dus la ele cu un aer normal, cu mâinile la vedere.

— Scuze de deranj, fetelor, dar…

— Valea d-aici, obsedatule.

Răspunsul era un reflex, ca acela pe care ți-l controlează doctorul când îți bate încet cu ciocănelul în genunchi. Dar se ghicea o anumită tensiune în spatele răspunsului – puteai observa nesiguranța din ochii celor opt femei, care își dădeau seama deodată că sunt acolo. Abia trecuseră 48 de ore de când una de-a lor murise.

— Ieși dracului de aici sau sunăm la poliție, spuse barmanița. Nu glumesc.

— Sunt detectiv particular. Mi-am scos portofelul și de data asta am pescuit legitimația. Poate că nu puteau citi de la distanța aceea, dar vedeau că țin în mână un card laminat cu parafa statului. Cred că însemna ceva pentru ele.

— Investighez moartea Mirandei Sugarman. V-aș fi recunoscător dacă m-ați ajuta.

— Ai fost azi la bar, spuse Rachel, care stătea la o masă mai apropiată de mine. S-a uitat în ochii mei în timp ce-mi zicea asta.

— Așa e.

— Ești tipul pe care l-a dat afară Lenz.

— Da.

— Spuneai că ai fost prietenul ei, spuse barmanița. A fost doar o tactică?

— Nu, ăsta e adevărul. Am cunoscut-o acum zece ani. Am fost la liceu împreună.

La mese se așternu liniștea. Încetaseră să mai mănânce.

— A cunoscut-o vreuna din voi? le-am întrebat.

Jasmine a spus răspicat:

— Săptămâna trecută am lucrat cu ea în schimbul trei. Atunci am întâlnit-o pentru prima dată.

— Ți-a spus ceva neobișnuit? Ceva referitor la ce i se va întâmpla mai târziu?

Jasmine a dat din cap că nu.

— Mai e cineva care a cunoscut-o?

— Nu vorbea mult, zise una din fete, iar celelalte încuviințară. Doar venea aici, își făcea numărul, se îmbrăca și pleca.

— Am aflat că mânca uneori cu voi.

— Poate doar o dată. Nu mi-amintesc să fi spus cuiva mai mult de două vorbe.

— Avea și clienți fideli? Din aceia care veneau numai pentru ea?

Nimeni nu părea să-și aducă aminte de așa ceva.

Pe chipurile fetelor am citit aceleași sentimente: teamă, neîncredere, dar și un fel de reținere în a-și face iluzii, parcă sperau că eram chiar detectiv și nu vreun șarlatan. Mai ales Rachel mă studia îndeaproape și părea că se gândește intens la ceva. Dar, oricare ar fi fost acele gânduri, le-a ținut pentru ea.

Am scos din buzunar un pumn de cărți de vizită, cu numele și numărul meu de telefon, i le-am dat lui Rachel, care le-a împărțit fetelor din jurul mesei.

— Numele meu e John Blake, le-am zis, și numărul meu de mobil e scris acolo. Dacă vă mai amintiți ceva, orice, sunați-mă. Bine?

Câteva au dat din cap afirmativ.

— Domnule Blake, a zis una dintre ele pe când dădeam să plec, și m-am întors. Credeți că o să se mai întâmple? Credeți că e vorba de cineva care omoară dansatoare? Sau e doar cineva care a vrut s-o omoare pe ea?

M-am gândit la cele două gloanțe care-i intraseră în moalele capului. Leo zicea că părea o execuție clasică. Poate puțin mai sângeroasă decât de obicei – două gloanțe explozive trase de foarte aproape i-ar fi smuls jumătate din față – totuși nu era stilul unui criminal în serie sau al unui obsedat sexual.

Eram sigur că fetele de aici își doreau garanții și chiar le meritau, iar eu voiam să le liniștesc. Dar dacă o făceam, ele și-ar fi lăsat garda jos și dacă apoi se dovedea că greșisem?

— Nu știu, le-am spus. Îmi pare rău.

Am luat-o pe jos înapoi, am trecut de barul de striptease, unde era întuneric și poarta metalică bine încuiată. Barul Sin Factory ocupa parterul unei clădiri din piatră maronie, cu trei etaje, și am presupus că întreaga clădire era a lor. Nu-mi imaginam că cineva care nu era băgat în afacere ar fi acceptat să stea deasupra unui bar ca ăsta, din motive care nu erau legate doar de zgomot. Dar în New York te poți aștepta la orice.

Pe o latură a clădirii se făcea un gang îngust, dar în care începeau o grămadă de saci plini până la refuz cu gunoiul adunat peste noapte. Gunoierii nu vor veni decât spre zi și, până atunci, șobolanii se vor ghiftui pe îndelete.

Am trecut pe lângă gunoi și am ieșit în curtea din spate, mică și luminată doar de un bec slab de 60 de wați, aflat deasupra ușii. Zidul din spatele casei era plin de graffitti, iar baza lui plină de pete întunecate. La ușă era o bară de fier ce făcea parte dintr-un sistem de securitate Medeco și mai era și o broască Rabson deasupra clanței. Deși am fost tentat să le sparg și să intru, în ultimii șase ani învățasem că nu trebuie să-mi dau osteneala. În filme vezi mereu oameni care sparg broasca cât se poate de ușor, dar în realitate e mai ușor să scoți ușa din țâțâni decât să spargi un sistem Medeco.

Pe lângă toate acestea, mai erau și alte căi de a pătrunde înăuntru, dacă înăuntru aș fi vrut să ajung. Era o scară de incendiu pe zidul din spate. Cele două clădiri din jur erau doar un pic mai înalte și poate că nu erau prevăzute cu sisteme Medeco, iar dacă cumva le aveau, mai existau și case mai mici lipite de cele înalte – probabil că așa reușise criminalul să ajungă pe acoperiș și apoi să fugă.

Dar ce-aș mai putea vedea acum dacă aș ajunge acolo? Aș putea să mă sui pe acoperiș ca să văd unde murise Miranda și să-mi fac vreo idee despre ce se întâmplase în acea noapte însă, dacă speram să găsesc indicii, puteam să mă las păgubaș. Poliția luase deja toate probele. Era clar că polițiștii se descurcaseră mai bine decât eram eu în stare la două dimineața, în plin întuneric.

Am ieșit pe unde intrasem, mergând cu spatele la zid și încercând să nu inspir mirosul acru al gunoiului. Pe stradă nu era circulație și nu trecea niciun taxi liber, așa că m-am dus la stația de metrou și l-am luat pe cel care mergea spre centru. Când am ieșit din metrou, am primit un mesaj pe mobilul aflat la șold în husa lui de plastic. Pe

ecran era un plic cu litera V alături. Am găsit un loc mai retras și am tastat *86 și parola mea.

Am ascultat mesajul: „Domnul Blake? Sunt Rachel Firestone. Ne-am văzut mai devreme astă-seară. Speram să vorbesc cu dumneavoastră. Cred că nu sunteți acolo.” Am așteptat, dar se părea că ăsta era tot mesajul. Sau a întrerupt-o Verizon[2], sau nu mai avea nimic de zis. Dar i-am auzit din nou vocea: „Ascultați, nu există niciun număr sigur la care să mă sunați. Ce-ar fi să veniți la Derby mâine la șase? Până la opt sunt liberă și putem sta de vorbă. E-n regulă? Bine, ne vedem acolo.”

Am pus din nou mesajul când urcam scările și încă o dată când mă dezbrăcăm, dar nu mi-a spus nimic în plus. Nu puteam decât să aștept. Și nu voiam asta – voiam să mă ridic, să mă duc la calculator, și să merg pe mai multe piste. Voiam să bat la toate ușile până când voi găsi pe cineva care să-mi explice de ce Miranda era acum la morgă. Dar se făcuse aproape trei dimineața, eram mort de oboseală, iar Miranda nu putea să plece de unde era. Mi-am impus să mă bag în pat, să-nchid ochii și să trag un pui de somn.

Capitolul 6

Dimineața mi-am făcut niște pâine prăjită și o ceașcă de cafea și am început să dau telefoane. Singurul lucru care mă încetinea era faptul că trebuia să aștept până la amiază pentru a vorbi cu cei de pe Coasta de Vest.

Niciunul din cei numiți Mastaduno nu purta numele mic de Jocelyn – una se numea Jessica, altul Jerome – și niciunul nu cunoștea vreo Jocelyn. Atunci am lăsat un mesaj la biroul de evidență a studenților din Rianon și le-am cerut ajutorul. Am intrat iar pe internet și mi-am notat numele fetelor care locuiseră în celelalte camere de la etajul 11 al căminului Heward Hall, iar când am fost gata, le-am mai notat și pe cele de la etajele 10 și 12. Unele aveau nume obișnuite ca Smith, Jones, dar altele aveau nume mai rar întâlnite, pe care am început să le caut în cărțile de telefon. Am găsit o Lainie Burroughs în Midland, Wisconsin. Era cea pe care o căutam, dar nu le cunoscuse nici pe Miranda, nici pe Jocelyn. Am găsit-o pe Maya Eskin și pe Jody Sinkiewicz. Jody și-o amintea pe Jocelyn și amândouă pe Miranda, dar niciuna nu știa ce-au făcut acestea după ce au plecat din cămin.

— Erau foarte apropiate, a zis Jody, asta-mi amintesc; le vedeam mereu împreună. De fapt, nu le vedeam așa des, dar erau nedespărțite. Pe urmă, mult timp n-am mai văzut-o pe niciuna din ele; am întrebat pe cineva și am aflat că plecaseră de la colegiu.

— Cine ți-a spus?

— O, doamne, cine să fi fost? Katherine? Probabil că a fost Katherine, pentru că ea le cunoștea mai bine decât mine.

— Care era numele de familie al lui Katherine?

— Acum e Lewis, dar atunci era Chin.

— Știi cum pot da de ea?

— Așteaptă un pic. De la celălalt capăt al firului se auzi sunetul unei clame ce se deschidea, iar apoi foșnetul paginilor întoarse. Katherine Lewis e acum la Chicago, lucrează la un spital de copii. Pot să-ți dau telefonul ei de la serviciu.

— Mulțumesc.

Aveam nume și numere de telefon. Am bifat unele numere de pe listă și am adăugat altele. Cu fiecare telefon, imaginea îmi devenea mai clară, o imagine a Mirandei ce-mi era pe jumătate cunoscută, pe jumătate străină. Nu avusese mulți prieteni în viață, dar de puținii pe care îi avusese era foarte legată. În liceu fusese o elevă de nota zece, dar în primul an de facultate la Rianon a luat note slabe și a ținut-o tot așa. Nu avusese niciun iubit sau poate că da, însă, în această privință, părerile erau împărțite. Începuse să împartă camera cu Jocelyn din al doilea semestru al celui de-al doilea an de studenție, iar peste un an au plecat amândouă de la colegiu. Se zicea că au părăsit colegiul ca să călătorească prin toată țara sau poate chiar până în Canada, dar nimeni nu știa sigur.

În cele din urmă, am fost sunat de un angajat al biroului de evidență a studenților. Mi-a zis că discutaseră deja cu poliția și nu erau dispuși să ofere informații altcuiva. Puteau măcar să confirme că Miranda și Jocelyn părăsiseră colegiul înainte să înceapă anul trei? Nu, îi părea rău, dar și această informație era confidențială. Aveau adresa lui Jocelyn? Sigur că și asta era confidențial. Puteau măcar să-i transmită un mesaj dacă aveau adresa? Mi-a zis în silă că se putea, așa că am scris câteva rânduri și i le-am trimis prin fax. Nu prea îmi făceam speranțe.

Dar așa e munca de detectiv. Nimic din ceea ce faci nu are sută la sută șanse de izbândă, dar dacă faci multe, dai destule telefoane și bați la destule uși, va ieși ceva în final. Sau măcar ar trebui să iasă.

Către ora două mă durea umărul de la atâtea telefoane date și nici nu mai aveam pe cine să sun, așa că am deschis calculatorul. Motoarele de căutare gen Google sunt doar un început, dar un început bun. Când faci meseria asta, ajungi să cunoști și alte moduri de a folosi calculatorul, acelea care îți permit să intri în documentele primăriei sau în cele referitoare la afaceri, să vezi certificate de proprietate sau să găsești informații despre asigurări sau procese și multe altele. Le-am vizualizat pe toate, stând cu ochii pe ceas. Patru ore par mult timp, dar internetul devorează orele cum copiii devorează floricele.

Miranda nu lăsase prea multe urme: nu fusese dată în judecată sau arestată și nici nu i se luaseră amprentele. Nu se apucase de nicio afacere, nu luase împrumuturi; pe net nu se găsea nimic despre ea. Nici despre Jocelyn.

Fuseseră doar două copile care ieșiseră într-o dimineață din camera lor de cămin și dispăruseră în neant.

Dar despre Wayne Lenz și Sin Factory erau multe informații pe net, căci nu poți conduce un bar de noapte, cu striptease sau fără, dacă nu completezi maldăre de formulare. Iar căutarea pentru Lenz a dat la iveală o grămadă de date.

Fața lui obosită și bolnăvicioasă mă privea de pe ecran. S-a născut în Ohio în 1959, a fost dat în grija unei mătuși, după ce moartea părinților săi făcuse vâlvă prin ziarele locale, deoarece căzuseră cu mașina de pe un pod. Ajuns la adolescență, se pare că s-a mutat la New York, căci a avut probleme cu poliția de acolo încă din 1978. A fost pus sub acuzare de două ori într-un an: prima dată pentru atac cu circumstanțe agravante, dar a fost pus în libertate sub supraveghere, iar mai târziu, a fost acuzat de fraudă electronică. Detaliile despre fraudă nu sunt clare, așa cum adesea nici documentele tribunalului nu sunt, dar se părea că încercase să facă o escrocherie, și i-a ieșit prost. A primit cinci ani, dar a făcut doar doi. În anii ’80 s-a dat la fund până în 1993, când a fost prins într-un raid al poliției anti-drog. Înapoi la pușcărie și eliberat după patru ani.

Oare a cumpărat Sin Factory imediat după aceea? În documentele barului apărea doar ca angajat. Atunci barul era proprietatea unei societăți cu răspundere limitată, înființată în Delaware, care se numea GoodLife LLC și a cărei singură adresă înregistrată era o căsuță poștală. Cine era omul din spatele GoodLife? Se pare că nu-i plăcea să-și pună semnătura pe niciun act, dar în zilele noastre, trebuie să faci eforturi mari să rămâi anonim. Doar o mică greșeală și gata. Iar Leo și cu mine văzusem tipi mult mai șmecheri decât ăsta. După ce am căutat timp de o oră, am găsit un indiciu: contactul administrativ avea înregistrată o pagină de internet pentru domeniul Sin Factory. Era acolo și numele Mitchell Khachadurian cu un număr de telefon din New Jersey.

Am lăsat telefonul să sune de șapte-opt ori, până a răspuns o voce gâfâită la al nouălea țârâit.

— Alo, da?

— Sunteți domnul Khachadurian?

— Da, cine e?

— Sunt ofițerul Michael Stern de la secția de poliție Midtown South din Manhattan, am zis. Investigăm unele

nereguli la Sin Factory…

— De ce mă tot sunați? N-am nimic de-a face cu barul fratelui meu. Nu știu nimic de afacerile lui și nici nu vreau să știu!

— Numele dumneavoastră apare ca nume de contact pentru pagina de internet a fratelui dumneavoastră.

— Și l-am rugat să-l scoată, zise el. Am construit acest site acum trei ani. N-am mai vorbit cu Murco de un an.

— Domnule Khachadurian, știți cum putem da de Murco?

— Probabil că voi știți mai bine ca mine, pufni el disprețuitor. Vă vedeți mai des cu el.

— Care e ultimul său număr de telefon?

S-a gândit o clipă, apoi mi-a spus repede un număr cu prefixul 917. Probabil era un număr de mobil. L-am notat.

— Dacă vorbiți cu el, zise Mitchell, să nu-i spui că ți-am dat numărul. De acord?

— Pe cuvântul meu de onoare, i-am promis și am adăugat: de polițist!

Am intrat pe ușă la șase fix, dar Rachel încă nu venise. La bar era același bătrân din seara trecută, care m-a recunoscut.

— Tot cheeseburger? Bucătarul a mai învățat cum să-i facă.

— Nu, mersi, doar o cola.

A umplut un pahar, l-a așezat pe un șervețel și a pus și un pai în el.

— Te-am văzut aseară vorbind cu fetele. Sunt fete bune, zise el, dar n-au o viață ușoară.

— Așa e, am aprobat.

— Vin aici să găsească un pic de liniște și mă bucur că pot să le-o ofer. Au nevoie de un loc unde să se relaxeze, să se simtă în siguranță. N-aș ține deschis până noaptea târziu, dar ele unde să se ducă?

Am fost de acord.

— Din când în când, zise el, oamenii le văd pe aici, își dau seama cine sunt și încep să vină mai des. Poate au nevoie de o prietenă sau de o fată cu care să-și petreacă noaptea. Dar ele nu-i încurajează și nici eu.

După ce s-a dus spuma, mi-a mai pus cola în pahar.

— Pari un tip de treabă, curățel, bine îmbrăcat, de aia vorbesc așa cu tine. Sunt oameni cu care îți place să vorbești, dar cu alții nu merită să-ți dai osteneala; trebuie să-i faci să te înțeleagă altfel.

— Așa e, am zis. N-o să le fac necazuri fetelor.

— Asta-i bine, zise el. Doar suntem oameni, și trebuie să ne ajutăm unii pe alții, așa-i?

Și atunci unde Dumnezeu erai, îmi venea să-l întreb, când Miranda avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea? Dar n-am spus decât:

— Așa și facem.

Am văzut-o pe Rachel intrând pe ușă. S-a uitat prin local și m-a văzut la bar. Purta blugi și o jachetă de lână, iar căciula îi era trasă până peste urechi. Și-a scos căciula, și-a scuturat pletele și s-a îndreptat spre mine.

— Să nu-mi rupi picioarele, l-am rugat pe bătrân, ea a vrut să ne-ntâlnim aici.

Ne-am așezat în spate, la cea mai îndepărtată masă de intrare. Chiar și așa, Rachel se tot uita peste umăr.

— Vă mulțumesc că ați venit. Nu eram sigură că ați primit mesajul.

— Îmi pare rău, dar n-am putut să-ți răspund. Eram în metrou.

— Nu-i nimic.

Am rămas tăcuți câtva timp. Avea sigur ceva să-mi spună și m-am gândit că o să vorbească când va fi pregătită. Între timp, nici eu n-am zis nimic, de frică să n-o sperii spunând ceva greșit.

— Ți-am cerut să ne vedem, pentru că am vorbit cu Randy cu o seară înainte să fie împușcată, spuse ea într-un târziu. Era îngrozită. Mi-a zis că se temea să nu fie omorâtă.

— Și-a zis cine voia s-o omoare?

— Da, răspunse Rachel. Murco Khachadurian.

Capitolul 7

Îi tremurau mâinile. M-am abținut să nu i le iau într-ale mele.

— De fapt, nu ne-am cunoscut prea bine, zise ea. Doar puțin. Venisem aici după ce am lucrat trei săptămâni la barul Carson's din New Jersey. Nu e chiar de cealaltă parte a podului?

Am dat din cap că da.

— Așa că ce eram eu pentru ea? Doar fata cea nouă, nu-i așa? A luat o gură de băutură și a amestecat restul cu paiul cel mic și roșu. Până atunci nu mai vorbisem cu ea. Niciun cuvânt. Dar atunci, când ne schimbam după ultimul număr, eram doar noi două în cabină și cred că simțea nevoia să vorbească cu cineva. O, doamne! Trebuia să mai spun și altcuiva, dar pe vremea aia nu credeam că vorbește serios. Însă așa era, vorbea serios. N-am crezut că era adevărat.

— Da' ce ți-a spus?

Rachel a închis o clipă ochii. Știam că așa fac unii oamenii când încearcă să-și amintească ceva, iar alții îi închid ca să nu te privească în ochi când îți spun o minciună. Ea mi-a spus:

— Mi-a spus că se întâmplă lucruri ciudate în barul ăsta, iar eu am întrebat-o dacă e un loc din ăla, cu kilometrajul la maximum. Ea mi-a zis că nu, e unul mai rău de-atât.

— Cu kilometrajul la maximum?

— Știi cum e… Cu multe pipăieli…

S-a uitat la mine și, brusc, și-a dat seama ce tânăr eram – drăguț, curățel, așa cum mă caracterizase și barmanul. Și poate s-a întrebat cât de multe știam despre viață.

— În unele baruri, poți doar să te uiți la fete, dar nu ai voie să le atingi. În altele, fetele fac mișcări lascive când stau în poala clienților, dar ei trebuie să-și țină mâinile și ce au în pantaloni acasă. Însă mai sunt baruri în care clienții sunt aduși la orgasm. Practic, te pot atinge peste tot, mai puțin în chiloți, iar tu trebuie să faci orice ca să-i faci să termine, în afară de sex propriu-zis.

— Și asta înseamnă cu kilometrajul la maximum.

Ea aprobă:

— Dacă mergi mai departe, e deja sex. Majoritatea fetelor ar refuza să lucreze într-un așa bar, dar, de cele mai multe ori, nu știu despre ce e vorba când se angajează, deoarece totul se întâmplă în separeuri, nu la vedere. Așa că fetele mai vechi le atrag atenția celor noi și credeam că și Randy făcea la fel cu mine.

— Dar nu era așa.

— Nu. Mi-a spus: crede-mă, o să fii fericită dacă va veni cineva și nu-ți va cere decât să fie masturbat. Am întrebat-o atunci: Ce? Despre ce-i vorba? Sado-maso?

Știam că în unele din locurile astea era un mare secret – există o temniță la subsol unde se duc tipii care vor să fie biciuiți. N-am înțeles niciodată de ce le plăcea, dar nu mă deranja – era preferabil să biciuiești pe cineva decât să-l masturbezi, dar Rachel mi-a zis: Nu, nu e vorba de sex, ci de droguri.

— Droguri?

— Așa mi-a spus Randy. Mi-a îndrugat o întreagă poveste: cum că proprietarul barului e traficant și le pune pe fete să transporte droguri, iar dacă îi ieși din cuvânt sau sufli cuiva vreo vorbă, sfârșești într-un șanț din New Jersey.

— Dar uite că vorbea despre asta cu tine.

— Chiar așa, zise Rachel, și mă gândeam că fata asta s-a uitat la prea multe episoade din *Clanul Soprano,* așa se părea. Exagera tot timpul. Fetele care fac meseria asta o iau uneori pe arătură. Îmi pare rău, zise ea jenată.

— Nu-i nimic.

— Dar a fost iubita ta.

— Asta a fost demult, am zis.

Am rămas tăcuți pentru un timp. Rachel și-a dat părul din ochi și, pentru o clipă, mi-a amintit de Miranda. Nu semănau deloc, dar gestul ei mi-a readus-o în fața ochilor pe Miranda. Nu doar gestul, dar și faptul că o văzusem dansând goală ieri noapte, iar acum stătea în fața mea și arăta cât se poate de normal. Era ca negativul unei fotografii față de ceea ce trăisem eu cu Miranda.

Și am observat că, fără machiaj și gel de păr și fără costumația specifică meseriei sale, Rachel era o femeie foarte frumoasă. Poate că nu trebuia să fiu așa surprins, dar eram. Când dansa pe scenă, era ca orice fată goală de prin postere, cu pantofi cu toc înalt, picioare lungi și sânii goi. Iar priveliștea nu prea mă atrăgea. Însă, stând așa în

fața mea, la o masă din cârciuma învăluită în lumina amurgului, îmbrăcată în blugi decoloraţi şi cu un pulover de culoarea berii, arăta ca orice altă femeie şi mi se părea mult mai atrăgătoare.

— De ce ţi-a spus Miranda că se temea?

— Mi-a spus că aflase despre droguri, iar proprietarul, acel Khachadurian, n-o mai înghiţea şi sigur avea să o omoare. Părea speriată rău. Dar ştii cum e, multe fete îşi închipuie, se supără sau se ruşinează de multe chestii, şi nu trebuie să le iei prea în serios… Aşa că am încercat s-o liniştesc. Mi-aduc aminte că i-am spus: „Nu poate fi chiar aşa de rău. N-ai mai spus nimănui, aşa că de ce să te omoare?” Şi peste o zi a fost omorâtă.

— Poate că n-are legătură, i-am zis, dar imediat mi-am dat seama că suna aiurea.

— Cel mai rău a fost, zise Rachel, când am aflat ce s-a întâmplat. Primul meu gând n-a fost la ea, ci: „Mi-a zis şi mie, acum o să-mi vină şi mie de hac.”

— Şi pe urmă?

— Nu s-a întâmplat nimic, a zis Rachel scuturând din cap. Cel puţin până acum. Mai trebuie să dansez doar şase nopţi şi pot să plec. Şi să fii sigur că nu mă mai întorc. M-am gândit mai demult să-mi dau demisia, dar nu voiam să tulbur apele.

— Ai aflat dacă e adevărat ce ţi-a spus Miranda despre proprietar? Dansatoarele chiar transportă droguri pentru el?

Mi-a venit în minte o imagine din noaptea trecută, aceea a oamenilor de afaceri în costume, care veneau şi plecau de acolo; nu te aştepţi să vezi aşa clienţi într-o bombă ca Sin Factory. Chestia cu drogurile îmi explica ce învârteau pe acolo acei tipi cu portofelele burduşite.

— Eu nu le-am văzut. Poate că după crimă au încetat, că era prea multă poliţie pe acolo. Nu lucram de mult timp acolo. Era posibil să nu văd nimic suspect.

— Dar altceva ai mai văzut?

— Ca de exemplu?

— Orice nelalocul lui.

Ea râse, dar nu cu foarte multă convingere.

— Nimic mai rău decât la Carson’s.

— Aşa de rău?

— Toate barurile sunt la fel. Asta doar dacă nu arăţi ca Jennifer Lopez sau vreun iepuraş Playboy, poate că aşa poţi lucra într-un loc mai bun. Deşi mă îndoiesc. Sunt

sigură că plata e mai consistentă, dar nu știu ce să zic de conducere sau de clienți.

— Bicele au pielea mai fină acolo, am zis.

— Exact.

— L-ai văzut vreodată pe Khachadurian?

— O singură dată, în prima mea zi acolo, spuse ea. Lenz era odată cu un tip imens, ocupau jumătate de coridor când mergeau. Una dintre fete a zis că el e.

— Dar cum e Lenz în particular?

— La fel. E un dobitoc și-n public, și-n particular. La fel cum s-a purtat cu tine, așa se poartă cu toți.

Am auzit cum suna un telefon de sub masă pe acordurile Boleroului de Ravel. Ea și-a luat geanta, a pus-o pe masă, și a scotocit până a găsit telefonul.

— E-n regulă, răspunde, am zis eu. Mă duc mai încolo.

— Nu mă sună nimeni. Era doar o alarmă setată. Ea apăsă un buton de pe o parte a telefonului și melodia încetă. Trebuie s-o iau din loc. Îmi pare rău. Trebuie să mă schimb și să mă pregătesc. Mâinile-i tremurau din nou. Sau poate că nici nu încetaseră să-i tremure.

— Cum pot să dau de tine? am întrebat-o.

Își mai ținea telefonul în mână, așa că mi-am dat seama că era evident, dar, totuși, ea îmi spusese în acel mesaj vocal că nu era niciun număr sigur la care o puteam găsi.

— Îmi pare rău, zise ea din nou. Nu prea-mi dau numărul nimănui. Doar vreo patru oameni îl au. Tu pari un tip de treabă, dar nu te cunosc.

— Ai perfectă dreptate, i-am zis, și chiar așa și era. Cu cât era mai prudentă, cu atât mai bine pentru ea. Ai numărul meu. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. Dacă vreau să dau de tine, pot să las vorbă aici?

Dădu din cap că da și se ridică.

— John, își coborî vocea. Crezi că Randy avea dreptate? Eu cred că doar inventa lucrurile astea și acum sunt târâtă în această fantezie a ei. Dar cineva a omorât-o, și dacă e tipul pentru care lucrez, am încurcat-o și eu.

De data aceasta am asigurat-o înainte să pot să-mi înăbuș acest impuls.

— Cred că ești în siguranță, Rachel. Chiar dacă a omorât-o – și nu știu încă asta, nu pare plauzibil, de ce ar fi făcut-o pe acoperișul propriului său bar – dar, chiar dacă a făcut-o, nu cred că o să mai încerce din nou foarte

curând, în niciun caz cât mai e poliția pe acolo. Ești mai în siguranță decât oriunde altundeva în oraș.

A dat din cap, vrând să creadă asta. Apoi zise încetișor:

— Mă cheamă Susan.

— Poftim?

— Mi-ai zis Rachel. Ăsta e numele de scenă. Mă cheamă Susan. Și-a întins mâna, și de data asta i-am luat-o.

Am văzut-o cum se îndepărta de mine, a plătit consumația și a părăsit localul. Străzile erau întunecate, sau pe cât pot fi de întunecate în Manhattan. Reclamele magazinelor luminau bulevardul, dar pe străzile lăturalnice era altă poveste. Felinarele lăsau bolți de lumină pe trotuar, la intervale regulate, dar între ele erau numai umbre.

M-am strecurat printre două mașini parcate și am mers pe stradă. Nu știu de ce fac asta. Nu mă ferește de riscuri – ba chiar poate să mă calce o mașină, ceea ce nu prea se întâmplă de obicei pe trotuar. Dar cumva mă simt mai în siguranță când nu sunt înghesuit între clădiri cu obloanele trase, dintr-o parte și de mașini goale, din partea cealaltă.

Astă seară îmi era mai ușor: nu erau nici oameni și nici mașini pe stradă. Se auzeau claxoane în depărtare și scârțâit de cauciucuri pe asfalt, dar departe. Bucata asta de stradă era a mea și numai a mea.

Până să ajung la intersecția bulevardelor 8 și 7, îmi sună telefonul. La început nu puteam să-mi dau seama cine e, dar când mi-am acoperit cealaltă ureche, vocea deveni mai clară.

— …fiica mea. Domnul Blake? Sunteți acolo?

— Da. Cine e?

— Daniel Mastaduno. Ați trimis un fax cu numărul dumneavoastră de telefon. Vă deranjez?

— Nu, e-n regulă, am zis. Mi-a trebuit o secundă să-mi dau seama cine era. Mastaduno. Colega de cameră. Pe fata dumneavoastră o cheamă Jocelyn?

— Da.

— Unde e? Pot vorbi cu ea?

— Am sperat că puteți să-mi spuneți dumneavoastră. Nu mai știm nimic de ea de șase ani, domnule Blake. Aveți idee unde ar putea fi?

— De șase ani? Nu, am răspuns. Eu…

Cineva m-a lovit din spate drept în rinichi. Telefonul mi-a zburat din mână și s-a izbit de portiera unei mașini. Am căzut în genunchi și am primit un picior în stomac care mi-a tăiat respirația. Apoi am primit câteva lovituri în burtă. Îmi bătea inima tare și mă durea tot corpul. Voiam să mă mișc, dar nu puteam. Nu puteam nici să respir. Îmi venea să vomit.

La câțiva metri mai încolo, vocea de la celălalt capăt al telefonului repeta:

— Alo, alo, domnule Blake?

O mână cu o mănușă pe ea m-a apucat de păr și mi-a ridicat capul de pe pământ. Am simțit o pereche de buze zgâriindu-mi urechea.

— Las-o baltă, moșule, sau data viitoare o să mă pună să-ți dau mai mult decât un avertisment.

Mi-a dat drumul ușor. Nu mai era nimeni la mobil. Nu venea nicio mașină.

Capitolul 8

Mila care se citea în privirea lui Leo era mai groaznică decât bătaia pe care o primisem.

— Cum de l-ai lăsat să-ți care pumni fără să-ți dai seama?

— Vorbeam la telefon, ți-am mai zis.

— Fir-ar să fie de telefoane, spuse el, de câte ori ți-am zis…

— De multe ori. Suficient.

— Ba nu. Uită-te la tine!

— Leo, te rog. Vreau să mă pui în legătură cu cineva care știe ceva de Murco Khachadurian. Cineva din poliție.

— Toți polițiștii pe care i-am cunoscut s-au pensionat acum cinci ani, dar să-ți mai spun una: chiar dacă aș cunoaște pe cineva, nu l-aș ruga să te ajute. N-am de gând să te ajut să ajungi la o moarte sigură.

— N-am de gând să mă las omorât.

— Ridică-te și mai zi o dată, îmi spuse el.

Stăteam lungit pe spate pe canapeaua de piele din camera de primire. Mă dusesem la birou pentru că era mai aproape de Sin Factory decât apartamentul meu și nici nu trebuia să urc scări. După noaptea petrecută pe canapea, rămăsesem cu gâtul țeapăn, cum nu mi se mai întâmplase niciodată, dar cel puțin stomacul nu mă mai durea așa de tare. Coastele mă dureau de fiecare dată când mă întorceam pe o parte, de parcă eram înjunghiat, iar de stat în picioare nici nu putea fi vorba.

În fundul unui sertar, Leo găsise o sticlă pentru apă caldă și o umpluse cu apă încălzită la cafetieră. Cu timpul se răcise, dar era prea greu să o scoată de sub mine. Mi-a dat și un pahar cu whisky, iar cu sticla de cauciuc în spate și cu paharul cu gheață în mână arătam de parcă eram bunică-miu.

— Khachadurian e sigur amestecat, am zis. Fie c-a omorât-o sau nu pe Miranda, trebuie să aibă vreun amestec și o să vorbesc cu el.

— O să-l suni de pe mobil?

— Da, chiar așa. Am numărul lui de la frate-su și, dacă ăsta nu e bun, o să iau altul de la altcineva.

— Nu trebuia să te învăț meserie, zise Leo.

— Leo, o să-l găsesc pe tip și am să vorbesc cu el, iar dacă a omorât-o pe Miranda, am de gând să-l dau pe mâna justiției. Tot ce vreau e să știu mai multe despre el înainte să-i telefonez. Cu cât știu mai multe, cu atât sunt mai mari șansele de a scăpa teafăr din asta.

— Mai bea un pahar!

Mi-am pus paharul pe jos.

— Nu mai vreau alt pahar. N-am vrut să-l beau nici pe primul. Vreau doar niște informații. Dacă tu nu m-ajuți, o să le obțin altfel. Dar să nu-mi spui că nu poți să faci rost de ele, pentru că nu mai cunoști pe nimeni. Sigur că mai ai tu niște legături.

Leo a luat paharul, l-a umplut din nou, și mi l-a pus la îndemână.

— Uite cum facem. Când ai să reușești să mergi singur la baie, nu-ți promit, dar cred că am să dau câteva telefoane.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar m-am strâmbat de durere.

— Doar atunci, zise Leo.

— Mda, bine.

M-am întins din nou.

Până în prânz, eram în stare să stau în picioare, dar numai sprijinit de spătarul unui scaun. La unu, Leo mi-a adus un sandviș cu curcan și o băutură răcoritoare, iar la trei urinam sprijinit de ușa de la baie. Aveam dureri groaznice, dar m-am întors de la baie la fel de mândru de mine ca un bebeluș care a învățat să folosească olița.

— Încheie-te la pantaloni, mi-a spus Leo.

— Poate vrei să te apuci acum să dai telefoane, i-am zis.

M-am întors pe canapea și el s-a dus în camera cealaltă să dea telefoane. Adevărul era că probabil nu cunoștea pe nimeni care să mai lucreze încă în poliție: colegii lui erau toți sau la pensie sau morți și poate că și bobocii cu care a dat mâna la petrecerea de pensionare începuseră să lucreze pe cont propriu. Dar colegii lui aveau copii, iar poliția rămăsese, poate, ultimul regim dinastic: dacă tata a fost polițist, era foarte probabil ca și fiul său să meargă la academia de poliție. Așa că Bill O'Malley, cu care Leo făcuse echipă în primii săi cinci ani, nu mai era în poliție. În schimb era fiul său, Bill Jr.

Cu siguranță că Leo va găsi cu cine să vorbească la telefon.

Acum rămânea să mă țin și eu de promisiune și, dat fiind că Leo era în cealaltă cameră, nu mai trebuia să fac pe curajosul. Adevărul e că mă simțeam ca naiba. Puteam să merg, nu credeam că mi s-a rupt ceva, dar, Dumnezeule, nu putea să mă doară mai rău decât acum. Mă gândeam cine ar fi putut s-o facă. Până a vorbit, nu eram sigur cine era, dar așa o voce nu se uită ușor. Fusesem bătut de bodyguardul de la Sin Factory, ceea ce însemna că ori Lenz, ori Khachadurian îi dăduseră ordin. Ceea ce însemna că eram deja în vizorul lor.

Asta nu însemna că Rachel – Susan – avea dreptate. Asta nu însemna că Khachadurian o împușcase pe Miranda sau dăduse ordinul. Singurul lucru de care eram sigur era că ei nu voiau să-mi bag nasul pe acolo și să descopăr cine știe ce treburi murdare care aveau loc în spatele ușilor închise ale separeurilor. Poate că era vorba doar de sex, nu de droguri, sau poate de amândouă, dar asta nu însemna neapărat că se comisese și o crimă. Nu neapărat.

Dar Susan spusese că *cineva* a omorât-o pe Miranda și, din câte știam până acum despre Khachadurian, era posibil să fie chiar el criminalul.

Am meșterit la mobil cât timp l-am așteptat pe Leo să se întoarcă. Peste noapte, rămăsesem fără baterie și nu aveam încărcătorul la birou. Dar am reușit să-l fac din nou să meargă. Ecranul era pătat și zgâriat, dar nu părea să aibă ceva serios. Lucrurile astea sunt făcute să reziste chiar și la o bătaie. Măcar de-aș fi rezistat și eu la fel de bine.

M-am gândit la ce mi-a spus Dave Mastaduno înainte să fim întrerupți. Nu, nu-l chema Dave, ci Daniel. Iată ce-mi spusese Daniel Mastaduno: „Nu mai știm nimic de Jocelyn de șase ani, domnule Blake.” Cei de la Rianon trebuie să fi dat mai departe faxul trimis de mine. Am încercat să-mi imaginez cum s-a simțit când l-a primit. După șase ani de tăcere primești deodată un fax de la un străin care pomenește de fiica ta. Era aproape la fel ca și senzația pe care am avut-o când m-am trezit de dimineață și am văzut poza Mirandei în ziar. Un nume și un chip ce veneau din trecut erau de ajuns să îți trezească din nou cele mai mari temeri.

Era oare moartă și Jocelyn Mastaduno? Sau oare doar dispăruse? Sau se ascundea? Sau poate nu voia să vorbească cu părinții ei – nici eu nu mai vorbisem cu taică-miu de șase ani, cu toate că ne trimiteam felicitări glaciale de Crăciun. Nu era neapărat un mare mister în asta. Totuși, simțeam că e ceva în neregulă, de parcă moartea Mirandei ar fi otrăvit totul în jurul ei.

Leo deschise ușa, apoi o închise încetișor și-mi arătă o bucată de hârtie. M-a făcut să traversez camera ca să o iau, iar eu m-am străduit să merg fără să mă strâmb și fără să mă țin de scaunele din drum.

— Ce n-aș da să mai fiu tânăr ca tine, să fiu bătut noaptea, iar a doua zi gata să fac maratonul.

Am luat hârtia pe care era numărul secției de poliție din Midtown South. N-am recunoscut interiorul.

— E al lui O'Malley?

— Nu, e al fiului lui Stan Kirsch. Îl cheamă Kirby și să-mi spui tu dacă există vreun alt nume care să se potrivească așa rău cu Kirsch.

— Leo.

— Leo Kirsch? Sună bine.

— Leo!

— Ce e?

— Mulțumesc.

S-a așezat la birou fără să mă privească.

— Nu te pot lăsa s-o feștelești de unul singur, zise el. Am investit prea mult în tine.

Am luat o gură mare de aer înainte să urc scările și a mai trebuit să iau una pe fiecare palier, dar, în cele din urmă, am reușit să ajung în apartamentul meu. O să dureze ore în șir până se va încărca mobilul, așa că am folosit telefonul de lângă pat ca să-l sun pe Kirby Kirsch.

— Ești John? În regulă. Am primit un mesaj că o să mă suni. Cred că tatăl tău l-a cunoscut pe al meu, nu-i așa?

— Leo nu e taică-miu, e șeful meu. Dar într-adevăr, a lucrat cu tatăl tău. Cred că pe la sfârșitul anilor '70.

— Da, așa trebuie să fi fost, zise el, căci taică-miu s-a prăpădit prin '80 și ceva.

— Da' cum a murit?

L-am auzit mestecând ceva și apoi înghițind:

— La un bâlci un tip a împușcat doi trecători și doi polițiști înainte să-și zboare creierii.

— O, doamne, am exclamat. Îmi pare tare rău.

— Și mie, dar asta e meseria.

L-am auzit iar mestecând. Nu era prea frumos din partea lui.

— Ți-a zis în mesaj pentru ce te sun?

— Nu, doar că mă vei suna.

— O fată pe care o cunosc a fost împușcată acum câteva nopți, se numea Miranda Sugarman.

— Sugarman, adică stripteuza?

— Asta era acum. Dar cu zece ani în urmă, era prietena mea din liceu. Cred că era rândul lui să zică *îmi pare rău,* dar n-a făcut-o. Noi ne ocupăm de acest caz…

— Care „noi”?

— Lucrez la firma lui Leo. Tocmai încercăm să aflăm mai multe.

— Lucrați pentru familia ei?

— N-are familie, am zis. O fac pentru mine.

— Și ce ai vrea să știi?

— Mi-a zis cineva că barul în care lucra Miranda aparține unuia pe nume Murco Khachadurian care pare a fi un personaj dubios.

— Nu e decât un ticălos nenorocit.

— Păi, speram să-mi spui mai multe despre el.

— Sunt doi, tată și fiu. Micul Murco și Marele Murco și amândoi sunt niște ticăloși.

— Lucrează împreună?

— Ar vrea ei. Fiul e un infractor, iar tatăl e „om de afaceri”, adică a făcut ceva bani din comerț cinstit. Vindea covoare armenești sau așa ceva, dar acum încearcă să se bage în afaceri prea mari pentru el, să facă mulți bani.

— E vorba de droguri?

— Droguri, alte rahaturi, alcool de contrabandă, orice din care să iasă banul.

— L-ați prins vreodată?

— E un găinar. Suntem cu ochii pe el să vedem dacă nu ne duce la un pește mai mare.

— Și crima?

— Sugarman? La miezul nopții erau 40 de oameni în bar, fetele, clienții, barmanul și omul de serviciu, așa că oricare dintre ei putea s-o facă.

— Și nu Khachadurian?

— Probabil că nu a pus niciodată piciorul în bar.

— Putea să dea ordin.

— Când îl vom găsi pe cel care a apăsat pe trăgaci, îl vom întreba dacă i-a dat cineva ordin.

— Tu ce crezi?

— Eu? Când e vorba de stripteuze, prostituate sau fete de la saloanele de masaj, vinovată e întotdeauna altă fată, pentru că se urăsc. „Mi-a luat rujul, mi-a luat clientul, am văzut-o cotrobăind prin lucrurile mele". Ori asta, ori vreun client, vreun tip pe care l-a frecat cum nu trebuia sau poate exact cum trebuia dar el e prea înecat în vinovăție despre toate astea. Ori una, ori cealaltă, ăsta-i criminalul în nouă cazuri din zece.

— Dar în al zecelea?

Tăcu o clipă.

— De cât timp lucrezi cu Leo? mă întrebă.

— De ce?

— Întreabă-l pe el! În meseria asta nu te gândești la excepții. Și dacă e o excepție față de cele mai multe cazuri, nu trebuie să-ți faci griji înainte să fie nevoie să o faci.

Leo mă avertizase de multe ori. Oricât de deștept era băiatul ăsta, Leo știa mai multe și-mi spusese atâtea de când mă luase de la Universitatea din New York ca să fiu asistentul lui cu jumătate de normă. Știam totul despre cele nouă cazuri din zece și despre procedurile standard și măsurile pe care le va lua poliția ca să rezolve crima. Mai știam că nu se vor preocupa așa de mult de o stripteuză omorâtă. În plus, orice crimă violentă care nu fusese rezolvată în două zile avea mari șanse să rămână neelucidată pentru totdeauna. Fiecare zi aducea cu ea încă o duzină de crime dar polițiștii care să se ocupe de ele erau aceiași.

Mai știam și că Kirby Kirsch avea dreptate, și că dacă era ceva care să funcționeze atunci era procedura standard – și n-avea rost să te complici pentru un caz care era poate foarte simplu. Știam toate astea, dar nu-mi erau de niciun folos.

— Crezi că aș putea să văd cadavrul? am întrebat.

— Nu cred c-ai vrea, zise el. Mai ales că ai fost prietenul ei. Nu ți-ar plăcea să vezi un cadavru ciopârțit, băiete. N-am putut să-i luăm nici măcar amprenta dentară… A trebuit să ne ducem la ea acasă să-i comparăm ADN-ul.

Tipul tot mânca și eu îl ascultam mestecând.

— Îți mulțumesc c-ai vorbit cu mine, i-am zis. M-am străduit să nu mă-nfurii. Îți mulțumesc că ai răspuns la telefon.

— Leo încă mai are un cuvânt de zis aici, mulți își amintesc de el.

— O să-i transmit, am zis. O să se bucure.

M-am dezbrăcat cu grijă și am făcut un duș, cel mai fierbinte duș pe care-l puteam suporta.

Când m-am mutat, cumpărasem un cap de duș cu trei trepte de masaj, dar nu folosisem niciodată decât prima treaptă, care semăna cu o stropitoare. Acum l-am potrivit pe treapta cea mai mare, la care parcă simțeam mii de ace intrându-mi în piele, și mi-am masat spatele. Pe partea dreaptă aveam o vânătaie mare, închisă la culoare, care nu se umflase. Totuși, se îngălbenise la margini, și nu putea să fie cauza durerii ascuțite pe care o simțeam. O să trec și peste asta.

Mă gândeam la celelalte vânătăi din ultimii zece ani de când lucram cu Leo, dar și la amenințările și bătăile din care cu greu am ieșit nevătămat, la mizeriile pe care le descoperisem despre oameni. Oare cum am ajuns să fac meseria asta? Demult, Miranda își făcea planuri să ajungă doctor, dar eu ce planuri îmi făceam? Nu îmi aduceam aminte, dar în niciun caz nu vroiam să fac meseria asta. În schimb îmi amintesc foarte bine ziua când l-am cunoscut pe Leo și ziua când m-am angajat la el cu normă întreagă. Pentru că, fie făceam asta, fie mă angajam la vreo firmă de internet, dar eu, încă, mai păstram ceva respect față de persoana mea. N-am vrut niciodată să-mi câștig existența în felul ăsta, dar nici nu-mi aminteam să fi dorit să fac altceva și, după un timp, era singurul lucru pe care puteam să-l fac.

Era o slujbă, cum zisese Leo, dar nu precum cea de dentist sau de cizmar. Mă gândeam că semăna mai degrabă cu cea de stripteuză. Chiar dacă te mândreai că-ți faci bine meseria, te simțeai murdar la sfârșitul zilei.

Și de ce făceam asta până la urmă? Nu știam să fac altceva, dar mai era și un alt aspect. O făceam pentru că trebuia s-o facă cineva. Cineva trebuia să apere oamenii ca Miranda. Era genul de raționament pe care puteai să-l ai doar la duș sau în pat, când erai pe punctul de a adormi și nici atunci nu dura prea mult. Dacă începi să aprofundezi problema, ajungi să te simți jenat. Dar când

nu aveam nimic de făcut, chestia asta îmi dădea un motiv să mă duc la birou, în ciuda vânătăilor și a oamenilor cu care trebuia să am de-a face și a sentimentului general că mă scufundam în mocirlă.

Când am închis apa, am auzit mobilul vibrând. Nu m-am mai șters și am mers cât de repede puteam. Am înșfăcat telefonul înainte ca respectiva persoană să apuce să închidă.

— Domnule Blake?

Am recunoscut vocea.

— Domnule Mastaduno. Așteptați un pic, vă rog. Mi-am tras o pereche de pantaloni pe mine și o bluză pe care o lăsasem întinsă pe scaun. Ultimul lucru de care mai aveam nevoie era o răceală. Am revenit. Îmi cer scuze pentru noaptea trecută…

— Ce s-a întâmplat atunci?

— A intervenit ceva de care trebuia să mă ocup urgent. Să vorbim despre fata dumneavoastră.

— Ce știți despre ea?

— Nimic, doar că a fost colegă de cameră cu o femeie pe nume Miranda Sugarman, care a fost omorâtă în New York de Anul Nou. Voiam să vorbesc cu Jocelyn să văd dacă știa ceva de Miranda.

— Aha. L-am auzit cum se dezumfla. Speram… A trecut atât de mult…

— Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Chiar nu știu. Era la școală. Îi mergea bine, mă rog, sau asta credeam noi. Și apoi…

— Și apoi?

— Ne-a sunat decanul spunând că și-a înghețat anul și, când am încercat să o sunăm, telefonul nu mergea. Am încercat să vorbim cu colega ei de cameră, dar nici acolo nu mergea telefonul. Am încercat să le mai sunăm pe fetele despre care ne mai povestise Jocelyn, dar nimeni nu știa unde se dusese, ci doar că plecase cu colega ei, această Miranda Sugarman. Asta a fost acum șase ani, domnule Blake. Nu ne-a mai sunat de atunci, nici măcar o scrisoare sau o ilustrată. Nimic. Ne-am gândit că se va întoarce aici, dacă nu la școală, dar nu. Mama ei s-a îmbolnăvit de îngrijorare, eu m-am îmbolnăvit.

— Erați apropiați?

— Normal că da, doar era fata noastră.

— Ați angajat pe cineva să dea de ea?

— Da, după vreo trei luni. Am angajat firma Serner, pentru că ne-a zis cineva că sunt cei mai buni.

— Chiar sunt.

— Am aruncat banii pe fereastră. Îmi tot trimiteau rapoarte, pagini întregi în care scriau că „am fost aici", „am fost acolo", „am vorbit cu unul", „am vorbit cu altul", dar nu mi-au găsit fiica. Pentru asta i-am plătit.

— Înțeleg.

— Eu nu cred. Au trecut șase ani, domnule Blake, nu mai dorm, nevastă-mea a încărunțit. Fata mea a dispărut. Când mi-ați trimis faxul…

— Îmi pare rău, am zis. Nu am vrut să înrăutățesc situația…

— A, nu, doar că… Încetasem să mai sperăm.

Voiam să le spun că măcar fata lor nu murise. Dar poate că murise și, dacă nu se întâmplase asta, era oare mai bine? Pentru ea sigur, dar pentru părinții ei?

Pe de altă parte, era mai bine să știi decât să nu.

— Nu vreau să vă faceți speranțe, am zis eu, pentru că s-ar putea să nu găsesc nimic. Dacă nu a putut Serner, probabil nici eu nu voi reuși. Dar voi încerca, și dacă îmi dați numărul de telefon, o să vă sun în cazul în care găsesc ceva. Mastaduno mi-a dat un număr de Westchester și l-am scris sub cel al lui Kirby Kirsch. Încă ceva, puteți să-mi spuneți cu cine ați lucrat la Serner? Poate scot ceva de la ei.

— Noi am colaborat cu William Battles. Vreți numărul lui de telefon? Pot să-l caut.

Bill Battles. Nu, nu voiam numărul lui de telefon.

— E-n regulă, am zis. Îl știu.

Nu mai colaborasem cu Serner de ceva timp, ca majoritatea agențiilor mici de altfel. Când lucrezi într-o corporație, dai peste mulți clienți care vor să lucreze cu cea mai mare și cunoscută firmă, chiar dacă poate să-și facă sau nu bine treaba, și Serner chiar a făcut treabă bună, așa că nu putem să-i vorbim de rău având conștiința curată. Iar Bill Battles era un detectiv bun. Știa să dea de urma unui registru public și, dacă voiai să-l angajezi să-ți negocieze ipoteca, putea să-ți spună dacă tipul fusese mustrat cândva într-o tabără de vară.

Dar o verificare la o corporație și o fată dispărută sunt două chestii diferite. Erau persoane la care m-aș fi

dus dacă era vorba de fiica mea, dar Bill Battles nu era printre ei.

Putea alt detectiv să facă o treabă mai bună? Poate că da. Am fi putut noi, dacă Mastaduno ar fi venit la noi? Și dacă am fi reușit, ar mai fi fost Miranda în viață acum?

Puteai să o iei razna cu asemenea întrebări. S-au dus la cea mai bună firmă, firma li-l dăduse pe cel mai bun, iar Jocelyn Mastaduno tot dispărută era. Se mai întâmplă.

I-am lăsat un mesaj lui Bill la birou în care-l rugam să mă sune. M-am gândit pe cine să mai sun dar, în afară de numărul Marelui Murco, eram lefter la capitolul telefoane. Voiam să aud vocea lui Susan, să știu că era teafără, dar nu era ușor să mă asigur. M-am gândit să mă opresc la Derby după program, dar numai când m-am gândit la asta, m-a străfulgerat durerea.

Mai trebuia să fac un singur lucru și tot amânasem. Nu prea voiam să mă duc la Zen's nici când eram sănătos tun. Dar trebuia să aflu mai multe despre Khachadurian, și, dacă polițiștii nu puteau să-mi spună nimic folositor, asta-mi rămânea de făcut. Ei bine, mai erau niște oameni cu care Leo nu ar fi fost fericit să vorbesc și la Zen aveam să-i găsesc cu siguranță.

Capitolul 9

Zen era Zenobia Salva. I se spunea Zen, iar barului său i se zicea „La Zen” doar de către clienții fideli. Numele lui oficial era Dormicello un fel de glumă pentru cunoscători. Reuben Dormicello fusese primul soț al lui Zen, un individ care băuse până-și dăduse obștescul sfârșit. Nimeni n-o văzuse vreodată pe Zen bând, dar muncea al naibii de mult ca să-și mulțumească clientela însetată. Și-ar fi mulțumit și soțul dacă ar fi trăit dar, pe timpuri, când el era în viață, ea nu avea încă un bar, de fapt nu avea mai nimic în afară de hainele de pe ea, pe care și le-ar fi dat bucuroasă jos dacă i-ai fi dat 200 de dolari. N-am cunoscut-o pe atunci, dar auzisem povestea asta de multe ori de-a lungul timpului, de la cei din bar, care mai puneau ceva și de la ei, dar pe Zen nu părea s-o supere. Avea expresia imposibilă a cuiva aflat deasupra zvonurilor totuși, de asemenea, privirile ei nu te îndemnau să împingi comentariile prea departe.

Se spunea că cel de-al doilea soț al ei, care murise înjunghiat în spălătoria închisorii din Riker’s Island, unde ispășea o sentință de la șapte la zece ani pentru jaf armat, câștigase barul la poker și că i l-a lăsat ei prin testament. Chestia cu poker-ul mi se părea o înfloritură romantică, dar cine știe?

— N-arăți prea bine, îmi zise Zen. Apoi trase din țigară și o așeză la loc pe o farfurioară. Dormi destul?

— Poate că nu, dar nu asta-i problema. Cineva cunoscut a fost omorât deunăzi. Am cercetat treaba asta, dar n-am ajuns nicăieri, însă cineva a crezut că am ajuns undeva, deoarece l-a trimis pe unul plin de mușchi să-mi dea o lecție. M-am făcut că-mi dau un pumn în față, iar ea mi-a răspuns, dând ușor din cap că nu-i bine.

— Trebuie să ai grijă de tine, John.

— Încă trăiesc, nu-i așa, i-am răspuns.

— Ai idee cu cine te pui?

— Oarecum. De asta am și venit aici. Cred că știi pe cineva care poate să mă ajute.

— Știi bine, zise ea, că poți să treci pe aici și când nu lucrezi la un caz.

— Sigur că știu.

Se uită prin sală. Încă nu era multă lume, și nici nu avea să fie până noaptea târziu, dar deja se puteau vedea formându-se grupuri. Foștii pușcăriași stăteau lângă zid, singuri sau în perechi, supraveghind intrările, dar și pe cei de lângă ei. Bețivanii stăteau la bar, ocupați cu băutura, și spuneau povești din trecut despre marile lovituri pe care le-au dat doar în capul lor. Câțiva bărbați stăteau în jurul mesei de biliard, glumind și notându-și cu creta pariurile pe tăbliță. Erau și clienți normali, care intrau de pe stradă să bea o bere, neluând în seamă ferestrele fumurii și lipsa unei reclame, dar nu prea mulți și nici prea bine primiți acolo. Îmi aminteam că, odată, un broker de succes de pe Wall Street, cu cravată dungată și bretele, se încăierase cu un puști deșirat din Puerto Rico, numit Simon Corrina. Un om mai deștept ar fi văzut privirea aruncată de Corrina și nu s-ar fi încăierat cu el, dar, pe de altă parte, un tip mai deștept ar fi prins aluzia de la început și nu s-ar fi apropiat de Zen. Trei dintre noi au reușit în cele din urmă să-l scoată din ghearele lui Corrina. Dar a fost ca și cum am fi desfăcut o capcană pentru urs.

Oare cât sânge a curs în acest bar înainte să-l preia Zen și după aceea? De obicei încercam să nu mă gândesc la asta în afară de problema imediată, ca niciun strop din al meu să nu se adauge la răboj.

— Spune-mi cine crezi tu că este, zise Zen. Și eu o să-ți spun dacă vreunul de aici știe ceva.

— Murco Khachadurian, am răspuns.

— O, Doamne! Bine ți-i mai alegi. Te referi la Marele Murco sau la Micul Murco?

— De fapt, nu-s prea sigur. Cel care deține barul Sin Factory.

Și-a mijit ochii.

— E un bar de striptease…

— Știu că-i un bar de striptease. Și prietena ta a fost stripteuză, nu-i așa? Parcă îmi amintesc că am citit ceva în ziarul *Post* despre o fată care a fost împușcată acolo.

— Și în *Daily News* la pagina 18.

— Și cum se face că un băiat cu facultate ca tine a ajuns să cunoască o stripteuză de la Sin Factory? Chiar înainte să-i răspund, i-a părut rău că m-a întrebat. Uită că te-am întrebat. După atâta timp, am învățat să-mi văd de treaba mea. Îmi scoți la iveală instinctul matern.

— Nu mă deranjează, am zis. Am cunoscut-o acum zece ani, când eram amândoi încă la școală. Voia să se

facă doctor. Oftalmolog, să trateze glaucomul și să prescrie rețete pentru ochelari. Brusc, am simțit oboseala, o oboseală teribilă. Era probabil din cauza băuturii pe care mi-a dat-o Leo, a vânătăilor și a nopții petrecute pe canapeaua din birou, dar și mai mult mă covârșea dificultatea misiunii pe care mi-o asumasem, care însemna mai mult decât să-l găsesc pe ucigașul Mirandei, însemna să aflu ce se întâmplase cu Miranda ca să ajungă aici și cum Dumnezeu aveam să mi-o îndeplinesc? În ziua de dinainte să fie omorâtă, i-a spus cuiva că se aștepta la asta. A zis că era speriată de Murco Khachadurian. Asta e singura pistă pe care o am.

Zen s-a aplecat și mi-a arătat o masă din colțul unde erau toaletele.

— Îl vezi pe tipul de acolo? Ăla cu fruntea mare, cu blugi și cămașă albastră.

Am văzut despre cine vorbea. Nu era nimic deosebit cu fruntea lui, în afară de faptul că își pierduse mult din părul din față. Pe obraz avea cicatrici de la acnee, totuși părea destul de arătos.

— Cu ăsta trebuie să vorbești, îmi spuse Zen.

Părea un om destul de obișnuit, dar când Zen s-a îndreptat spre el, am început să mă gândesc ce fel de crime avea la activ. Cred că și ceilalți din bar gândeau același lucru despre mine.

Când am ajuns la masa lui, s-a uitat mirat la Zen și la mine și a zis:

— Care-i treaba?

— Omul ăsta e unul de-al casei, a zis Zen. Nu trebuie să știi cine este și nici el cine ești tu. Cred că vă puteți da o mână de ajutor.

— Dar cum să-l ajut?

— Încerc să…

— Are treabă cu Marele Murco, i-a spus Zen. Omul ridică din sprâncene. Iată de ce m-am gândit la tine.

— Da’ ce ți-a făcut Murco? mă întrebă el.

— Mi-am ridicat cămașa ca să-i arăt vânătăile.

— Uite, asta, și mi-a mai omorât și o prietenă.

— Hai să vorbim, zise el.

Zen mi-a adus paharul și l-a umplut pe al lui, apoi ne-a lăsat singuri. Mesele de lângă noi erau goale, iar zgomotul de la masa de biliard, de la televizor și de la bar

ne acoperea discuția destul de bine, totuși vorbeam încet amândoi.

— Da' ție ce ți-a făcut Khachadurian? l-am întrebat.

— Mai bine să vorbim despre tine, zise el dând din cap.

Oare de câte ori mai spusesem această poveste? Mă simțeam ca Bătrânul Marinar[3], oprindu-i pe toți ca să le spun trista mea poveste.

Dar ce altceva puteam să fac? I-am spus și lui că am văzut poza Mirandei în ziar, că m-am dus apoi la Sin Factory și am fost alungat de acolo. I-am mai spus și despre bodyguard și despre ce i-a zis Miranda lui Susan în privința lui Murco. Totuși, n-am pomenit numele de Susan sau de Rachel, numele ei de scenă. Dar i-am spus totul în rest.

— Prietena ta a avut dreptate, spuse el. Murco folosește fetele ca să transporte droguri. Nu le dă el direct clienților, e doar un intermediar, ia câteva kilograme și le împarte la trei sau patru traficanți mărunți, și mai ia și el. Ăia vând pe stradă, iar el nu se mai bagă.

M-am abținut să-l întreb de unde știa. Eram convins că era și el unul dintre traficanți sau probabil că fusese, iar acum Murco nu-i mai dădea nimic.

— N-am idee dacă sfârșeau într-un șanț din New Jersey, dar sigur nu le-ar fi lăsat pe fete să vorbească. Prietena ta dădea mult din gură?

Oare dădea? Cât timp am fost cu ea, era destul de timidă, dar oamenii se schimbă, așa că am dat din umeri.

— Murco se aprinde repede și nu trebuie să-l enervezi.

— Mie-mi zici, am spus, masându-mă pe o parte.

— Asta nu-i nimic, n-ai auzit de jaful ăla?

— Nu.

— Trebuia să fi fost aici săptămâna trecută.

— Da' ce s-a întâmplat săptămâna trecută?

— Tre' să-ți spun toată povestea. Acu' vreo șase săptămâni doi tipi s-au strecurat în casa lui Murco. Omul locuiește în Scarsdale. Are o casă cât două conace și stă singur în ea. N-are servitori, n-are pe nimeni de când i-a murit soția iar băiatul lui s-a mutat. Așa că derbedeii ăștia doi treceau prin cartier, când au ajuns în fața casei ăsteia imense și și-au închipuit că au ce fura de acolo. Au pătruns prin garaj, s-au dus din cameră în cameră și și-au umplut sacii. Și, pe legea mea, ar fi avut ce să ia de acolo

în orice noapte, dar asta era chiar noaptea de dinainte ca Murco să cumpere droguri, așa că avea o valiză plină cu bani, pe care trebuia să le-o dea tipilor din Columbia. Derbedeii s-au strecurat în dormitor și l-au găsit numărând banii. Trebuie să fi crezut că au murit și sunt în rai. L-au amenințat cu arma, l-au legat fedeleș, i-au dat vreo două, au luat banii și-au plecat. Era vreun milion de dolari acolo, plus ce mai luaseră din alte camere. Dăduseră o lovitură grozavă. Dar era o problemă.

— Care?

— Nu l-au omorât. Și-a terminat băutura și și-a pus jos paharul. Eu le-aș fi zis că dacă faci așa o treabă, trebuie s-o faci până la capăt. Nu poți să lași în urmă un om legat, cu sângele scurgându-i-se pe față, și care mai avea pe deasupra și un băiat care se întreba de ce nu l-a sunat taică-su de două zile. Nu contează dacă porți mască, îți prefaci vocea și ai grijă să nu lași amprente. Omul ăsta nu e precum copoii. O să facă pe dracu-n patru să te găsească și atunci ai să dorești să nu te fi născut. Și chiar așa s-a întâmplat.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Acum o săptămână, după Crăciun, a venit fii-su pe aici. Micul Murco, dar să nu îndrăznești să-i spui așa, el își zice Catch.

Mi-am amintit întrebarea lui Roy, cea pe care mi-a pus-o prima dată când ne-am văzut:

L-ai văzut aici pe barosan astă-seară? Îl întrebasem și el mi-a răspuns: *Pe Catch*?

— De câte ori vine aici, Catch se așează acolo, lângă telefon și are cu el o cutie cu zaruri, pe care o scutură ca un tip de pe stradă care își verifică mărunțișul. Toți auzisem ce se întâmplase și ai crede că cineva era curios să-l întrebe, dar nimeni nu i-a zis un cuvânt. El s-a dus la bar și i-a spus lui Zen destul de tare ca să-l auzim cu toții: „Îi știi pe tipii ăia care au spart casa tatălui meu? N-o să-i mai vezi pe aici.” Și a aruncat cutia de zaruri pe tejghea, dar înăuntru era plină cu dinți. I-a împrăștiat, apoi i-a adunat cu un deget și pe urmă a plecat.

— Grozav, am zis eu.

— Nu pot să-ți zic sigur, nici eu, nici altcineva, ai cui dinți erau, deoarece Zen a făcut ce trebuia și i-a aruncat, dar pariez pe ce vrei tu că Marele Murco și-a recuperat milionul, iar amărâții ăia doi sunt undeva într-o groapă mâncând cu paiul în viața de apoi.

— Așa face Murco de obicei?

— N-are nevoie. Dacă o faci o dată, oamenii te lasă în pace.

— Poliția zice că e doar un găinar, am zis eu.

— Așa e, dar e unul rău.

— Și Miranda? Ce zice lumea despre crimă?

— Lumea crede că tot Murco a comis-o, dar nu prea e făcută ca la carte doar… A mimat că mă împușcă de două ori.

— Fără dinți în cutie.

— Tipului îi place să dea un mesaj.

— Așa e, dar de ce îmi spui mie toate astea?

— Ești prieten cu Zen, răspunse el, și Murco nu mi-e prieten.

Când am dat să ies, Zen m-a chemat înapoi.

— A fost în stare să te ajute?

— Nu mi-ai zis de dinți, am spus.

— N-am vrut să te sperii.

— Ba da, dar ai lăsat pe altcineva să-mi zică.

— Dacă ți-aș fi spus să te potolești, m-ai fi ascultat?

— Nu, am răspuns.

— Dar ai să te potolești, nu-i așa?

Se uită în ochii mei și văzu ceva ce nu i-a plăcut. I-am atins ușor brațul.

— Să-i dai măselele mele lui Leo, iar pe ceilalți poți să-i atârni deasupra barului.

Capitolul 10

Bill Battles m-a sunat de dimineață și a acceptat să ne vedem la el la birou. A zis că trebuia ca Mastaduno să fie de acord ca el să-mi dezvăluie acele informații, iar eu n-am avut nimic împotrivă. Până am ajuns, se pare că a fost de acord, întrucât mi-a trântit un maldăr de dosare în poală. Apoi a deschis jaluzelele ca să intre lumină și mi-a oferit o ceașcă de cafea.

Mi-am amintit lucrurile pe care le pierdeam lucrând pentru Leo. Birourile agenției Serner ocupau primele trei etaje ale unei clădiri de birouri de pe Madison colț cu Strada 59, iar biroul lui Bill era pe colț la etajul doi. Cred că nu era chiar cel mai șmecher dintre ei sau poate pentru că nici nu făcea parte din consiliul director, oricum, nu i se dăduse un birou la ultimul etaj. Dar și un birou pe colțul etajului doi de la Serner era la o distanță de ani lumină de apartamentul de la parter pe care îl împărțeam cu Leo în Chelsea. Ferestrele din biroul lui Bill dădeau înspre bulevard și de acolo puteam să ne uităm în jos la trafic, dar nu-l auzeam. Dacă îți alegeai un unghi bun, puteai să vezi și turlele catedralei St. Patrick, de la mare distanță. În biroul nostru, dacă te așezai într-un unghi bun la fereastră, tot ce puteai să vezi era bucătăria unui restaurant indian.

Am acceptat cafeaua, mi-am ars limba și am pus-o deoparte. Am deschis primul dosar. Acolo era o poză, cu două tinere în uniforma colegiului Rianon, adică în pulovere și blugi. Una dintre ele ridica din șold și-și ținea brațele încrucișate, iar cealaltă o ținea de talie și-și pusese capul pe umărul ei. M-am uitat cu atenție la ele. Despre cea din stânga se scriseseră vreo două kile de rapoarte, iar cea din dreapta era Miranda.

Miranda nu se schimbase prea mult de când făcuse poza asta, poate că era mai slabă, însă poza din albumul de absolvire fusese doar un instantaneu, iar după zece ani, poate că n-o mai țineam așa bine minte, după cum mi-a zis și Leo. Renunțase între timp la ochelari, probabil că-și pusese lentile de contact.

Jocelyn Mastaduno era un pic mai înaltă decât Miranda și mai plinuță. Avea părul scurt și, dacă m-aș lua

după aerul ei din acea fotografie, era și încrezută. Arătau ca două surori, nu datorită asemănării, ci mai mult datorită atitudinii lor, cum o lua Miranda de talie pe Jocelyn, și expresia fericită de pe fața ei când stătea cu capul pe umărul lui Jocelyn. Poza sugera intimitatea unei fotografii de familie.

— Poza e făcută de o fată din clasa lor, zise Bill. Cred că de Katherine Chin.

— Am vorbit deja cu ea, e măritată și stă la Chicago acum. O cheamă Katherine Lewis.

— Bine de știut. O să iau de la tine numărul ei dacă trebuie să continuăm cercetările.

Am întors pagină cu pagină, fără să citesc totul, dar mi-am făcut o impresie despre munca celor de la Serner și cu cine au vorbit: profesori, studenți, localnici. Singurul agent de turism din oraș spusese că n-a făcut niciun aranjament pentru niciuna dintre fete. Mai vorbiseră și cu poliția locală, cu cei de la ziarul școlii și de la ziarul local. Apoi au mers mai departe: au întrebat pe oamenii din orașele învecinate, pe cei care le cunoscuseră pe fete înainte să meargă la colegiu. Era o investigație foarte amănunțită. Într-un fel eram surprins că nu m-au sunat și pe mine. Dar investigațiile se concentraseră asupra lui Jocelyn și așa și trebuia, pentru că tatăl ei era cel care plătea.

Se părea că Jocelyn era cea care lua inițiativa în tot ce făceau ele. Studenții care le cunoscuseră le-au spus celor de la Serner că Miranda plecase de la cursul de introducere în psihologie cu o săptămână după Jocelyn, că ea se înscrisese la cursurile de yoga și dans modem în același timp cu Jocelyn, și că Jocelyn a fost cea care a cerut să stea împreună în cameră la Heward Hall. Asta nu însemna că Miranda era o cârpă, iar Jocelyn autoritară, dar era clar că Jocelyn ținea să domine în prietenia lor.

Dar ce fel de relație avuseseră? Unele dintre colegele lor n-au ezitat să facă speculații. Nici Miranda și nici Jocelyn nu prea se întâlneau cu băieți sau nu se întâlneau cu un anume băiat prea mult timp. Ele preferau să-și petreacă timpul împreună. Nu era prima relație între două fete de la Rianon, de aceea nu era de mirare că unii au considerat-o mai mult decât o prietenie, dar din toate informațiile culese de cei de la Serner nu reieșea nimic clar.

Am lăsat deoparte primul dosar și am început să-l răsfoiesc pe al doilea. Aici era mai mult material pe care n-aveam cum să-l citesc în biroul lui Bill, așa că l-am întrebat dacă nu era pe undeva o sală de conferințe unde mă puteam duce.

— Este, spuse el, dar nu trebuie să mergi acolo. Toate astea sunt copii, cu excepția fotografiei, care trebuie să rămână aici. Semnează de primire și poți să le iei la tine la birou.

— Leo o să creadă că vrei să mă aduci la voi dacă o să vadă dosarele pe biroul meu.

— Lasă-l să creadă, zise Bill, poate îți mărește salariul.

Am dat din cap că nu:

— Mă plătește cât poate.

— Sper că-ți dai seama că ești prea bun ca să-ți pierzi timpul într-o firmă cu doar doi oameni.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că vrei din nou să mă momești să vin la voi.

— Doar vorbeam și eu.

— Uite, i-am spus eu. Nu văd aici nimic despre Miranda ca dansatoare în vreun bar local de striptease. Nu știu când a început să facă asta, dar cred că a fost cam după ce a murit maică-sa, ceea ce s-a întâmplat înainte să părăsească colegiul. Nu știi dacă cineva a zis ceva despre asta prin rapoartele astea?

— Nu am întrebat asta.

— Păi de ce s-o fi făcut? Tot ce spun este că trebuia să înceapă cândva. Crezi c-o să găsesc ceva prin hârtiile astea?

— Nu, a zis el. Crede-mă, dacă auzeam măcar vreun zvon, l-am fi investigat.

Era o dezamăgire, dar n-am fost surprins.

— Totuși, poate găsești ceva care să-ți fie de folos.

Mi-a dat contractul de confidențialitate și l-am semnat.

— Dumnezeu mi-e martor că noi nu am găsit.

Eram întinși pe patul ei din apartamentul de pe strada 84, cel în care locuia acum familia Baker, cel de lângă sinagoga transformată în centru de tineret. Mama ei era la serviciu și va mai rămâne acolo două ore, suficient timp ca ne terminăm tema la matematică, sau cel puțin ar fi fost, dacă am fi putut ca să ne ținem mâinile la locul

lor. Amândoi de abia descoperisem senzația pe care o aveam când ne băgăm limba în ureche, și ne plăcea mai mult decât trigonometria. Bluza și sutienul îi erau pe jos, peste cămașa mea, care fusese aruncată prima, iar fusta ei și pantalonii mei se aflau mototoliți în pat lângă noi, dar încă mai avea chiloții pe ea, și eu la fel, și nu trebuia să-i dăm jos, căci asta era regula inutilă și demodată pe care o stabilisem.

Dar nu prea conta. Nici dacă mergeam mai departe, n-am fi putut fi mai fericiți, iar acum îmi amintesc de acea după-amiază cu mai multă plăcere decât de orice altă relație cu o femeie pe care am avut-o mai târziu, mai întâi la Universitatea din New York și apoi după absolvire, cu fetele pe care mi le prezentau prietenii sau le întâlneam la petreceri. Și fuseseră o mulțime după Miranda, dar nu am iubit-o pe niciuna, nici măcar pentru o noapte.

Stăteam împreună în pat, îi simțeam sexul sub chiloți, iar ea îmi vorbea despre colegiul Rianon, unul dintre cele mai vechi din țară, care avea un curs pregătitor de oftalmologie și un campus așa de mare și de verde, cu totul altfel decât văzusem la New York. Mi-a zis că primise o scrisoare de acceptare, ceea ce însemna că fusese admisă. Dar eu ce aveam să fac?

Gândindu-mă la trecut, îmi aminteam foarte bine patul, moliciunea pielii ei, mi-aminteam chiar și felul în care lumina pătrundea pe fereastra dormitorului, cu firicele de praf care parcă dansau deasupra noastră. Dar nu puteam să-mi amintesc ce i-am răspuns. Știam că n-o să plec niciodată din oraș, o știam de când eram copil, deoarece nu mă vedeam trăind în altă parte. Dar nu voiam să i-o spun atunci. Oare trebuia să-i fac pe plac, spunându-i despre un vis în care plecam în New Mexico, despărțindu-mă de prieteni și rude? Să-i fi spus că voi merge cu ea, că mă voi înscrie la facultatea de literatură sau istorie sau Dumnezeu știe ce altceva? Dacă o făceam, însemna s-o mint și nu voiam asta, dar dacă trebuia s-o fac doar în acea după-amiază, în acea clipă și punând tot sufletul?

Ea a plecat și eu am rămas. Dar în toți acești ani, o parte din mine plecase cu ea și, fără să fiu acolo, vedeam campusul mare și verde în timp ce mergeam cu metroul înghesuit pe lângă Washington Square și locuiam cu ea într-un cartier curat, când în realitate îmi petreceam viața într-un bloc de patru etaje cu ferestre care nu se închideau

bine și de unde vedeam drogații de pe trotuar. Leo era viața mea reală. În timp ce ea învăța să vindece oamenii, el mă învăța să descopăr cele mai urâte lucruri despre ei. Însă noaptea târziu, pe când stăteam în pat cu ușa închisă, storurile trase și cu ochii închiși, vedeam viața prin ochii ei și, fiindcă ea era acum într-un loc mai bun, eram și eu acolo.

Dar acum știam bine că nu era acolo, că nu era într-un loc mai bun. Tot ceea ce îmi închipuiam că are – fericire, o viață lipsită de griji – totul era doar o minciună. Cumva, ajunsese în lumea mea.

Capitolul 11

Erau peste patru sute de pagini de interviuri și le-am citit pe toate. Toată lumea avea sau nu avea ceva de spus. Jocelyn era o fată ca oricare alta, o studentă mediocră, care nu arăta niciun fel de interes pentru învățătură și nu prea participa la viața campusului, iar cel mai adesea Miranda era cu ea. Când au plecat, nimeni nu prea le-a dus dorul.

Era oare vreun indiciu că fetele erau nefericite înainte să plece? Din dosar nu reieșea. Intraseră în vreo belea? Nici asta nu reieșea. Atunci, de ce au părăsit școala?

Toți cei pe care i-au întrebat cei de la Serner au dat din umeri.

Plecaseră oare în Canada după cum mi-a sugerat cineva? Era o posibilitate, iar cealaltă era că se duseseră în altă parte.

Mă gândeam în ce fel puteam să obțin alte informații, dar nu mi se părea că am să reușesc. Cei de la Serner încercaseră cam totul, iar după șapte ani, nu aveam prea mari șanse să-și mai amintească cineva ceva. Mai bine era poate s-o iau de la coadă la cap, în fond singurul lucru pe care îl știam în plus față de firma Serner era cum s-a terminat povestea, sau cel puțin jumătate din ea. Știam cum o sfârșise Miranda.

Încercam să mi le închipui pe amândouă, poate iubindu-se mai mult decât surorile, când a sosit vestea că mama Mirandei a murit. Jocelyn era o studentă obișnuită, care nu se prea interesa de studii. În schimb, Miranda era foarte interesată, dar notele ei erau slabe și, poate că, în final, ar fi renunțat la visul ei de a face medicina. Apoi a sosit o telegramă sau poate i s-a dat un telefon și, deodată, s-a văzut fără familie și fără bani. Poate că Jocelyn încerca demult s-o convingă să se lase de facultate, iar moartea mamei ei a determinat-o s-o facă.

Poate că da. Era un scenariu plauzibil. Dar de aici până la a face striptease la Sin Factory era drum lung.

Aveau amândouă nevoie de bani, bani pentru taxe și ca să se întrețină și, fie că moștenirea Mirandei nu era suficientă, fie nu i s-a dat la timp sau și una, și alta. Poate

că Jocelyn primea ceva bani de la părinți, dar deja nu prea mai era în relații bune cu ei și, oricum, una era să-ți întreții fiica, și alta era s-o întreții și pe colega ei de cameră, mai ales dacă însemna pentru ea mai mult decât o colegă de cameră. Ele se duceau la cursuri de dans modern și de yoga; erau libere, atrăgătoare și aveau 20 de ani; și, într-o zi, cineva le spune despre un bar la distanță de un oraș sau două, unde nimeni nu le cunoștea, sau poate dăduseră peste un bar în timpul unei excursii dintr-un weekend și, râzând, s-au îndemnat una pe alta să intre. Poate că era un bar unde orice fată drăguță, care se urca pe scenă și-și dădea jos bluza, putea să facă imediat rost de 50 de dolari.

Poate că da. Poate că prima dată au făcut rost doar de bani pentru mâncare și benzină dar a doua oară au câștigat destul ca să-și ia cărți și să-și plătească asigurarea medicală, iar, peste puțin timp, scoteau câte patru-cinci sute de dolari pe săptămână doar dansând pe muzica pusă tare la două dimineața și bineînțeles că erau prea obosite să mai dea teste a doua zi. Probabil că voiau să plece un timp, așa că și-au înghețat anul, și-au făcut bagajele, le-au pus în mașină și s-au cărat, plătind peste tot cu banii câștigați ușor. În America nu există niciun oraș măricel în care să nu fie câteva baruri de striptease la periferie, dacă nu chiar în centru. Și poate că li se părea la început doar o aventură, dar la un moment dat a devenit o rutină.

Deoarece chiar așa și era. Poate nu pentru că dezbrăcatul pe bani în baruri pline de bețivi violenți își pierde din farmec extrem de repede, chiar dacă o faci împreună cu o prietenă, dar mai ales pentru că știam că la un moment dat prietenele se despărțiseră. Poate că făceau un număr împreună în New Mexico, dar Miranda lucra singură când a ajuns la New York.

Oare era ceva sigur? Nu, adevărul era că nu știam nimic sigur. Poate că mai erau împreună când a ajuns Miranda la New York și s-au despărțit după aceea. Poate că n-au început să facă striptease chiar când au plecat din Rianon, ci doar când au rămas fără bani pe drum. Erau posibile tot felul de scenarii. Dar când mă gândeam pe rând la ele, am început să-mi fac o idee. Totul era posibil, dar unele lucruri erau mai probabile decât altele. De exemplu, la început mă gândisem că doar Miranda se apucase de striptease, dar cu cât reflectam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că nu așa s-a întâmplat. Miranda

tăcuse de multe ori cum i-a zis Jocelyn, așa că nu cred că ea a fost prima care s-a apucat de asta.

Și asta mi-a dat o idee. Două studente de 20 de ani de la Rianon, amândouă blonde, care au pornit spre est în 1996 și care au ajuns să lucreze în aceleași baruri, în aceeași perioadă, dacă nu cumva făceau un număr împreună – ăsta era un lucru pe care și l-ar fi amintit oamenii chiar și după șapte ani.

Să presupunem că aș fi putut da de acei oameni la telefon. Dar întrebarea era pe cine cunoșteam din lumea barurilor de striptease? De exemplu, pe Lenz, dar nu-l vedeam făcându-mi vreun serviciu, apoi era Murco Khachadurian. Dar mai era și Susan.

Amicul meu era tot în spatele barului Derby. Poate că chiar era patronul localului sau îi plăcea să muncească peste program. M-a privit cu o oarecare suspiciune pe care nu s-a străduit s-o ascundă.

— Ea nu-i aici, îmi zise.

— Nici n-am crezut că e. Dar i-am spus că dacă vreau să dau de ea, o să las un mesaj la tine.

— Știu, zise el. A venit și ieri să vadă dacă ai lăsat vreun mesaj.

— Părea că e bine?

— De ce mă întrebi?

— Voiam să știu doar dacă e bine.

— Nu părea să nu fie, zise el.

— Nu-i nevoie să-mi sari la beregată, i-am zis.

— Tinere, nu-mi place să te-nvârți pe aici. Ți-am zis și data trecută, și chiar eram serios.

Tinere, nimeni nu mi-a mai zis așa de mult timp.

— N-am venit degeaba. Voiam doar să te rog să-i spui c-am fost pe aici, și poate că trebuia să vin. Dacă a trecut ieri pe aici, poate că va veni și astăzi.

— Poți să te duci unde vrei, dar nu la mine în bar. Poți să stai pe stradă.

— Plătesc consumația.

— Nu aici, pentru că n-o să-ți mai dau nimic.

Ne-am uitat un pic unul la altul, iar eu încercam să-mi stăpânesc furia. Nu era ca La Zen, dar nu e bine niciodată să sari la bătaie, mai ales când nu-i vezi mâinile celuilalt, iar una din mâinile lui Keegan era ascunsă sub bar.

— Bine, am zis. O s-aștept afară.

— Așa și trebuie.

Am ieșit în stradă și mi-am închis geaca la gât pentru că era frig. Trebuia să-mi fi pus mănuși, dar nu m-am gândit la asta, așa că mi-am băgat mâinile în buzunare.

Prin fereastră, l-am văzut pe Keegan, dacă ăsta era numele lui, urmărindu-mă cu privirea. A ridicat receptorul telefonului de pe peretele din spate, a format un număr și a început să vorbească, dar nu și-a luat ochii de pe mine.

Oare cu cine vorbea? Mi-am dat seama peste câtva timp, și nu-mi venea să cred ce prost am putut să fiu. Pe cine putea el să sune? Pe câți oameni îi interesa că un tip se învârtea pe acolo să le tragă de limbă pe fetele de la Sin Factory? Poate că Keegan chiar își ținea barul deschis noaptea pentru că avea sentimente paterne față de fete; pe de altă parte, poate aranjase așa împreună cu conducerea barului. Oricum, se știa cumva cu Lenz. Mai bine decât cu mine.

Iar acesta era răspunsul la o întrebare care ar fi trebuit să mă frământe, dar nu se întâmplase așa: cum de a reușit Roy să mă găsească în noaptea când mi-a dat un „avertisment”? Cineva trebuia să-i fi dat un pont lui Lenz sau lui Roy când am plecat de la Derby și, uitându-mă la Keegan care vorbea la telefon, mi-am dat seama cine era. Asta însemna că cel mai bun lucru pe care-l aveam de făcut era să plec. Dar mai era o problemă. Dacă Keegan i-a spus lui Lenz că mă văzuse vorbind cu Susan, ar putea să fie și ea în pericol. Și chiar dacă nu era, trebuia să vorbesc cu ea. Nu mai trebuia să las mesaje pentru ea la bar.

Era șase fără ceva, dar nu știam când va veni azi, sau dacă o va face. Singura persoană despre care eram sigur că va veni curând era tipul ăla care aproape mă băgase în spital acum două zile.

Acum era beznă afară, dar încă era trafic, așa că strada era plină de oameni. Mașinile se întreceau la stop și la fel făceau și pietonii de pe trotuar.

Prin mulțimea de oameni am reușit să-l văd pe Roy. Venea liniștit dinspre bar, purta o haină din piele numai bună de șters praful, pantaloni de catifea și un tricou. Fusese mai deștept ca mine: își luase mănușile.

Când era la o stradă de mine, m-a văzut stând în față la Derby. Nu a mers nici mai repede, nici mai încet.

M-am uitat din nou peste umăr și era aproape să o ratez, dar apoi mi-am dat seama cine era femeia care se

pregătea să intre în bar la Keegan.

— Susan! Am apucat-o de mână și am tras-o din bar. Când m-am uitat acum peste umăr, Roy părea să se miște mai repede. Vino cu mine.

— Ce se întâmplă?

— Îți zic mai târziu, doar vino cu mine.

— John! Mi-a luat mâna de pe ea și s-a oprit. Ce se întâmplă?

Am încercat să zic ceva, dar era prea târziu. Roy își făcea deja drum prin mulțimea care ne despărțea de el. Nu puteam fugi mai tare decât el și, chiar dacă încercam iar Susan ar fi fugit cu mine, n-ar fi fost mai rău decât dacă le spunea că e de partea mea și împotriva lor.

— Țipă la mine, i-am șoptit.

— Ce? a zis ea.

— Eu te-am apucat de mână. Fă ce-ți zic!

Roy era acum lângă noi.

Capitolul 12

— Ia-ți labele de pe mine, zise Susan.

— Te deranjează tipul ăsta? zise Roy înșfăcându-mi brațul.

— Încercam să intru la Derby și m-a luat de mână.

— Am mai avut probleme cu el și înainte, zise Roy. Se întoarse înspre mine. Nu-i așa?

Ce naiba făceam? Nu mai rezistam să mă mai bată o dată. Și nici nu eram sigur că doar asta voia Roy să facă.

— Nu, am zis, nu-i nicio problemă.

— De ce-ți pui labele pe fete, moșule? Nu ai voie. M-a strâns mai tare și, deși aveam paltonul pe mine și el mănușile, tot mă durea. Trebuie să avem iar o discuție.

— Am greșit, am zis. Am crezut că e altcineva. Am tresărit când m-a strâns mai tare. Am văzut-o pe Susan peste umărul lui cum pălea. A început să-și cotrobăie prin poșetă.

— Sigur, sigur, a zis Roy. Nu știai cine e nici când te-ai luat de ea acum două nopți. Faci cam multe greșeli.

— Nu se va mai repeta.

— Adevăr grăiești, zise Roy. Șeful mi-a zis să mă asigur că nu mai faci prostii.

— Și ce ai să faci, l-am întrebat, ai să mă bați aici în fața atâtor oameni?

— Nu, mi-a răspuns, luând-o cu mine înspre bar. Vrem doar să-ți arătăm diseară ce distracție pe cinste e la noi în separeuri.

Nu puteam să-l las să mă ducă înăuntru, căci, dacă intram, era foarte probabil că n-o să mai ies de acolo. Dar mai aveam câteva străzi de mers până ajungeam la bar și aveam destul timp să mă gândesc ce să fac. Cel mai important lucru era să-l țin departe de Susan, așa că am mers cu el înainte.

Brusc, s-a oprit, deoarece, din spate, l-a bătut cineva pe umăr. Când m-am întors, am văzut-o pe Susan, care avea în mână un spray cât o sticluță de colonie sau un tub de spumă de ras. A apăsat cu degetul mare și a pulverizat.

M-am dat într-o parte, iar el a luat-o în cealaltă, dar ea l-a urmărit, pulverizându-i în ochi un nor de piper, care mi-a iritat și mie ochii, deși eram cam la jumătate de

metru. Roy a țipat de durere, a încercat inutil să-și scoată piperul din ochi, frecându-și ochii cu o mână, iar cu cealaltă orbecăind să-i ia lui Susan sprayul. Dar ea îl tot pulveriza, cu toate că sprayul a ajuns, într-una din dăți, doar pe mâneca hainei lui. Am luat-o de braț și am traversat strada în fugă, încercând să evit mașinile sau să le fac semn să oprească. Șoferii s-au pus pe claxonat.

— Nu trebuia să faci așa ceva, i-am spus lui Susan, trăgând-o după mine. Eram acum pe trotuarul celălalt, iar Roy se afla tot acolo, frecându-se la ochi și înjurând. O mulțime de lume se adunase în jurul său. Unii oameni arătau spre noi și aveam impresia că cineva alerga să găsească un polițist.

— Trebuie să plecăm de-aici, i-am zis. Hai!

Am fugit spre strada 23 și de acolo spre metrou. Mă durea din nou partea lovită, mi se tăia respirația. Când am ajuns la aparatele de taxat, m-am căutat în buzunar, iar ea a scotocit prin poșetă. Mi-am găsit cartela de metrou, și am introdus-o în două aparate.

— Hai, repede, i-am zis.

Ajunși pe peron, tot mai auzeam zgomotul de pe stradă, țipetele și claxoanele. Trenul a ajuns în stație și ne-am urcat în el fără să ne mai uităm unde mergea. Ne ducea undeva, și oriunde era mai bine decât aici.

Printr-un miracol, am găsit două locuri libere alăturate. M-am trântit într-unul din ele, iar ea s-a așezat pe celălalt și și-a luat capul în mâini.

— Nu trebuia să faci așa ceva, Susan, i-am zis.

Și-a cuprins capul în mâini și am văzut că plângea:

— Ce altceva să fi făcut? Să-l fi lăsat să te ducă acolo?

— Aș fi scăpat eu cumva de el.

— Acum nu mai pot să mă întorc acolo.

— Nu, în niciun caz. Nu acolo.

— Crezi că o să mă mai angajeze cineva? Toți se cunosc între ei. Și-a luat din nou capul în mâini.

Ne urcasem într-un metrou care mergea spre centru. Puteam ajunge în Soho sau Chinatown dacă asta voiam. Dar de fapt unde voiam să mergem? Nu știam unde locuia ea, presupunând că stă pe undeva prin oraș – părea că plecase într-un circuit, călătorind din bar în bar, și din câte știam eu, domiciliul ei stabil era în cu totul altă parte a țării. Puteam să mergem la mine acasă sau la birou, dar niciunul dintre locuri nu părea să ofere prea multă

siguranță – locul unde lucram nu mai era un secret pentru ei și, cu toate că numărul meu de telefon de acasă era dat la secret, nu le-ar fi fost prea greu să-mi găsească adresa. Aveam nevoie de un loc unde să stea Susan pentru un timp și unde să n-o găsească nimeni.

Nu prea aveam de unde alege. Leo locuia într-o garsonieră din New Jersey, care era foarte departe și nu voiam s-o duc acolo. Puteam să luăm o cameră la hotel, dar nu aveam la mine destui bani gheață și n-ar fi fost inteligent să plătesc cu cartea mea de credit sau a ei. Nu mă puteam gândi decât la un singur loc din acest oraș, de care nu știa nimeni, și n-ar fi putut să facă nicio legătură cu mine, un loc unde să stea în siguranță, iar acela era camera în care locuisem cu mulți ani în urmă. Puteam s-o duc la mama acasă.

Oare când trecusem ultima dată pe la mama? Erau luni întregi de atunci. Mamei i se citea dezamăgirea pe față, dar nu a spus nimic, din politețe față de musafiră. I-am prezentat-o pe Susan ca fiind Rachel și am avut un sentiment ciudat când le-am văzut dându-și mâna. *Mamă, ea e Rachel. E stripteuză și fuge de un ticălos căruia i-a dat cu piper în ochi, și de șeful lui care e traficant de droguri și poate că și criminal. Poate să stea la tine sub un nume fals*?

— De când vă cunoașteți? ne-a întrebat mama.

Până să apucăm să răspundem, a adăugat:

— Unde-mi sunt manierele? Îmi pare rău. Nu vreți un ceai? Știu că John nu bea ceai, dar tu nu vrei unul?

Susan a refuzat politicos.

— Poate un suc? Sau o cafea? Da' cred că nu mai am băuturi răcoritoare.

Susan a spus foarte încet:

— Nu trebuie să vă deranjați.

— Bine atunci.

Mama încă aștepta un răspuns la prima ei întrebare.

— Rachel e implicată într-un caz la care lucrez acum, am zis. Ne cunoaștem doar de câteva zile.

— Ei, asta e, zise ea încet. Credeam că, dacă mi-o aduci s-o cunosc…

— Nu despre asta e vorba… N-are unde să se ducă (pe drum Susan îmi spusese că a stat odată la un hotel, iar cei de la Sin Factory au aflat unde era). Are probleme cu cei unde a lucrat și nu se poate întoarce acolo sau la ea acasă. Mă gândeam că ar putea sta aici câteva zile.

— Sigur că da, John. Ai camera ta aici și poți s-o dai cui vrei și când vrei.

Așa mi-a spus, dar, de fapt, gândea: *nu m-am așteptat niciodată de la tine să apari așa, din senin și să-ți dai camera unei fete atât de ciudate. Trebuie să avem o discuție mai târziu, când rămânem singuri.*

— Mamă, ți-o mai amintești pe Miranda Sugarman?

Fața i s-a luminat. O plăcuse întotdeauna pe Miranda și spera că în cele din urmă o să ne căsătorim. I-am pus mâna pe braț și am mângâiat-o încetișor.

— Miranda a fost împușcată acum câteva zile. A murit.

— O, Doamne!

— Rachel lucra cu Miranda în locul unde s-a comis crima și nu mai e în siguranță acolo. Încerc s-o ajut. Acum înțelegi?

— Da, sigur că da.

Parcă mi s-a luat un văl de pe ochi și mama își arăta acum vârsta. Avea să împlinească 61 de ani peste câteva săptămâni și, deși nu-mi plăcea să mă gândesc că avea acea vârstă, începea să arate ca o femeie bătrână, și observasem că înaintează în vârstă de câte ori treceam pe la ea. Părul îi încărunțise încă de când eram eu mic, dar cât timp am stat la ea, și-l vopsea de două ori pe lună. Acum nu se mai vopsea. Slăbise la față și nasul i se ascuțise. Și, cu toate că se ținea la fel de dreaptă, acum îmi ajungea doar până la umăr.

— Trebuie s-o sun pe Barbara, zise ea și se ridică să se ducă la telefon.

— Mamă, îmi pare rău, dar Barbara e…

Oare i-o spuneam cu destule menajamente? N-au fost prea apropiate, totuși mai vorbeau din când în când, cu siguranță că își făceau planuri despre nepoții pe care-i vor avea de la noi.

— Mi s-a spus că a făcut un infarct acum șapte ani.

Mama s-a așezat din nou și a spus încetișor:

— Toată lumea moare. Nu e zi să nu vezi la știri că s-a mai prăpădit cineva. Săptămâna trecută a murit un actor care juca în toate filmele western.

— Michael Tynant, i-am zis. Am văzut și eu.

— Știi cine a mai murit? Elyse Knechtel, stătea aici la 14-D, trebuie să ți-o amintești. Chiar deunăzi au găsit-o în pat. Părea că doarme.

— Îmi pare rău, am spus.

— Și mai știi cine? Mariel, cea care ținea o patiserie pe strada 7, i-a murit fata. Avea doar 29 de ani, vârsta ta. A făcut un fel de boală la mușchi. Toată lumea moare.

S-a uitat apoi la Susan, care stătea tăcută lângă ușă, privindu-ne. Avea ochii roșii și-i tremurau mâinile.

— Uite-mă și pe mine cum vorbesc numai despre moarte. Sigur că poți să rămâi aici. Mă duc să-ți aduc niște cearșafuri și un prosop, i-a zis mama.

Stăteam în fosta mea cameră, eu pe singurul scaun de acolo și Susan pe patul dublu, proaspăt înfățat. Posterul meu cu *Reservoir Dogs* era încă pe perete și puteam să jur că mama nu se atinsese nici de hainele vechi pe care le lăsasem în debara când m-am mutat.

— Și acum ce facem? m-a întrebat Susan. Părea amorțită și confuză. Nu mă mira deloc.

— Ai să stai aici câteva zile, până se aranjează lucrurile, i-am zis. Mai întâi, dă-mi cheia de la hotel să-ți aduc aici lucrurile.

— Dar nu poți să te duci acolo!

— Așa-i, dar șeful meu poate. Pe el nu-l cunosc și, chiar dacă țin hotelul sub supraveghere, n-au cum să știe care e camera ta.

— Dacă nu le-a spus de la recepție…

— Dacă Leo vede că e supravegheată camera, n-o să intre. Știe el ce să facă.

— Și dacă e cineva în cameră?

— Susan, Leo a fost polițist. Știe să se păzească mai bine ca noi.

— Bine atunci.

— Pe urmă o să am nevoie de tine. Trebuie să aflu cum a ajuns Miranda la Sin Factory. Tu mai ai relații. Aș vrea să dai niște telefoane.

I-am explicat cum credeam eu că s-au apucat Miranda și Jocelyn de striptease, i-am dat și perioada, și zona, și am rugat-o să afle tot ce poate:

— Unde au lucrat, ce au făcut când au fost acolo, orice…

— Dacă pot, te ajut, mi-a spus ea. Dar nu sunt sigură că o să aflu ceva.

— Eu cred că da.

— Am lucrat în multe baruri, mi-a zis, dar trebuie să mai existe și multe altele de care n-am auzit.

— Poate că știi pe cineva care le cunoaște. Părea nesigură. Oricum, știi mai multe ca mine. Te rog, fă tot ce poți! E important.

— Bine, zise ea. Și tu ce-o să faci cât timp sun eu la toate barurile de striptease din America, iar partenerul tău dă buzna în camera mea de hotel?

— O să vorbesc cu Murco Khachadurian, i-am zis.

Capitolul 13

L-am sunat pe Leo din holul din fața apartamentului mamei. Era trecut de șapte, ora la care se îndrepta spre Port Authority ca să prindă autobuzul de 7:47 spre casă, dar mai era unul și la 9:40 și, dacă-l pierdea și pe acela, mai avea și un tren. I-am explicat ce avea de făcut și i-am spus că în 20 de minute voi ajunge la birou ca să-i dau cheia.

— Pe zi ce trece văd că mă implic din ce în ce mai mult în cazul ăsta al tău, mi-a spus. Parcă la început ziceai că nu ai nevoie de ajutorul meu.

— N-am zis că n-am nevoie. Am zis doar că n-o să ți-l cer.

— Și acum mi-l ceri?

— N-o să-ți ia mai mult de 20 de minute, poate nici atâta. Poate 15.

Nu mi-a dat niciun răspuns. Atunci am adăugat:

— Da, te rog să mă ajuți.

— Trebuie să mă duc înarmat?

— Doar trebuie să iei niște valize dintr-o cameră de hotel.

S-a gândit un pic.

— Totuși, o să-mi iau pistolul, mi-a spus. Și ar fi bine să ți-l iei și tu.

Nu-mi plăcea să port armă, dar uneori chiar era necesar.

— Da, cred că o să-l iau.

Am apăsat pe butonul liftului și, în timp ce-l așteptam, de la apartamentul 14-D a ieșit o femeie cu o grămadă de cutii pentru pălării în brațe. Semăna un pic cu doamna Knechtel, cu părul rar și castaniu, cu fața ovală plină de riduri fine. Putea fi sora sau verișoara ei. A încercat să deschidă ușa de la ghenă cu șoldul. Am ajutat-o s-o deschidă și i-am ținut ușa până și-a pus toate cutiile pe jos. În ghenă erau deja două postere înrămate și sprijinite de perete.

— Am auzit ce s-a întâmplat, i-am spus. Îmi pare rău.

— A fost ca din senin, mi-a răspuns ea. Și sunt atâtea de făcut. Nici nu știu de unde să încep.

Știam cum se simțea.

I-am dat cheia lui Leo, iar el mi-a dat un pistol, apoi am plecat în direcții diferite: Leo la hotelul Martinique de la intersecția Broadway cu strada 37, iar eu la mine acasă. M-am uitat după el prin geamul din spate al taxiului și l-am văzut făcând semn unui taxi. În întunericul din toiul iernii, îmbrăcat într-un palton gros și cu o căciulă de lână pe cap, dintr-o dată și Leo mi s-a părut bătrân.

Când am ajuns în fața blocului meu nu era nimeni pe stradă, și doar câteva mașini parcate lângă bordură. Ușa de la intrarea în bloc era de sticlă, iar holul foarte bine luminat. Vedeam până unde începeau scările și nu era nimeni acolo. Însă mai erau multe locuri unde se putea ascunde cineva. De exemplu, în spatele ușii de la care porneau scările spre subsol sau, pe al doilea, al treilea sau al patrulea palier. Și mai putea fi cineva chiar în apartament. Instalasem un sistem de siguranță Medeco și o bară metalică, dar nici acestea nu-mi ofereau prea multă protecție, mai ales că ferestrele clădirii se deschideau ușor din afară.

M-am gândit s-o iau pe scara de incendiu din spatele blocului și să intru pe fereastră, dar aș fi făcut prea mult zgomot și puteam fi imediat văzut de cel din camera mea, așa că m-am răzgândit.

Mi-am încleștat mâna dreaptă pe pistolul de sub geacă, iar în stânga aveam cheia pregătită. N-am văzut pe nimeni în holul de la intrare. Nimeni nu m-a oprit pe scări. Nimeni n-a tras în mine, nici de sus, nici de jos și nici nu m-a urmărit pe când urcam scările. Pășeam încet pe fiecare treaptă și mă opream pe fiecare palier ca să-mi descleștez mâna de pe pistol și s-o șterg de transpirație, iar apoi luam din nou pistolul în mână. Casa scărilor era învăluită în tăcere, nu se auzea decât sunetul estompat al televizoarelor din unele apartamente.

La etajul patru am ascultat cam un minut la ușă înainte s-o descui cu prudență și s-o deschid cu piciorul. Scosesem pistolul și-l țineam în față cu ambele mâini ca să trag la nevoie. Am lăsat ușa să se închidă singură în urma mea și am luat-o la stânga și la dreapta, ca să văd dacă nu e cineva în bucătărie sau în baie. Debaraua era prea mică ca să încapă cineva în ea, dar m-am uitat și acolo. Mi-am rotit privirea de jur împrejur ca să văd dacă nu era vreun lucru mutat din locul lui. Nu era. Am lăsat

pistolul în jos, m-am dus la ușa de la intrare și am încuiat-o.

Numărul lui Murco Khachadurian era tot acolo unde-l pusesem, lângă hârtiuța cu numerele lui Kirschner și Mastaduno. Mi-am pus în buzunar cele două hârtii, alături de banii pe care-i luasem din sertarul de la birou. Am scos din priză încărcătorul, am înfășurat cablul și am pus totul în buzunarul de la geacă. Nu știam când am să mă mai întorc acolo. Oare de ce mai aveam nevoie? M-am uitat prin jur. Dosarele de la Serner erau pe pat. Le-am legat cu bandă cauciucată și le-am pus sub pat. Nu era o ascunzătoare prea bună, dar n-ar fi fost sfârșitul lumii dacă le fura cineva.

Ce mai aveam de făcut? Puteam foarte bine să mă schimb, să fac un duș fierbinte sau să trag un pui de somn ca să am capul limpede a doua zi. Toate acestea erau lucruri normale, dar dacă le făceam nu însemna decât să amân ce aveam mai important de făcut.

Am scos din buzunar numărul de mobil al lui Khachadurian și l-am format.

Într-un târziu i-am auzit vocea: era răgușită, de parcă ar fi vorbit toată noaptea într-un bar aglomerat sau ar fi fumat două pachete de țigări pe zi timp de 20 de ani.

— Alo, cine e?

— Domnul Khachadurian?

— Da, cine-i acolo?

— Mă numesc John Blake, i-am zis. Sunt detectiv particular.

— Blake? Cum de mă suni? De unde ai numărul meu?

— Se pare că știți cine sunt i-am spus. Atunci trebuie să știți și că mă ocup de moartea Mirandei Sugarman.

După o clipă de tăcere mi-a zis:

— Nu pot vorbi acum. Nu sunt singur. O să te sun eu.

— De ce nu le spui că e ceva personal și că trebuie să vorbești, i-am sugerat eu.

— Nu-mi forța mâna, mi-a spus, o să vorbesc cu tine când voi fi singur, a zis el și a închis telefonul.

Mi-am pus mobilul pe birou și m-am uitat la el. Ca și oala din poveste, nu dădea în clocot. Totuși, ăsta-i numărul la care o să mă sune Khachadurian – dacă chiar o să mă sune – deoarece acesta îi apăruse pe ecran.

Mă întrebam ce făcea când l-am sunat. Mi-a spus că nu e singur și chiar se auzeau niște voci, dar și zgomot de tacâmuri și farfurii. Poate că era la o cină festivă la Scarsdale sau într-un restaurant apropiat. Nu aveam cum să știu.

Îmi știa numele. Sigur că Lenz îi relatase incidentul de la bar sau poate că una dintre cărțile de vizită pe care le-am dat fetelor ajunsese cumva în mâinile lui. Oricum, mi-era frică. Aveam sentimentul că Murco Khachadurian mă urmărește mai îndeaproape decât credeam.

Cu cât trecea timpul și nu mă suna, cu atât îmi era mai frică. Dacă știa unde locuiam? Era foarte posibil. Riscam mult s-o aduc pe Susan aici și aș fi făcut mai bine să plec și eu. Era adevărat că nu mă așteptase nimeni în apartament, dar poate că blocul era supravegheat tot timpul din stradă.

Mi-am înșfăcat mobilul și pistolul, m-am mai uitat o dată peste tot ca să văd dacă nu uitasem ceva. Tocmai încuiam ușa pe dinafară, când mi-a sunat mobilul. Mi-am pus cheile în buzunar și am deschis mobilul cu mâna stângă, iar cu dreapta țineam strâns pistolul.

— Pentru tine mi-am terminat cina mai repede. Acum sunt gata să vorbim.

— Bine, i-am spus eu, și am luat-o în jos pe scări.

— Aș vrea să știu tot ce ai aflat despre Miranda Sugarman, zise el.

— Ce nostim, am exclamat. Și eu voiam să vă întreb același lucru.

— Păi, atunci să ne vedem, ca să facem schimb de informații.

— Mulțumesc de invitație, dar prefer să vorbim la telefon. Scarsdale nu mi-e în drum.

— Cine a zis ceva de Scarsdale? Putem vorbi chiar aici, domnule Blake. Mai aveam de coborât câteva trepte, când am văzut un bărbat solid stând cu piciorul pe ultima treaptă, având un pistol în mână. În spatele lui, un bărbat slab cu părul cărunt tuns scurt, vorbea la mobil. Când m-a văzut, l-a închis și și-a îndreptat spre mine pistolul din mâna cealaltă.

— Pune jos pistolul, domnule Blake. Și mobilul. N-o să mai ai nevoie de ele.

Capitolul 14

Poate că în tinerețe Leo ar fi făcut un joc dublu. Sau poate că ar fi făcut stânga împrejur, ar fi urcat în fugă cele patru etaje până la apartament sau cinci etaje până pe acoperiș. Și poate ar fi reușit să scape. Dar eu nu aveam nicio șansă.

Mi-am pus pistolul jos pe scări, iar mobilul mi l-am băgat în haină.

Bărbatul mai tânăr a venit spre mine, s-a aplecat să-mi ia pistolul de pe jos și mi-a făcut semn să cobor de pe scară. Avea o înălțime de peste 1,80 metri, iar gâtul lung cât al unui fotbalist îi ieșea din cămașa fără guler. Părea să folosească același gel de păr ca și Lenz. Ăsta trebuia să fie Micul Murco, deși porecla nu i se mai potrivea de ani buni.

Marele Murco era cu un cap mai scund decât fiul său, dar era la fel de smead ca și el și avea aceleași trăsături, deși era mult mai slab. Găseam că seamănă puțin cu Jack Kevorkian. Mi-a ținut ușa de la intrare deschisă și fiul său m-a împins din spate cu pistolul. Am ieșit cu ei.

Peste stradă se afla un Sedan cu patru uși, cu motorul pornit și farurile aprinse. Oare se afla acolo de mult timp, iar ei mă așteptau să vin acasă? Nu-mi aminteam să-l fi văzut. Cred că doar Micul Murco, supranumit și Catch, ținea clădirea sub supraveghere și avea ordin să-și cheme tatăl în momentul în care mi-aș fi făcut apariția. Dar eu am făcut-o de oaie sunându-l. Dacă nu-l sunam, s-ar fi mulțumit oare doar să supravegheze clădirea cu speranța că îi voi conduce undeva – poate chiar la Susan – sau, în cele din urmă, mi-ar fi făcut o vizită? N-o să știu niciodată.

— Unde mergem? am întrebat atunci când tatăl s-a așezat lângă mine pe bancheta din spate, iar Catch s-a dus la volan.

— Nicăieri. O să stăm aici să discutăm. Iar tu o să-mi spui tot ce ai aflat despre târfa aia care m-a tras pe sfoară.

Mi-am amintit de discuția cu omul de la Zen:

— Te referi la jaf, așa-i? Credeam că i-ai prins deja pe tipii ăia.

— Vezi? Omul ăsta știe ceva meserie.

Așa i-a spus lui fii-su, care s-a întors spre noi, cu privirea ațintită peste tetieră și cu pistolul în poziție de tragere.

— Da, la jaf mă refer, a răspuns el, arătându-mi cicatricea care-i pornea de deasupra ochiului drept și ajungea până la păr. Părea recentă și probabil că fusese lovit cu patul pistolului. Așa e, i-am prins pe tipii care mi-au făcut asta. Aș putea să-ți arăt mai mult, dar nu vreau. Îți spun doar că ăia doi n-or să mai jefuiască niciodată pe cineva.

— Da' cum a fost?

— Ăștia doi erau doar niște trepăduși. Niște amatori. Nu ei au pus la cale spargerea. Altcineva le-a spus unde să meargă, ce să facă și când s-o facă. N-a fost nimic întâmplător. Cineva știa bine că o să am în casă o mulțime de bani gheață în noaptea aia. Cineva care a luat jumătate din bani doar pentru că a zis c-o să am banii atunci. Cineva care și-a luat tălpășița cu cei 500.000 de dolari ai mei.

— Crezi că Miranda a fost?

— Știu sigur că ea a fost.

— Dar de ce?

— Pentru că, mi-a răspuns el pe un ton sumbru, ăia doi mi-au mărturisit că ea i-a pus. Atunci când mai puteau încă să vorbească.

M-am gândit la Catch și la cutia cu dinți. Mi-i și închipuiam pe cei doi spărgători legați de scaune iar fiul și tatăl torturându-i până au vărsat tot ce știau. M-am uitat pe rând la ei. Oare bătrânul le-a ținut doar capul sau a fost chiar cel ce a mânuit cleștele?

— Nu se leagă, am zis. Cum ar fi putut Miranda să știe de bani?

— Nu știu, domnule Blake. Dar îmi dau seama când cineva minte sau când spune adevărul, iar ăia doi în pragul morții… ăia nu au mințit.

Nu, nu au mințit, și se părea că nici Murco nu minte. Credea ce i-au spus și era convins că-mi spune adevărul. Dar ce însemna asta? Dacă totul era adevărat, însemna că Miranda nu devenise numai stripteuză, dar și hoață. Și mai însemna că el era al naibii de îndreptățit s-o omoare. Iată de ce Mirandei îi fusese atât de frică de el.

Și dacă o omorâse, de ce mai vorbea acum cu mine?

— Ai omorât-o pe Miranda, i-am zis, și acum nu găsești banii pe care ți i-a luat?

— Domnule Blake, dacă aș fi omorât-o, crede-mă că mai întâi aș fi făcut-o să-mi spună unde sunt banii.

— Vrei să spui că n-ai omorât-o?

— Sigur că nu.

— Da' toți cred că tu ai făcut-o.

— Sunt idioți. Crezi c-aș fi omorât-o în bar la mine? Crezi că i-aș fi lăsat cadavrul acolo ca să-l găsească Lenz? Crezi că-s prost?

Cred că nu aștepta vreun răspuns la ultima întrebare. Apoi, l-am auzit vorbind pentru prima oară pe Catch. Avea o voce profundă de bariton:

— Dacă o omoram eu, nu i-aș fi tras două gloanțe în moalele capului! Avea ochii stinși, ca de mort. Ăsta e omul care a mânuit cleștii, am decis eu.

— Să nu mă înțelegi greșit, a zis tatăl. Aș fi omorât-o cu siguranță dacă aș fi știut că ea m-a tras pe sfoară. Dar n-am știut că a fost ea decât după ce a murit.

— Dar ai spus că cei doi pe care i-ai prins ți-au zis că ea e…

— Mi-au zis doar că cea care-i angajase era o femeie, o stripteuză pe nume Jessie, că s-au întâlnit la un bar din Bronx, numit Wildman. Nu-i cunoșteau numele adevărat, știau doar că era o blondă cu sânii siliconați. Le-a dat adresa mea și și-a luat partea de bani după comiterea jafului. Asta-i tot ce știau. Am vorbit cu proprietarul barului Wildman, însă Miranda nu mai venise la lucru de săptămâni întregi și tot ce se știa despre ea erau doar neadevăruri. Înțelegi? Îi păcălise. Nume fals, adresă falsă. Practic n-am reușit să aflu nimic. Știi doar câte blonde cu sâni siliconați sunt în orașul ăsta.

— După ce Miranda a fost omorâtă, fiului meu i-a venit ideea să meargă înapoi la bar și să-i arate proprietarului poza ei din ziar. Și el a zis că ea e Jessie. Așa că l-am trimis pe băiat la ea acasă și uite ce-a găsit! A scos o bucată de hârtie mototolită din buzunar. Era o banderolă pentru fișicurile de bani, precum cele de la bănci. Era în spatele oglinzii. A pus-o deoparte.

— Acum e rândul tău, domnule Blake! Știu că te-ai tot învârtit pe aici și ai pus o mulțime de întrebări. Vreau să știu tot ce-ai aflat, zise el, că dacă-l găsești pe criminal, îmi recuperez și eu banii.

Oare ce vedeam în ochii lui? Nu erau morți ca ai fiului său, ci plini de viață, dar ce le dădea atâta însuflețire? Lăcomia? Furia? Sau dorința fierbinte de a-și lua înapoi ce-i aparținea? Stătea aplecat spre mine, nerăbdător să afle ce aveam eu să-i spun. Îmi venea să-i spun că mă dezgusta, că-mi făcea silă să stau cu el și cu fiul său în mașină. Dar n-avea rost. Pe lume sunt mulți oameni dezgustători, iar unii sunt chiar mai răi decât ăștia doi. Dacă voiam să aflu cine a omorât-o pe Miranda, trebuia să-mi cruț forțele în vederea luptei pe care o aveam de dat.

— Poate că o să-ți fiu de folos, i-am zis. Nu știu cine a ucis-o pe Miranda, dar am să-ți spun tot ce știu.

Am început să-i povestesc totul, de când am văzut poza Mirandei în ziar și până când am dat ochii cu Roy a doua oară. Am omis vizita la barul lui Zen, pentru că nu trebuiau să știe de asta, dacă nu cumva și aflaseră. Totuși, era cazul să-i spun și de Susan, deoarece Roy poate îi relatase deja lui Lenz sau o să-i relateze în curând despre întâlnirea noastră și presupuneam că Lenz o să-i spună lui Murco. Însă nu le-am spus unde era ea acum, am zis că nu știu, iar ei păreau să creadă că ne-am despărțit la metrou.

— Cine crezi că a făcut-o? m-a întrebat Murco.

— Trebuie să mă mai gândesc. Până acum tu erai suspectul principal.

— Miranda trăia cu cineva? Cu un prieten sau o prietenă?

— Chiar nu știu.

— Da' ce știi de vechea ei prietenă, Mastaduno? Ce s-a ales de ea?

— Nici asta nu știu, i-am răspuns. Nu știu decât că, la un moment dat, ea și Miranda s-au despărțit.

— Crezi c-au păstrat legătura?

— N-am idee.

— Cred că mai ai multe de făcut, mi-a zis el. Înțelegi, vreau să te apuci imediat de treabă. Hai, dă-i zor! Și mi-a pus ușurel pistolul în piept.

După ce am scăpat de ei, m-am uitat de pe trotuarul din fața blocului la Sedanul care pornea.

Pentru a doua oară în acea seară, m-am gândit să fac un duș, să mă schimb, căci miroseam a transpirație. Dar, mai întâi, voiam să-l aud pe Leo spunând că e teafăr. În

timp ce urcam scările, am sunat la birou. Robotul a intrat în funcțiune, așa că l-am sunat acasă: „Sunt Leo Hauser. Lăsați-vă numele după semnalul sonor…”

Am închis. Poate că era pe drum. Ar fi fost bine. Dar se putea și ca Roy să-l fi așteptat la hotel, să fie mai puternic decât el și să-i ia pistolul, iar apoi să-i tragă o mamă de bătaie la care, un om de vârsta lui Leo, n-ar fi rezistat, oricât de bine se ținea. Am sunat iar la birou, dar am închis când mi-am auzit vocea de pe robot.

Nu puteam decât să aștept. Am descuiat ușa de la apartament. Peste jumătate de oră, am să-l mai sun iarăși acasă și, dacă nu răspunde…

Una din ferestre era deschisă. Am încercat să trântesc ușa, dar un braț lung mi s-a încolăcit de mijloc și m-a făcut să-mi pierd echilibrul. Am căzut la pământ și am încercat să mă rostogolesc din calea lui, dar imediat am simțit o mână ținându-mă de curea, iar alta care mă înșfăca de gulerul gecii. Deodată, m-am simțit săltat în sus, apoi am aterizat la picioarele patului, chiar peste încărcătorul mobilului din buzunar. Omul care mă aruncase se îndrepta spre mine, dând ocol patului. Lumina era stinsă și ușa închisă, iar în întuneric nu-i puteam vedea fața. Totuși, nu cunoșteam decât doi bărbați așa de solizi, iar unul din ei tocmai plecase cu tatăl lui.

— Gata, Roy! M-am uitat în jur după ceva ce putea fi folosit ca armă. Am înhățat lampa de birou, am scos-o din priză și am folosit-o pe post de bâtă. El mi-a zburat-o din mână.

— Nu face asta, i-am zis. M-a înșfăcat de geacă și m-a tras spre el. Îi simțeam răsuflarea.

— De ce nu, ticălosule?

Chiar așa: de ce nu?

— Tocmai m-a angajat Murco, i-am spus.

— Cine?

— Șeful tău. A fost aici acum câteva minute. Cu fii-su. Vor să le rezolv o treabă. Sună-i! Ai să vezi că așa e. Nu mă mai opream din vorbit. Cât timp îi vorbeam, nu mă mai lovea. Numărul lui de mobil e aici, în buzunar. Sună-l! Are să se supere că m-ai bătut.

Aproape vedeam cum îi umblă sinapsele prin cap și eram conștient de ce efort imens făcea să mă lase în pace. Dar numele lui Murco îl speriase.

— Dacă minți…, zise el. Nu și-a isprăvit gândul și nici nu trebuia.

Și-a luat o mână de pe mine și cu cealaltă a înșfăcat hârtiuța pe care am scos-o din buzunar. M-a tras după el la fereastră ca să o poată citi.

— Formează numărul, mi-a spus, și mi l-a citit. Am apăsat tastele telefonului de pe birou și i-am ținut receptorul.

Am auzit pe cineva ridicând receptorul și Roy a răspuns la telefon. Încă mă ținea strâns de haină cu pumnul său uriaș.

— Domnul Khachadurian? Aici e Roy de la bar. Da, sunt cu John Blake, spune că dumneavoastră… da, sunt în apartamentul lui. Wayne a făcut-o. Fiindcă își bagă nasul peste tot… se tot învârte în jurul barului, se ia de fete… Nu. Da, da, da, înțeleg. A trântit receptorul.

M-a tras iar spre el.

— Ai noroc, banditule, zise el. M-a îmbrâncit și genunchii mi s-au îndoit de pat. Am căzut lat. Apoi stătea deasupra mea, blocând lumina, și așa puțină, care intra pe fereastră. Nu i-am văzut pumnul venind spre mine, dar l-am simțit afundându-se tare în stomac.

— Murco! am îngăimat.

— Nu lucrez pentru Murco, șuieră el. Lucrez pentru Wayne Lenz. Mi-a dat un upercut în bărbie, trântindu-mă cu capul de saltea. Asta în primul rând. În al doilea rând, nu-mi place să mi se dea cu spray în ochi. A mai urmat un pumn, de data asta țintind între picioare, dar m-am întors, așa că a nimerit în șold.

— O să te… o să te omoare, abia am reușit să îngaim.

— Ei, uite, asta e în al treilea rând, zise el și i-am simțit satisfacția din voce. Omul a spus să nu te schilodesc. Da' n-a zis să nu te bat.

Următoarea lovitură am primit-o la cap. Pe urmă, nu le-am mai simțit pe celelalte, doar le-am auzit năpustindu-se asupra mea. În cele din urmă, s-a săturat să mă mai bată.

— Mare noroc ai, ticălosule, mi-a zis încă o dată.

Pe urmă a ieșit, trântind ușa după el.

Capitolul 15

Fereastra era tot deschisă și aerul rece intra înăuntru. M-am rostogolit până la marginea patului, m-am ridicat cu greu, am șchiopătat până la fereastră și am închis-o deși eram conștient că nu-mi era de mare folos. Apartamentul meu nu mai era un loc sigur, devenise un pic prea bine cunoscut.

Cu mișcări lente, am umplut o geantă de pânză cu un vraf de haine și mi-am pus-o pe umăr; apoi, am luat dosarele de la Serner și agenda și am coborât în stradă. Nu trecea niciun taxi, așa că m-am resemnat să merg pe jos. Străzile erau întunecate și pustii, iar cei câțiva trecători pe care i-am zărit își vedeau de drumul lor. Încet, încet mă îndreptam spre strada 9.

Căldura din holul de la intrare a fost la început o binecuvântare, căci mi-a dezmorțit fața și mâinile. Dar, până la etajul 14, amorțeala datorată frigului de afară a trecut și a început să mă doară tot corpul. Nu am prea multă carne pe mine și, ca majoritatea oamenilor, nu știam cum să iau bătaie. Mulțumescu-ți, Doamne, loviturile cele mai puternice fuseseră amortizate de saltea, dar pe restul le-am amortizat personal, și mă durea fiecare parte din corp unde mă lovise. M-am sprijinit de perete și abia am reușit să apăs pe sonerie. Mă simțeam bătrân și vlăguit.

Mama mi-a deschis. Cred că arătam tare rău, pentru că și-a pus mâna la gură când m-a văzut. În spatele ei, pe canapeaua din sufragerie, stătea Leo. Sigur că venise aici, mi-am dat eu seama, într-un târziu… trebuia să-i aducă lui Susan lucrurile de la hotel.

— Îmi pare rău, Leo. Ți-am pierdut pistolul.

— Da' ce-ai pățit?

Am încercat să dau din umeri, dar mă durea prea tare:

— Multe, foarte multe, i-am spus. O să-ți povestesc mâine dimineață. I-ai adus lucrurile?

Mi-a făcut semn spre cele două valize de lângă canapea:

— Totul a mers strună. N-am văzut pe nimeni care să supravegheze camera.

— Păi nu, nici n-aveai cum. Toți erau la mine acasă.

Am auzit apa trasă la baie și, peste o clipă, în cameră a intrat Susan. Și-a pus și ea mâna la gură:

— O, Doamne! John, ce-ai pățit?

— Mă simt bine, i-am spus, dar ea voia să-i spun mai multe. Doar că am avut o plăcută întrevedere cu cei doi Murco, tatăl și fiul…

— Ei ți-au făcut asta? m-a întrebat.

— Nu, ei au fost adevărați domni. Doar ți-au confiscat pistolul, Leo.

— Nu-i nimic, zise Leo, dar se vedea că-i tare furios.

— După aceea, am continuat, am avut un oaspete drag, pe Roy. L-aș fi primit mai bine dacă aș fi avut încă pistolul. Dar, iată-mă aici.

Leo mi-a făcut loc pe canapea și m-am întins.

— Nu mai ai nimic să ne spui? m-a întrebat Leo.

— Nu, am răspuns. Ba da, criminalul nu e Murco. Nu el a omorât-o pe Miranda. Cineva a aranjat lucrurile ca să pară că el a făcut-o, și chiar ar fi făcut-o, dar n-a făcut-o.

— Johnny, vorbești în dodii!

— S-o lăsăm pe mâine, am zis. Canapeaua mamei nu mi s-a părut niciodată mai confortabilă. Mi se închideau ochii. Cineva m-a sărutat pe frunte. Probabil că nu era Leo.

Miranda dansa în luminile scenei. La față arăta ca în poza din ziar sau în cea din albumul de absolvire și purta roba și tichia de absolventă de liceu, dar se afla pe o scenă, între două bare de alamă. În timp ce o priveam, și-a aruncat tichia în mijlocul publicului și a început să-și deschidă fermoarul din față. Scaunele din jurul meu erau toate ocupate, iar cei din spatele meu o aclamau bătând din palme în ritmul muzicii. Un bărbat din colțul opus scenei și-a făcut mâinile pâlnie și a început să strige: „Dă-o jos! Dă-o jos!” Și ceilalți i s-au alăturat, iar acum toată sala bubuia de strigăte și aplauze. Fermoarul s-a desfăcut, lăsând la vedere o porțiune de piele din ce în ce mai mare în formă de V. Sânii i-au țâșnit din robă; erau enormi și, cu siguranță, siliconați, iar bărbații au mugit aprobator. Ea și-a scos roba, a venit dansând spre mine, s-a pus în genunchi în fața mea, și-a luat sânii într-o mână și cu cealaltă m-a luat de gât. Îmi împingea capul spre ea și cineva din spate mă bătea ușurel cu palmele pe spinare ca să mă îndemne să mă apropii. Apoi am ajuns cu fața între

sânii ei, care erau moi și miroseau ca pe timpuri. Mi-a luat capul în brațe și zgomotul din jur s-a estompat. În schimb, i-am auzit clar vocea dulce spunând: „Nu mă părăsi, John, te rog să nu mă părăsești!…”

Când m-am trezit, am văzut că cineva îmi scosese ciorapii și pantofii și pusese pe mine o pătură. Și ușa mea și cea de la dormitorul mamei erau închise. Leo plecase, poate că înapoi la Jersey sau poate se dusese la birou. Nu cred că eram singurul individ care dormea din când în când pe canapea, dar eu o făcusem cam de multe ori în ultima vreme. Nu mă durea atât de tare cum m-am temut când m-am ridicat de pe canapea, însă niciodată nu mi-au pocnit mai tare oasele picioarelor și spatele. Mi-am dus geanta de pânză în baie, m-am dezbrăcat și m-am băgat în cadă. Era încă întuneric afară când am început să fac baie, dar când am terminat, deja se lumina. Mă durea încheietura de la mâna stângă; pesemne mi-o scrântisem când am căzut. Mă dureau și gâtul și burta. Dar în apă mă simțeam mai bine; esențial era să nu mă mișc. Am oprit scurgerea apei din cadă și, pe urmă, am închis robinetul cu piciorul și am mai stat întins în cadă.

M-am gândit la vorbele lui Murco. Era oare posibil ca Miranda să fi pus la cale un furt de jumătate de milion de dolari, să-i fi convins pe cei doi amărâți să-i aducă banii și apoi să dispară cu jumătate din sumă și să-i lase pe hoți cu buza umflată? Mă gândeam la fata pe care o cunoscusem, cea al cărei vis era să-i ajute pe oameni și mi-am zis că da, era perfect posibil. Căci totul este posibil. E de ajuns să te uiți la știrile de noapte ca să vezi că toți criminalii au fost în tinerețe amabili cu vecinii, buni cu părinții și enoriași de încredere. Toți escrocii financiari pe care îi vedem cu cătușe la mâini au donat cândva bani Muzeului Metropolitan sau unei fundații pentru copii diabetici. Poate că Miranda mea nu ar fi făcut lucrurile descrise de Murco, dar Miranda mea dispăruse din ziua în care a luat avionul spre New Mexico.

Dar *cum*? Nu erau prea mulți cei care știau că Murco era pe cale să facă o mare achiziție. Probabil că fiul lui știuse, dar nu-l bănuiam de neloialitate. Poate că și Lenz, cu toate că nu părea să facă parte din cercul de prieteni ai lui Murco, după felul în care vorbise acesta despre el: *Crezi că aș fi lăsat cadavrul acolo ca să-l găsească Lenz*?

Crezi că sunt prost? Sigur că știau de bani și cei care îi vindeau drogurile. De fapt, toți cei cărora le dădea Murco bani trebuiau să știe de achiziție. Dar întrebarea rămânea cum de-a cunoscut Miranda pe vreunul din acei oameni? Pe Lenz îl cunoștea de la Sin Factory, dar oare cunoștea ea pe cineva atât de bine încât să-i vorbească despre achiziția ce urma să o facă Murco și de marea sumă de bani pe care o s-o aibă în casă în noaptea de dinainte?

În fond, Miranda nu trebuia să-l cunoască foarte bine, putea să-i cunoască vreun prieten sau doar pe cineva implicat în traficul de droguri. Poate că unui dintre domnii din Columbia avea o prietenă care lucra la bar și chiar ea i-a spus Mirandei c-a auzit de afacerea importantă pe care avea s-o facă prietenul ei cu Marele Murco. Sau poate că uneia dintre fetele pe care le punea Murco să le dea drogurile micilor traficanți din stradă i se spusese că în curând va avea ceva treabă de făcut, iar ea i se lăudase Mirandei.

Într-un fel sau altul, Miranda trebuie să fi auzit de achiziție… și, pe urmă, dacă era să-l cred pe Murco, s-a pus pe treabă: fie s-a dus iute în Bronx să se angajeze, fie mai degrabă lucra deja acolo și poate că s-a împrietenit cu câțiva clienți bețivi, pe care i-a convins să facă un jaf când le va spune ea. Când a aflat de bani, le-a dat numele și adresa lui Murco, le-a urat succes și i-a așteptat să se întoarcă cu banii. Dar ei de ce au fost de acord? Și între hoți există onoare: dacă nu ar exista, niciun hoț nu ar lucra cu altul a doua oară. Însă, deși nu-mi place să cred asta, probabil că a fost mai mult decât onoare între ei și ea; dat fiind că-i agățase într-un bar de striptease, probabil că era vorba și despre sex; de aceea se întorceau mereu la ea.

Pentru bărbați nu a fost o afacere bună. Dacă Murco avea dreptate, odată comis jaful, ea a luat banii și a fugit, cu toate că fuga nu e chiar termenul corect câtă vreme a rămas în New York. Doar Dumnezeu știe de ce! Între timp, după câteva săptămâni, complicii ei au fost găsiți și aduși degrabă înapoi la Scarsdale, unde li s-a aplicat tortura de gradul trei sau poate patru: oricare dintre acestea, care presupune scoaterea dinților unul câte unul. Apoi au fost aruncați în fluviu sau într-un șanț.

În final, ciripiseră – cât au știut, au spus – rugându-se să fie lăsați în viață sau, mai târziu, implorând să li se pună capăt chinurilor, i-au zis lui Murco tot ce știau, dar

nu erau prea multe. Însă de cât folos i-au fost? Și-a recuperat jumătate din bani și i-a pedepsit pe cei care l-au jefuit și l-au bătut măr – asta i-a plăcut! Dar mai era cealaltă jumătate din bani, iar 500.000 de dolari nu erau chiar mărunțiș pentru un traficant de mâna a doua, precum Khachadurian. Și mai rău era că aceea care plănuise jaful scăpase nepedepsită. Murco nu înghițea așa ceva. Așa că s-a pus pe urmele ei, dar mai târziu a fost găsită moartă pe acoperișul propriului său bar. Dar nu murise de mâna lui, dacă era să-i dau crezare.

Atunci cine o omorâse? Cine a avut vreun motiv s-o omoare? O posibilitate era să fi fost cineva căruia ea îi spusese că avea banii și care-i voia pentru sine. Altă posibilitate era să fi fost cineva care se temea de ea și de ce putea să-i facă. Dar la fel de bine se putea să fie una și aceeași persoană: cel care îi dăduse pontul despre achiziție și știa sau bănuia că ea pusese mâna pe bani; iar acea persoană avea toate motivele să se teamă de ea, întrucât știa că, dacă Murco reușea să pună mâna pe Miranda, ea n-o să reziste torturii aplicate de Catch și o să spună cine i-a dat pontul. Așa că, dacă rămânea în viață, Miranda reprezenta o amenințare. Moartă, valora 500.000 de dolari. Dar cine putea fi acea persoană? Catch, Lenz, unul dintre columbieni sau cineva care-i cunoștea destui de bine ca să-i audă mormăind în somn ceva despre o mare achiziție? Sau mi-a scăpat mie ceva?

A bătut cineva la ușa de la baie.

— John, ești aici? Era Susan.

— Da, ies imediat, am zis eu ridicându-mă în cadă.

— E-n regulă, voiam doar să știu că nu ți-e rău.

Am ieșit repede din cadă ținându-mă de suportul pentru prosoape.

— Că sunt bine, ar fi mult spus, dar măcar sunt curat, i-am zis.

— E un progres!

— Nu pleca, i-am zis.

Mi-am pus un prosop în jurul brâului și am deschis ușa. Ea purta o pijama bărbătească de finet, iar într-o mână ținea o periuță de dinți și un tub de Colgate. Își ridicase părul, nu era machiată și arăta…

Era irezistibilă. Doream s-o iau în brațe, dar m-am abținut. Ea m-a privit din cap până-n picioare și ochii i-au

zăbovit pe vechea mea vânătaie de deasupra șoldului drept, și la cele noi de pe partea de sub umărul stâng.

— Sunt doar mici avarii. Am avut eu și altele mai mari, i-am zis, dar n-am reușit să-i smulg un zâmbet.

— Doamne Dumnezeule, John! De ce faci toate astea?

— Ce, să mă las bătut măr? Încerc să nu mă las.

— De ce faci meseria asta, în care trebuie mereu să încerci?

N-am fost în stare să-i dau un răspuns liniștitor, așa cum le dădeam adesea celor care îmi puneau aceeași întrebare. Dar acum nu mi se părea corect. Ea mă întreba serios și-i datoram un răspuns serios:

— Îmi place să cred că fac bine oamenilor, i-am răspuns. Poate că nu prea mult… Totuși, e ceva. Ziarele, canalele de știri… sunt deja în căutarea altei povești, deși Miranda n-a murit decât de câteva zile. Și poliția a lăsat-o moale. Totuși, o femeie a fost ucisă. Nu merita asta, Susan. Chiar dacă a făcut lucruri rele, cum spune lumea, tot nu merita să moară. Iată cum văd eu lucrurile: dacă eu nu fac nimic pentru ea, cine s-o facă? Poate că Leo are dreptate și n-o să reușesc, dar poate că nu are și o să reușesc. Și chiar dacă am câteva vânătăi, tot sunt mai bine ca ea. Susan n-a zis nimic. Asta-i tot.

A intrat în baie cu mine și a închis ușa după ea. M-a mângâiat pe față și mi-a dat părul după urechi. M-a durut când am luat-o în brațe, dar nu-mi păsa.

Capitolul 16

Patul era prea îngust ca să stăm unul lângă altul. Ea își pusese capul pe pieptul meu, acolo unde nu aveam vânătăi, și respiram încet ca să ne revenim. Am mângâiat-o blând pe ceafă, iar ea și-a trecut degetele prin părul meu pubian. Amândoi tăceam.

Mă gândeam cât de multe s-au schimbat și, în fond, cât de puține. Eram din nou aici, în același apartament, în același pat, uitându-mă în sus la același raft cu cărți. Era și cuiul acolo. Doar pasărea nu mai era.

Când s-a întors de la duș, am sărutat-o și pe urmă am șchiopătat spre baie ca să fac și eu un duș. Geanta mea de pânză era tot acolo și mi-am pus o pereche curată de blugi și o cămașă groasă. Mai aveam dureri, dar nu mai era chiar atât de rău, mai ales acum când o parte din durere fusese destinată câștigării unei cauze nobile.

Ea mă aștepta în fața ușii de la camera mea, cu un teanc de notițe în mână.

— Hai să-ți spun ce am descoperit ieri seară! Am dat o mulțime de telefoane.

— Dar mai întâi cafeaua!

Am găsit filtrele în sertarul din fund al frigiderului, lângă o punguță de cafea cu aromă de alune. Eu n-aș fi cumpărat niciodată o asemenea cafea, însă acum, când o vedeam scurgându-se din cafetieră, mă simțeam fericit. Mirosea minunat: avea o aromă caldă, îmbietoare și domestică.

Am pus cafeaua în cești, iar Susan a netezit prima foaie de hârtie:

— Steven Dubois. Are un bar la periferia Dallasului, îi spune Cooter’s.

— Cooter’s, am repetat.

— Nu-i așa rău cum pare. Am dansat cândva acolo. E un bar bun pentru începătoare, iar Steven nu-i băiat rău. Nu te obligă să faci ce nu vrei. Acolo se țin audiții cu public, concursuri de karaoke și de tricouri ude, iar clienții nu sunt mârlani, mai degrabă domni bine-crescuți din sud.

— Domnii din sud și concursurile de tricouri ude nu prea merg împreună.

— Să nu te mire! Oricum, l-am sunat și mi-a zis că își amintește bine de două fete de la Rianon care i-au cerut de lucru prin 1996, citi ea din notițe. A zis că erau niște amatoare începătoare, dar superbe și sublime.

— Chiar așa a zis? Superbe și sublime?

— Așa vorbește el, zise Susan. În primul meu spectacol de acolo, mi-amintesc că m-a anunțat așa: „Doamnelor și domnilor, am plăcerea să v-o prezint pe fata care vine de pe țărmul însorit al Californiei, fabuloasa și focoasa Rachel Firestone!”

— De ce „Doamnelor și domnilor”? am întrebat-o.

— Erau și câteva doamne pe acolo.

— Păi cu „fabuloasă” sunt de acord. Am luat o gură de cafea. „Fabuloasa Firestone”. Îmi place.

— Nu crezi că-s și focoasă?

— Te-aș putea învăța eu să fii! Dar ce ți-a mai spus Dubois?

— Asta-i tot. Și-a amintit de ele. A spus că au dansat la el câteva săptămâni și au plecat. Zicea că bărbații erau înnebuniți după ele. Făceau un număr împreună și se dezbrăcau una pe cealaltă.

Mi-am amintit fotografia în care Miranda își punea capul pe umărul lui Jocelyn și o lua de mijloc. Nu era greu să ți le imaginezi dansând împreună și scoțându-și hainele una alteia.

— Al doilea loc în care cineva și-a adus aminte de ele a fost barul Sans Souci din New Orleans, spuse ea, ridicându-și ochii de pe notițe. Nu-ți pomenesc decât locurile în care mi s-a zis că au fost pe acolo. La vreo 20 de telefoane mi s-a răspuns că n-au fost sau nici n-au vrut să vorbească cu mine. Mama ta o să aibă de plătit o groază de convorbiri interurbane.

— Nu-i nimic.

— Așa, la Sans Souci. N-am fost niciodată acolo, însă Matt Callan – un agent cu care lucram – mi-a zis că acolo angajează multe fete care n-au agent. Mi-am închipuit că la început Miranda și Jocelyn probabil că nu aveau niciun agent, deși ar fi putut să aibă. Oricum, am vorbit cu directorul căruia, după ce s-a convins că nu caut de lucru, i-am împrospătat memoria și și-a amintit de ele. Se pare că numărul acela al lor nu putea fi uitat prea ușor.

— Ce-i așa neobișnuit la el?

— Ca două fete să se dezbrace una pe alta? N-am văzut niciodată așa ceva. În separeuri sunt fete care se mângâie, dar asta-i legat de sex, nu de dans. Din ce mi-au spus oamenii, reiese că Miranda și Jocelyn au avut un număr reușit, cu coregrafie și tot ce-i trebuie.

— Merita să le vezi!

— Și așa ajungem în al treilea loc. Matt mi-a spus de un tip, Morris Levy, care are un lanț de baruri în sud-est, din Jacksonville până-n Atlanta. După Matt, tipul a cumpărat în anii 80 o serie de baruri falimentare, le-a rebotezat Mo's, le-a îmbrăcat pe chelneriițe în chiloței și bluzițe decoltate, a renovat toaletele și le-a redeschis. Barurile încă merg bine și după 20 de ani, a făcut treabă bună.

— Ai lucrat într-unul din ele?

Susan a dat din cap că nu.

— Așteaptă și ai să vezi de ce. Matt nu-și plasează niciodată dansatoarele la Mo's, pentru că Mo Levy are obiceiul să-și filmeze fetele fără permisiunea lor. Nu doar numerele – mă refer la ce fac în cabină, la toaletă, peste tot. Agenții ca lumea nu vor să lucreze cu el. Așa că-i rămân doar amatoarele sau fetele nepricepute. Două fete care au plecat de la colegiu ar fi fost perfecte pentru el.

— Și ce face cu casetele video?

— Le-a vândut dând anunțuri prin ziare până a-ncurcat-o. Nu știu, dar acum cred că le pune pe internet. Sau poate că se uită singur la ele sau le arată prietenilor. Dar Matt zice că face și acum casete video.

— Cum de știe asta?

— Ți-am mai spus că în meseria asta toți se cunosc. Așa că zvonurile se răspândesc repede.

— Am înțeles! Și zici că l-ai sunat pe Levy?

A dat din cap că da.

— Matt mi-a dat numărul lui. L-am întrebat de Miranda și Jocelyn, i-am descris numărul, iar el și-a dat imediat seama la ce mă referem. Mi-a spus că au lucrat la el din 1999, aproape un an, trecând dintr-un bar în altul. Aveau un număr apreciat de public și care aducea mulți bani. L-am întrebat dacă avea vreo casetă cu ele.

— Doar l-ai întrebat?

— Întâi i-am zis de crimă. I-am explicat că lucrez la firma ta de detectivi. Părea sincer mâhnit de moartea ei. Poate că era doar speriat, nu știu… L-am convins că era important să ne spună tot ce își amintea, iar când a

terminat de vorbit, l-am întrebat dacă nu are filme sau casete cu cele două fete. A zis că nu.

— Nu mai păstrase nimic.

— Așteaptă, zise ea. I-am spus că știm de povestea cu casetele video și aveam dovezi că făcea treaba asta și acum, așa că avea doar două alternative: să ne arate tot ce filmase cu Miranda sau să se trezească mâine dimineață cu poliția la ușă.

— O, Doamne!

— I-am mai spus că o să luăm legătura cu toate fetele care au lucrat în barurile lui și că, până săptămâna viitoare, o să primească o groază de citații în procese. Dacă ne trimite tot ce are, i-am promis că-l lăsăm în pace.

— Isuse Cristoase! Lui Leo i-ar plăcea de tine. Și ce-a mai zis?

Susan a luat o gură de cafea și mi-a spus:

— Mi-a zis că sunt o târfă. Și multe alte epitete mai urâte decât ăsta. În cele din urmă, n-a mai avut încotro. Mi-a jurat că nu mai are nimic filmat la toaletă sau în cabină dar, în final, a recunoscut că are o casetă chiar cu numărul fetelor. Mâine trebuie să primești la birou un pachet prin poșta rapidă.

— Îmi trimite caseta?

— Doar o copie, zise ea. Nu știu dacă o să-ți fie de folos, dar nici n-o să-ți facă rău.

Cum era posibil să nu-mi facă rău? Poate că nu cazul în sine. Dar s-o văd pe Miranda făcându-și numărul de succes împreună cu Jocelyn, acela prezentat cu mare tam-tam în toate barurile din New Mexico până în Florida?

Susan s-a aplecat peste masă ca să-mi pună mâna pe braț și mi-a spus:

— Nu trebuie neapărat să vezi caseta. Pot s-o văd eu în locul tău și să-ți spun orice te-ar interesa.

Am scuturat din cap.

— Nu. E doar un alt fel de suferință pe care trebuie să o îndur. Leo m-a avertizat încă de la început că nu o să-mi placă ce voi afla. Dar o să continui să-mi fac treaba.

Ea și-a luat mâna de pe mine și a împăturit hârtiile:

— Mai am câteva telefoane de ieri și încă vreo 20 de telefoane de dat astăzi. Mai trebuie să aflăm ce-au făcut timp de trei ani, înainte să ajungă la New York.

— Și încă mai dansau împreună.

— Așa e. Am încă multă treabă. O să fac tot ce pot.

— Mulțumesc, i-am zis. Îmi ești de mare ajutor, Susan!

— Chiar îmi place. E o muncă interesantă, care mă împiedică să mă gândesc la ale mele. De exemplu, cum am să mă descurc fără serviciu, căci probabil nimeni nu o să mă mai angajeze…

— Poți să-ți găsești de lucru ca detectiv. Pari să ai talent la așa ceva.

— Dar tu? Ce ai de gând să faci mai departe?

— Murco mi-a zis că Miranda i-a găsit pe hoți într-un bar din Bronx. Cred că o să trec pe acolo.

— Ai grijă, mi-a spus Susan, iar eu i-am strâns mâna. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, a adăugat. Dacă vorbesc la telefonul fix, caută-mă pe mobil. Ți-am scris numărul meu în agendă cât erai la duș.

— Crezi că e un lucru sigur să-mi dai numărul tău de mobil?

— O să-mi încerc norocul, zise ea.

Capitolul 17

Barul Wildman nu semăna deloc cu Sin Factory. Clădirea în care se afla avea doar un etaj, dar se întindea în lățime cât un zgârie-nori din Manhattan. În parcarea din spate ar fi putut fi construite patru clădiri din cărămidă. Zidurile erau de cărămidă, iar acoperișul avea înclinația necesară pentru ca zăpada din timpul iernii să cadă de pe el. În față avea o reclamă luminoasă, dar nu era niciun portar sau bodyguard și, chiar dacă stăteai sub copertina de la intrare, nu auzeai nimic dinăuntru.

Pe stradă și pe bulevard erau parcări și un mic mall care avea un magazin alimentar, o sală de karate și un magazin care oferea înghețată Carvel și unde se închiriau și casete video. Niciunul dintre aceste locuri nu părea prea profitabil.

Nici barul Wildman nu părea să scoată profit, dar nu era de mirare, deoarece nu era încă nici ora prânzului. Doar bețivii inveterați își beau prima bere de dimineață, ceea ce e valabil și pentru amatorii de striptease. La ora 12 sau 1 mai veneau câțiva oameni de afaceri de prin partea locului ca să ia prânzul, dar dimineața singurii clienți erau dependenții de droguri, șomerii sau câțiva oameni cu ochii roșii de nesomn care tocmai ieșiseră din schimbul de noapte.

Dar pe reclama de la Wildman scria „24 de ore de acțiune!”, așa că trebuia să fie deschis. Am împins ușa, am plătit taxa de 20 de dolari omului de la gheretă și am trecut prin draperia din fâșii de plastic care separa încăperea din față de cea din spate.

A trecut un timp până m-am obișnuit cu lumina. Această sală, care ocupa cam tot barul, avea cinci scene mici și un culoar lung de lemn care șerpuia între ele. În spate era o scenă mare cu o cortină roșie, dar nu era nimeni pe ea. Pe două dintre cele cinci scene mai mici evoluau o femeie înaltă, cu părul scurt și cu sânii mici și naturali și una cam de înălțimea mea, dar mai solidă, care avea cerculețe argintii pe sfârcuri și o cruce tatuată la baza gâtului. Și sânii ei păreau naturali. Nu credeam că mai poți vedea stripteuze cu sâni naturali la New York, nici măcar în Bronx la 11 dimineața.

Erau ocupate câteva scaune, majoritatea fiind puse pe mese. Într-un colț al sălii, barmanul se apuca de lucru deschizând cutii cu sticle de bere și punându-le în frigider.

Pe bar era un bol din lemn cu covrigei sărați și alune, din care am luat un pumn așteptându-l pe barman.

— N-am deschis încă, băiete. Peste jumătate de oră, îmi zise.

— E Danny Matin pe aici?

— Așa devreme? Glumești, băiete!

— Da' cine e aici?

— Doar tu și cu mine, băiete. Terminase de scos sticlele de Budweiser și începuse să desfacă o cutie de Coors. Da' de ce ai nevoie de Danny?

Mi-am tot deschis și închis portmoneul, suficient ca să-i arăt insigna din el.

— O fată care dansa aici a fost implicată într-un jaf. Apoi a fost omorâtă undeva prin centru. De aceea facem investigații și aici.

— Vorbești de Jessie? Fata asta aducea ghinion. O știa toată lumea.

— Ce vrei să spui?

Veni spre mine și-și puse coatele pe bar:

— Căuta necazul cu lumânarea! Lua cu ea câte doi tipi, din aceia cu care nu ți-ar plăcea să dai nas în nas pe stradă și-i ducea în separeu. O fată drăguță ca ea să se ducă în spate cu doi tipi de două ori cât ea! Cu cât aveau mai multe tatuaje făcute la pușcărie, cu atât îi plăceau mai mult.

— Dar ce făcea cu ei acolo în spate?

— Nu știu sigur, băiete. Dar pesemne că le era bine, că se întorceau mereu la ea. Nu era o treabă care să-i placă lui Danny. Îți spun eu că a fost bucuros când n-a mai venit la lucru. Totuși, își făcea griji că poate a pățit ceva sau a omorât-o cineva. Și așa s-a și întâmplat.

Se lega. Dacă voia să-și găsească doi tipi duri care să-i facă treaba, ăsta era locul! Nicăieri nu se găseau atâția duri din Bronx la grămadă.

— În ce schimb lucra?

— În toate pe rând. În unele săptămâni lucra acum, dimineața, între zece și trei. Iar în altele lucra în schimbul infernal, cel dintre două noaptea și șapte dimineața. N-am văzut-o niciodată lucrând la orele de vârf. Nu era genul ăsta de fată.

Și asta se lega: nu putea fi în două locuri în același timp, iar în orele pe care el le numea „de vârf”, probabil că era la Sin Factory.

Am scos o copie a pozei din *Daily News*, am despăturit-o și i-am dat-o:

— Așa ca chestie, e ea în poză?

S-a uitat puțin la ea:

— Da, se poate. Arăta altfel când dansa aici. Dar se poate să fie ea.

— Doar se poate?

— Băiete, îmi arăți doar o copie a pozei din ziar, făcută când era în liceu. Sau la colegiu? Tot ce pot să-ți spun e că s-ar putea să fie ea. Dacă îmi arătai o negresă, aș fi spus că nu poate fi ea.

— Vrei să spui că fata asta și cea pe care o știi ca Jessie sunt amândouă albe?

— Nu, băiete. Aia pare să fie Jessie. Nu știu. S-a mai uitat o dată la poză, apoi mi-a dat-o înapoi. Doar că a crescut mult de când a fost făcută poza.

Toți am crescut, mi-am zis în sinea mea.

I-am lăsat o carte de vizită ca să i-o dea lui Danny Matin când îl vede. Matin era proprietarul, dar nu mă așteptam să-mi spună mie mai multe decât lui Catch, dacă l-a sunat cumva. Însă nu afli nimic dacă nu întrebi. Nu socoteam că am pierdut vremea venind să văd locul unde dansase Miranda și unde-i găsise pe tipii care l-au jefuit pe Murco. Când faci un puzzle, nu toate piesele sunt la fel de importante; cu unele reconstitui doar cerul, nu și capul lui George Washington. Dar nu poți reconstitui întreaga imagine până nu pui fiecare piesă unde trebuie.

Am mers cu metroul până în Manhattan. Aveam destul timp să reflectez. Când îl sunasem pe Murco să-l întreb cine-i proprietarul lui Wildman, îi cerusem și adresa Mirandei. Acum mă duceam acolo. Oare ce-o să găsesc? Probabil că nimic, deoarece Catch fusese deja acolo. Dar eram hotărât să reconstitui întreaga imagine și, de aceea, trebuia să văd unde locuise, locul în care au dispărut banii lui Murco.

— Îți pierzi timpul, îmi spusese Murco. Am căutat deja acolo. N-ai să găsești nimic.

— Cu tot respectul, trebuie să vă spun că nici dumneavoastră, nici fiul dumneavoastră nu sunteți detectivi.

— A fost și poliția acolo.

— Și vreți să-mi spuneți că poliției nu i-a scăpat niciodată nimic?

El a râs în felul său neplăcut și mi-a zis:

— Uită-te pe acolo, dacă vrei. Dar timpul trece și eu nu prea am răbdare.

— Nici eu, i-am răspuns.

Mă întrebam cum o să reacționeze Murco dacă găseam ceva care să sugereze că persoana care îi dăduse Mirandei pontul despre achiziție era vreun apropiat de-al lui.

Poate că nu l-ar fi mirat să fie trădat de cei de la care cumpăra droguri, dar ce-ar fi zis dacă turnătorul era chiar fiul său sau directorul barului cu care lucra de ani de zile?

— Cât de sigur sunteți că Miranda a luat jumătate din bani?

— Foarte sigur.

— Tipii ăia doi n-ar fi putut să vă mintă, să-și mai păstreze și ei ceva?

— O, au încercat! Dar nu pentru mult timp.

— Păi, dacă Miranda ținea banii la ea acasă, iar acum nu mai sunt acolo, înseamnă că cineva i-a luat. Nu cred că poliția, pentru că ar fi lucrat mai mult la cazul ăsta dacă ar fi găsit 500.000 de dolari în numerar în apartamentul victimei. De aceea, cred că banii au fost luați de către cel care a ucis-o. Și dacă e așa, poate că cineva din bloc a văzut sau a auzit ceva suspect.

— Nu, nu mergi la sigur.

— Sigur că nu… Cum credeți că-i meseria asta?

— Tot ce-ți spun, domnule Blake, e că ai face bine să afli ceva cât de curând…

Înainte să plec în Bronx, îi telefonasem lui Leo, rugându-l să se mai gândească și el la caz. Credeam că va găsi o legătură care-mi scăpa sau îmi va sugera o pistă la care nu mă gândisem. Dar nu mi-a spus decât ce-mi zisese și Susan: că trebuie să fiu prudent.

— Deja ai reușit să-i înfurii pe doi tipi periculoși, Wayne și Roy. Se pare că n-ai avut probleme cu Khachadurian, dar nu se știe pentru cât timp… Mai e și fata pe care ai instalat-o la mama ta… pare de treabă, dar nu poți să știi dacă e de încredere.

— Nu-mi fac griji în privința ei, i-am zis. Dar cu Murco e altceva. Pe de-o parte, ce-o să-mi facă dacă nu găsesc criminalul? Iar pe de alta, dacă se dovedește a fi un apropiat al lui, ceea ce e foarte probabil?

— Cum se zice în armată: ori o încurci, ori o pățești. De aceea, insist să ai multă grijă.

— Alt sfat nu mai ai? l-am întrebat. Ai mereu sfaturi de dat.

— Ți-am dat un sfat acum cinci zile. Ți-am zis să nu te bagi. Nu m-ai ascultat. Dar acum trebuie să termini ce ai început.

Frânele metroului au scârțâit la oprirea în stație și vocea din difuzor a anunțat: „Ultima stație. Eighth Avenue. Legătură cu liniile A, C și E…”

Am coborât cu greu din vagon, alături de mulțimea de oameni de la ora prânzului, care-și făcea drum cu coatele până sus în stradă. Mi-am ținut strâns mâna pe buzunarul de la geacă și am urcat scările arhipline.

— Pot măcar să trec pe-acolo?, l-am întrebat pe Leo, și să-mi iau celălalt pistol?

— Mda, mi-a răspuns, ai face bine.

Capitolul 18

Am verificat adresa scrisă pe o bucățică de hârtie. Era un pod amenajat pentru locuit, în Manhattanul care arată ca și acum 50 de ani, cel puțin pe dinafară. Înăuntru puseseră lifturi noi, iar în holul de la intrare erau sculpturi din sârmă și spoturi de lumină difuză: eram sigur că nu era ușor să plătești chiria aici, chiar dacă aveai un venit neimpozabil. Prin geamul de la ușa de la intrare am văzut ieșind din lift un om într-un palton gros.

L-am lăsat să iasă și el a părăsit clădirea, nu înainte de a-mi ține ușa deschisă. I-am mulțumit și am intrat.

Pe bucățica de hârtie scria etajul patru, apartamentul J, așa că am luat liftul până la etajul patru și am mers pe hol prin ceea ce fusese odată un depozit. Proprietarii din New York știu cum să-și umple punga: trag câțiva pereți de gips-carton și, astfel, o hală industrială dărăpănată se poate închiria pe mii de dolari unor tineri care nu-și permit să locuiască în centru, nici nu suportă umilința de a se muta în Brooklyn sau Queens. Apartamentul J era ultimul de la etajul patru. Întrucât mai văzusem mansarde pentru locuit, știam că trebuie să fie cea mai mică, amenajată în spațiul rămas de la celelalte apartamente. Nu aveam cheia, dar nici Catch Khachadurian n-o avusese… Am introdus un MasterCard expirat între ușă și toc până am ajuns la limba broaștei. Dacă zăvorul era tras, n-aș fi putut să deschid. Dar cine să fi tras zăvorul din apartamentul unei moarte? Nimeni! Ușa s-a deschis.

Apartamentul era destul de mic, dar văzusem altele și mai mici. Pe un perete erau mai multe ferestre cu cercevele, iar sub ele un calorifer care încă funcționa. Lângă peretele de alături se găsea o canapea simplă, iar la picioarele ei o grămadă frumos aranjată de reviste „Cosmopolitan” și „Us”. Pe podeaua curată nu erau puse covoare. Pereții erau gri. Fie că indivizii care intraseră înainte în apartament au luat din lucruri, fie Miranda dusese o viață cam ascetică. Probabil că nu petrecea prea mult timp acasă. Nu era un loc plăcut unde să stai și mi-a fost ușor să-mi închipui ce tentantă era pentru ea o pleașcă de 500.000 de dolari. Nu erau milioane, nu era o sumă pentru care să ucizi sau să fii ucis. Nu se făceau

filme cu oameni care să fure așa puțini bani, dar dacă îi aveai, puteai să-ți cumperi un apartament mai mare într-o zonă mai bună, și un covor și câteva tablouri, în loc să-ți dai toți banii pe chirie.

La capătul camerei se afla o bucătărie micuță, în care blatul îngust pentru gătit era poziționat între chiuvetă și aragazul cu două ochiuri. Sub chiuvetă se afla un frigider minuscul, iar deasupra ei, două dulăpioare. În frigider nu erau decât câteva mere stricate, un borcan cu zahăr pus acolo ca să țină la distanță insectele, două conserve de ton și jumătate de lămâie. Într-un dulăpior era o cutie de ceai Lipton pe jumătate goală, câteva farfurii și două căni.

Apartamentul nu avea debara, în schimb era acolo o comodă înaltă, în care am găsit o grămadă de haine. Nu erau frumos împăturite, dar era de așteptat, deoarece se scotocise prin apartament de cel puțin două ori. O mulțime de tricouri, câteva pulovere, fuste, rochii și lenjerie. Mă simțeam ciudat umblându-i prin haine. Eram, acum, mai aproape de Miranda decât fusesem în ultimii zece ani. Îi puteam simți mirosul în haine, mirosul simplu, liniștit pe care orice dulap îl capătă cu timpul și, chiar dacă nu era exact mirosul pe care mi-l aminteam, era suficient de apropiat ca să-mi declanșeze tot felul de amintiri.

Sutienul găsit m-a ajutat să-mi fac o idee despre mărimea sânilor ei siliconați. Erau mari, dar nu chiar precum cei ai lui Mandy Mountains. În sfârșit, i-am găsit și costumele de scenă în sertarul de jos. Erau rochii subțiri, un body din lycra, slipuri de toate culorile, un sutien din satin care se deschidea în față și mănuși lungi până la cot, câteva perechi de pantofi și foarte multe dresuri.

Un hol îngust ducea spre baia surprinzător de mare. Dulăpiorul sanitar era întredeschis și, când am încercat să-l închid, s-a deschis din nou. Nu erau multe lucruri în el: câteva rujuri, niște creioane dermatograf și farduri de pleoape, un spray nazal, o sticluță de Anbesol și o sticlă mare de acetonă, o pungă de plastic de trei sute de bețișoare pentru urechi din care mai erau vreo 50 și o pastă de dinți aproape goală. Nu era acolo nici periuța de dinți, nici peria de păr, dar probabil că le luase poliția. Erau cel mai ușor de folosit pentru testul ADN, pe care îmi spusese Kirsch că-l face poliția. M-am mirat foarte

mult că n-am găsit niciunul dintre obiectele de care are nevoie o persoană care poartă lentile de contact: nici soluție salină, nici cutie pentru lentile sau lentile de rezervă. Poate că poliția le-a luat și pe astea, sau poate mă înșelam – ea nu purtase lentile de contact. Poate că făcuse o operație cu laser la unul dintre oftalmologii buni din Rianon sau la unul care avea reclame puse în metroul din New York.

M-am întors în sufragerie. Ce mai puteam găsi acolo? Alte camere nu mai erau. Am ridicat canapeaua și am tras comoda de la perete; nu mai erau acolo alte banderole rupte. Telefonul de pe comodă avea încă ton, iar televizorul cu diagonala de 30 de centimetri de pe jos mai funcționa, deci nici compania de telefoane, nici cea de cablu nu-i tăiaseră abonamentele. Poate că nu au fost anunțate. Am răsfoit revistele, dar n-am găsit în ele decât câteva inserturi publicitare, pe care le-am pus înapoi între pagini. De cârligul de la ușa apartamentului atârna o șapcă de baseball maronie și o geacă de blugi albastră, în buzunarele căreia n-am găsit decât o batistă mototolită și un tub de bomboane cu mentă.

Apartamentul era la fel de gol ca o cameră de hotel. Doar niște haine, ceva mâncare, un televizor portabil și un telefon – era apartamentul unei persoane obișnuite să vină și să plece în grabă, al unei persoane obișnuite să-și pună în portbagaj tot ce avea. Oare de câți ani se muta Miranda dintr-un loc în altul? Cinci? Șase? Din câte aflasem, putea să se fi întors la New York cu puțin timp înainte să se angajeze la Sin Factory. Dacă ar fi trăit mai mult poate că s-ar fi stabilit undeva în cele din urmă, dar asta nu se petrecuse până atunci.

Desigur că pe timpuri avea rădăcini în New York, căci acolo era mama ei și eram și eu. Nu puteam să nu mă întreb dacă în cazul în care ar fi trăit mai mult și ar fi rămas în oraș, m-ar fi sunat vreodată. Sau dacă, totuși, nu o făcuse. Ca toată lumea, primisem și eu mesaje goale pe robot și mă trezise telefonul în miezul nopții, fără să răspundă nimeni la celălalt capăt. Putea ea să fi fost una din acele persoane? Sau a vrut să mă sune, dar n-a putut, pentru că aveam numărul la secret. Dacă nu l-aș fi dat la secret, oare m-ar fi sunat să o ajut?

Poate, poate… Dar acum nu mai avea nicio importanță.

Înainte să plec, m-am uitat prin vizor să mă asigur că nu era nimeni pe palier.

Nu exista apartamentul I la etajul patru, așa că am bătut la apartamentul H, dar n-a răspuns nimeni.

La apartamentul G era cineva acasă, căci am auzit radioul, iar când am bătut la ușă, sonorul a fost dat mai încet. Am auzit zgomote de pași târșâiți îndreptându-se spre ușă, iar cineva s-a uitat prin vizor.

— Da!

— Îmi pare rău că vă deranjez, am zis. Mă numesc John Blake și investighez moartea unei vecine a dumneavoastră, Miranda Sugarman. I-am pus legitimația în fața vizorului.

— Nu cunosc nicio Sugarman.

— A stat la apartamentul J, mai în jos pe palier.

— A, fata căreia i-a închiriat Winston. De aceea a venit poliția duminică aici. N-am crezut c-a murit.

Am auzit deschizându-se ușa, dar nu prea larg. În spațiul dintre ușă și perete a apărut capul unei bătrâne.

— Sunteți de la poliție?

— Nu, am zis. Sunt detectiv particular. Sunt prieten cu familia Sugarman.

— Ooo! S-a scărpinat în bărbie. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Duminică dimineață a fost găsită moartă la barul unde lucra, i-am spus. Încerc să aflu ce s-a întâmplat în zilele de dinaintea crimei. Ați văzut-o cumva, pe ea sau pe altcineva intrând sau ieșind din apartamentul ei?

— Nu-i apartamentul ei, e al lui Winston. Dar el n-a locuit aici prea mult timp. Și-a coborât vocea. Nu avem voie să subînchiriem, dar mulți din clădirea asta o fac. Știți, pe sub mână și toată lumea se face că nu știe!

— De cât timp stătea Miranda aici?

— Să fie șase sau șapte luni. S-a uitat la mine întrebător, de parcă știam eu câte luni erau exact. Am salutat-o în ziua când s-a mutat aici, ar trebui să-mi amintesc. Era împreună cu Winston. Da, era în aprilie, adică sunt opt luni, nu-i așa?

Am dat din cap că da.

— Era frumoasă. Am crezut că era prietena lui, dar el a negat, a zis că e doar o fată care va sta în apartamentul lui.

— Ați vorbit vreodată cu ea?

— Da’ cum? Abia dacă o vedeam. A dat din cap în semn de dezaprobare. Venea și pleca noaptea târziu, era mereu pe grabă. O auzeam trecând pe hol, dar când ajungeam să mă uit, deja nu mai era.

— Vă amintiți să fi primit musafiri?

— Da, din când în când.

— Și de curând?

— Să mă gândesc… Am așteptat. Pereții sunt așa de subțiri, a reluat ea, încât se aude tot de pe hol. Auzi mereu oameni venind și plecând. La apartamentul J? Nu știu. Și poliția m-a întrebat același lucru și le-am zis și lor că nu sunt sigură.

— Vă amintiți să fi văzut pe cineva pe hol de Revelion sau a doua zi după?

— De Revelion sigur că da. A fost forfotă toată noaptea. Plecau la petreceri sau se întorceau la unu noaptea. Mult zgomot. Și, pe urmă, duminică dimineața a venit poliția…

— Dar în timpul zilei de sâmbătă? N-ați văzut pe nimeni intrând sau ieșind de la ea?

— Nu pândesc toată ziua la ușă să văd cine e pe hol, zise ea.

— Desigur… Dar credeam că ați văzut întâmplător pe cineva…

— Chiar dacă sunt tot timpul acasă, nu înseamnă că-mi spionez vecinii sau că-mi bag nasul în treburile lor.

— Sigur că nu, i-am spus. Dar, dacă ați observat ceva, sau ați văzut sau auzit ceva, mi-ați fi de mare ajutor. M-am uitat la plăcuța de sub vizor. Doamnă Krieger, investigăm o crimă. Dacă știți ceva, ar fi bine să ne spuneți.

— Ultima dată când am văzut pe cineva mergând la acel apartament, a zis ea încet, a fost cam acum o săptămână. Duceam gunoiul și, când m-am întors de la ghenă, am văzut o tânără sunând la ușa ei. Cred că asta a fost ultima oară când am văzut pe cineva mergând la apartamentul J, în afară de omul de la cablu.

— Cum arăta femeia aceea?

A dat din umeri și a ridicat din sprâncene.

— Am văzut-o doar câteva clipe, și din spate…

— Miranda i-a deschis?

— Nu știu, cred că da. S-a mai gândit un pic. Da, îmi amintesc că am auzit ușa închizându-se.

— Și nu vă mai amintiți nimic despre femeia aceea?

— Nu, zise ea. Doar că avea flori în mână.

— Flori?

— Da, ambalate în hârtie, cum se vând pe stradă. De asta îmi aduc aminte. S-a lăsat de pe un picior pe celălalt, strâmbându-se de durere. Asta-i tot ce-mi amintesc.

— Era blondă sau brunetă?

— Cred că blondă. Avea o pălărie din aceea cum poartă adolescentele, dar sunt sigură că de sub ea ieșea păr blond.

O femeie cu pălărie și cu flori în mână. Florile m-au făcut să cred că era Jocelyn, dar era aiurea – putea fi oricine. Pe de altă parte, pălăria mi-a adus aminte de șapca de pe ușa Mirandei.

— Vă amintiți ce culoare avea pălăria? am întrebat-o.

A făcut un efort să-și aducă aminte.

— Oare roșie? Da, roșu închis, aproape maron.

Deci, aia era pălăria. Cine o fi purtat-o, trebuie că a lăsat-o acolo. Totul era bine și frumos, dar nu lămurea deloc ce se întâmplase cu banii lui Murco.

— Sunteți sigură că nu a vizitat-o nimeni mai recent? În după-amiaza zilei de 31 sau în dimineața de 1 ianuarie? Am încercat să-mi închipui cât de mare poate fi un pachet cu jumătate de milion de dolari în hârtii de o sută. Și cât de greu. Poate a venit cineva cu o sacoșă sau o geantă în mână sau chiar o valiză?

A dat din cap neputincioasă.

— N-a fost decât omul de la cablu. Avea o geantă din aia pe roți, pe care o tragi de mâner. N-a fost nimeni cu o valiză sau o sacoșă.

— Cum de a trimis compania de cablu pe cineva de Anul Nou?

— Nu, asta a fost sâmbătă, poate pe la cinci. Și eu m-am mirat. De obicei, serviciile lor sunt foarte proaste, iar într-o seară de sărbătoare, poți să-ți iei adio! Dar se vedea așa de prost, cineva a făcut sigur reclamație…

— Și omul s-a dus la apartamentul J?

— Nu sunt sigură. Poate la H… Doar l-am văzut când pleca pe aici. I-am zis să vină și la mine, dar mi-a spus că trebuie să mă programez. Era cam bădăran.

— Și avea o geantă?

— Sigur, pentru scule.

— Doamnă Krieger, am zis, cum arăta omul acela?

— Păi, nu prea știu. Era tânăr, nu chiar ca dumneavoastră, dar tânăr. Poate de vreo 40 de ani. Era foarte scund.

— Ce înțelegeți prin scund? Mai scund ca mine?

— Oooo, da! Mult mai scund.

Mult mai scund, mi-am zis în gând. Apoi am întrebat-o:

— Avea părul negru? Părul negru și lucios?

— Ooo, da, părea tare unsuros. Știți, oamenii pe care-i trimit la clienți nu-s prea curați.

Foarte scund. Cu părul unsuros. Era o descriere care se potrivea pentru zeci și zeci de bărbați din New York, poate mai mulți. Dar, în cazul ăsta, era portretul lui Lenz.

— Ce v-a făcut să credeți că omul chiar era de la compania de cablu? am întrebat-o.

— Păi, mi-a zis chiar el. Când am ieșit pe hol și l-am întrebat cu ce treabă a venit. Și mai avea și niște unelte prinse la brâu, din acelea folosite de cei de la cablu.

Dumnezeu știe ce unelte avea la brâu și ce-i spusese bătrânei băgăcioase când și-a scos capul pe ușă și l-a rugat să-i repare cablul! Totuși, aveam sentimentul că știam ce era în valiza pe roți: 500.000 de dolari…

Capitolul 19

Eram din nou pe stradă și înghețam de frig. Vântul se întețise cât timp am stat acolo și îl simțeam prin haine. Mi-am strâns geaca pe mine și am simțit prin buzunar greutatea pistolului pe care mi-l dăduse Leo.

Era Lenz. Logic. Gândește-te că era un ratat, un escroc de duzină, care lucra într-un bar de striptease, nu reușise niciodată să dea o lovitură adevărată și iată cum se ivește lovitura: șeful lui avea să cumpere droguri de un milion de dolari cash. Trebuia să pună mâna pe ei.

Dar nu putea s-o facă de unul singur, căci nu era un tip solid și mai putea fi și prins. Știa ce-o să-i facă Murco. Așa că de ce să nu se folosească de una dintre fete? A ales una care nu prea vorbea cu celelalte, care nu se prea adaptase mediului. Credeam că oricâți ani făcuse Miranda meseria asta, totuși nu se adaptase – pentru Dumnezeu, fusese studentă la medicină la Rianon!

Și, pe urmă, născocește un plan care-i protejează pe amândoi: ea să găsească niște tipi duri din cealaltă parte a orașului, iar ei să facă treaba riscantă și să-și ia partea. Miranda și Lenz vor împărți ce a rămas din bani. În acest caz, Lenz se alege cu câteva sute de mii de dolari în loc de un milion, dar și ăștia erau bani buni pentru el, și nici nu risca să fie el cel care-l amenință cu pistolul pe Murco Khachadurian.

Dar ceva n-a mers. Tipii care au făcut treaba au fost prinși. Au ciripit și Lenz a auzit ce – au spus – poate că-i zice Catch într-unul dintre momentele când se umflă-n pene. Și acum totul se duce de râpă. Dacă tipii care au comis jaful au ciripit, viața Mirandei nu mai face doi bani. Și dacă Miranda vorbește cumva, nici viața lui Lenz nu mai face doi bani.

Asta dacă vorbește. Dar, dacă moare, el pune mâna pe toți cei 500.000 de dolari în loc să ia jumătate din ei sau cât îi dă Miranda. Și, dacă moare Miranda, poate că Murco n-o să mai caute alți făptași. Să facă legătura dintre jaf și Lenz? Probabil că Lenz făcuse tot posibilul să nu fie văzut cu Miranda. Pentru ca toți să fie convinși de nevinovăția lui, Lenz nu-și ia tălpășița după ce o împușcă

pe Miranda, ci rămâne lângă cadavru și telefonează la salvare. Care criminal ar face așa ceva?

Dar tabloul nu era complet, iar piesele ce-mi rămăseseră nu se potriveau prea bine. Problema care mă frământa era ce se întâmplase cu arma crimei: cum de reușise Lenz să scape de ea până să vină poliția? Și mai era timpul în care s-au petrecut evenimentele: Miranda trebuie să se fi angajat la Wildman cu mult înainte ca Lenz să afle de achiziția importantă pe care avea s-o facă Murco. Dar să fim realiști, cu cât timp în urmă putea Lenz să înceapă să-și urzească planul? Totuși, multe piese se potriveau și nu cred că era nimerit să mă aștept la mai mult.

Mi-am deschis telefonul și m-am dus sub o arcadă ca să mă adăpostesc de vânt. Am intrat în agendă și am mers mai departe, până am găsit un număr nou, al lui „Susan F.”. Când formam numărul, mi-am dat seama că încă nu știam ce nume reprezenta inițiala F. Probabil că nu „Firestone”.

Susan a răspuns după al treilea apel.

— În după-amiaza crimei Lenz s-a dus la Miranda acasă, deghizat în băiat de la cablu, i-am spus. Cred că tare s-a mai bucurat că Miranda nu era acasă, a găsit banii și i-a pus în geanta cu scule și dus a fost…

— Ești sigur?

— L-a văzut o vecină. Descrierea ei i se potrivește.

— Și asta înseamnă că el a omorât-o?

— Nu neapărat. Dar așa pare.

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Am de gând să-l trag de limbă și să aflu adevărul. Știi unde stă? Ți-a spus vreodată ceva când lucrai cu el?

— Știu că venea la serviciu cu metroul. Se tot plângea de linia șapte și de cât drum făcea, mi-a zis ea. Asta-i tot ce știu.

— Mi-ajunge.

— John, ai grijă! Wayne e agresiv și poate deveni chiar violent.

— Nu numai el, am zis.

Am luat metroul spre Times Square; m-am urcat tocmai când se închideau ușile. Am auzit că se anunța ceva și trenul și-a început lunga călătorie spre Flushing. N-am înțeles ce se anunța, dar nici nu m-am străduit.

După aproape o oră, am ieșit din metrou la intersecția dintre Main Street și Roosevelt Avenue. Era una dintre cele mai cosmopolite zone din Flushing, plină de restaurante chinezești, băcănii și farmacii în care se vindea ginseng; lângă ele erau afișe vechi cu Copperstone și chioșcuri cu ziare străine și cartele pentru convorbiri internaționale. Un magazin de casete video făcea reclamă lui Chow Yun Fat, un actor care juca într-un film al cărui titlu era scris cu ideograme chinezești și care fusese tradus „*A Sound of Distant Drums*”[4]. Și reclamele de la McDonald’s și City Bank erau în chinezește. Ici și colo mai erau magazine ce evocau vechiul Flushing: un magazin Macy de articole cu preț redus, care făcea reclamă la costume bărbătești și așternuturi, și o patiserie, în fereastra căreia era plasat un anunț pe care scria „cușer”. Trotuarul era plin de oameni îmbrăcați mai gros ca mine. Cu mâinile în buzunare, mi-am făcut loc printre ei.

Avusesem un ceas la dispoziție să mă liniștesc și să mă răzgândesc să vorbesc cu Lenz, dar călătoria cu metroul avusese un efect contrar asupra mea.

După ce am trecut de bulevardul Roosevelt, cartierul a început să semene cu Queens: aceleași clădiri de cărămidă roșie cu șase etaje, care alternau cu case cu un etaj sau două, cu mici peluze între trotuar și fațadă. Am trecut de strada Union și am ajuns pe Bowne.

Centralista găsise două numere de telefon pe numele de Wayne Lenz, ambele în zona cu prefixul 718, dar numai unul era situat pe linia de metrou șapte. Asta însemna că Lenz locuia aici, chiar în clădirea pe al cărui frontispiciu scria că fusese construită în anul MCMXLI. Ușa din față nu era încuiată, iar următoarea, care în mod normal trebuia să fie încuiată, era lăsată deschisă, proptită cu o bucată de cauciuc. Poate că cineva se muta de acolo sau își aducea niște pachete din mașină: dura doar câteva minute și atunci, de ce să nu lase ușa deschisă? Ăsta era avantajul de a locui în Flushing și nu în Manhattan.

Numele lui Lenz era scris la interfon lângă butonul 3-B. N-am sunat la interfon.

Am urcat pe scări. Aveam o senzație de „déjà vu”, care e de obicei inexplicabilă, dar acum se justifica. Am urcat încet și cu grijă, sprijinindu-mă de pereți și pășind cu atenție ca să nu fac zgomot. Nu am văzut pe nimeni pe

scară dar, pentru orice eventualitate, îmi țineam mâna pe pistolul din buzunar.

La etajul al doilea mirosea a mâncare; probabil că cineva lua fie un prânz târziu, fie cina. La etajul al treilea nu se simțea niciun miros. Erau patru apartamente pe palier, iar apartamentul B era vizavi de apartamentul A, la capătul holului. Am scos pistolul când am ajuns în fața ușii lui Lenz și am tras cu urechea înainte să bat. Nu se auzea nimic.

Oare nu era acasă? Plecase deja la muncă? Am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Așa că am mai bătut o dată, mai tare.

— Da! Cine e?

Era vocea lui. Am simțit că mi se urcă sângele la cap:

— Ofițerul Michael Stern de la Midtown South, vreau să vă pun câteva întrebări, domnule Lenz.

— Isuse Cristoase! L-am auzit trăgând lanțul. N-aveți de gând să încetați? A descuiat ușa întâi sus, apoi jos. S-a deschis scârțâind. Ce naiba…

N-am mai așteptat să-și termine propoziția. Mi-am pus piciorul în ușă și m-am strecurat cu greu înăuntru, cu pistolul în mână. El s-a dat înapoi și s-a împiedicat de brațul canapelei. Ușa s-a izbit de peretele dinăuntru, apoi s-a trântit singură. M-am dus spre el. În ochii lui se citea că mă recunoaște.

— Nu mișca, i-am zis. Nu te căuta prin buzunare sau ești un om mort! Întoarce-te cu spatele!

I-am făcut semn să-și pună mâinile pe spătarul canapelei, apoi i-am îndepărtat picioarele băgându-mi piciorul între ele și l-am făcut să se așeze bătându-l ușurel pe umăr, așa cum mă învățase Leo. M-am dat puțin înapoi, iar el și-a întors fața spre mine.

— Ce dracu’ înseamnă asta?

— Taci din gură! M-am uitat repede la stânga și la dreapta. Apartamentul părea să aibă un singur dormitor, căci în sufragerie erau trei uși. Cea de pe peretele de vizavi era deschisă și dădea într-o mică bucătărie. Iar celelalte duceau în baie și în dormitor. Pe un perete era un poster de Pat Nagel cu o femeie care își dădea jos colanții și căreia i se vedea un sân, și altul de Leroy Neiman cu doi boxeri care se loveau cu furie.

— Stai jos și pune-ți mâinile în poală!

Părea că vrea să protesteze, dar am făcut un pas spre el și i-am pus pistolul la tâmplă.

— Trebuia să te lichidez în noaptea aia la bar! S-a așezat.

— Poate că da. Dar uite că n-ai făcut-o și acum sunt aici. Și ai să răspunzi la toate blestematele mele de întrebări sau o să-ți fac niște găuri în cap, chiar mai mari decât ale Mirandei. Așa o să fac, Lenz! Știu tot ce ai făcut.

— Să te ia dracu', mi-a zis el cu dispreț în glas. Știi pe dracu.

Brusc am înțeles cum putuse Murco să stea și să se uite la fii-su scoțându-le hoților dinții unul câte unul.

— Nu știu nimic? am zis. Pune-mă la încercare. Știu că Miranda dansa la Wildman. Știu că i-ai dat pontul despre achiziție și ai pus-o să-i găsească pe tipii care au comis jaful. Mai știu și ce le-a făcut Murco acelor tipi și că tu erai speriat de moarte să nu pățești la fel dacă ea te toarnă. Și știu că ai fost la Miranda acasă, ai furat cei 500.000 de dolari ai ei și i-ai scos într-o geantă ca aceea a oamenilor de la cablu. Și mai știu că, în noaptea aceea, ai chemat-o pe Miranda pe acoperiș și i-ai tras două gloanțe în moalele capului.

— Greșești așa de mult că nici nu mă amuzi, zise el, n-am furat niciun ban de la ea și nici nu am omorât pe nimeni în viața mea. Pricepi?

Am scuturat din cap.

— Nu încerca să scapi, Lenz. Poate că nu am destule dovezi să te bag la pușcărie, dar am destule ca să-l conving pe Murco. S-a îngălbenit la față. Așa da. Acu' mai vii de-acasă. Murco vrea să știe unde-i sunt banii și n-am decât să-i spun că sunt la tine și ai să-ți dorești să te fi împușcat!

Vocea îi deveni o șoaptă răgușită:

— Nu-s la mine banii, jur pe tot ce am mai sfânt, zise el. Dar ce-ar fi dacă aș pune mâna pe ei? Ai vrea să-i împărțim?

— N-am nevoie de banii ăia, ticălos împuțit! Ce am eu nevoie, nu poți tu să-mi dai! O vreau pe Miranda, vreau să trăiască din nou. Dacă nu poți să-mi dai asta, nu încerca să-mi oferi altceva!

Disperarea i se citea în ochi. Își bălăngănea capul exact ca la bar.

— Acu’ o să-mi răspunzi la câteva întrebări simple, i-am zis. Vreau să știu cum ai convins-o pe Miranda să-ți fie complice, mai vreau să-mi spui și ce-ai făcut cu pistolul după ce ai împușcat-o și unde sunt banii. Îmi răspunzi la astea și o să-ți mai pun câteva. Dacă îmi spui adevărul, poate că o să fiu bun cu tine: te voi turna la poliție și nu lui Murco. Dă-mi ceva convingător și, poate, îți vei salva viața!

Transpira abundent și arunca priviri disperate prin cameră. Eram cu ochii pe el. Asta a fost greșeala mea.

Cum de s-a putut deschide ușa de la dormitor fără să observ? Cum de a venit cineva pe la spatele meu fără să aud? Poate că a pășit extrem de încet pe covor, sau poate că eram atât de atent la Lenz că n-aș fi auzit nici pașii unui elefant? Mai degrabă ambele.

Dar am făcut acest raționament abia mai târziu. Atunci nu știam decât că e cineva în spatele meu și l-am văzut pe Lenz zâmbind ușurat, iar ceva greu m-a izbit cu putere în moalele capului.

Capitolul 20

Mi-am revenit încetul cu încetul, dar inima îmi bătea nebunește și simțeam aspreala covorului de sub față. Când am deschis ochii, n-am văzut la început nimic, apoi obiectele au început să plutească în întunericul din cameră; deslușeam doar partea de jos a canapelei și picioarele mesei. Vedeam destul de bine și în întuneric. Soarele apusese și nu era aprinsă nicio lumină în cameră.

Când am încercat să mă ridic, mi-a căzut capul, așa că m-am întins din nou cu ochii închiși. Aveam o umflătură în moalele capului, iar când am atins-o, am simțit ceva umed. Probabil făcusem o comoție cerebrală. Eram norocos că reușisem să mă trezesc.

Am așteptat să-mi treacă senzația de vomă și am încercat din nou să mă ridic. Când am reușit, am luat câteva guri de aer și m-am așezat în genunchi. Mi-am ridicat puțin capul. Apoi, încet și cu grijă, m-am ridicat în picioare. Mi-am întins brațele ca să mă echilibrez, m-am clătinat puțin, dar am reușit să stau în picioare.

Mai aveam vreo cinci pași până la comutator. M-am îndreptat încet într-acolo, sprijinindu-mă de perete.

Nu eram pregătit să suport lumina. Camera începea încet-încet să capete forme în fața ochilor mei. Aveam o durere îngrozitoare de cap, dar restul corpului meu părea să fie în aceeași stare de dinainte – oricine ar fi fost cel care mă pocnise, nu s-a folosit de oportunitatea de a-mi produce și alte pagube și, ceea ce m-a surprins din cale-afară, nici măcar Lanz nu o făcuse. Iar asta în ciuda faptului că avusese pistolul meu căzut pe jos, chiar acolo. Și că tot veni vorba…

Mi-am ochit pistolul lângă piciorul canapelei chiar în locul în care căzusem cu câteva momente mai devreme. N-avea nicio logică. Îmi puteam imagina de ce nu mă omorâse Lenz – știa că eram în relații oarecum bune cu Murco, era deja în rahat până-n gât și nu-i mai trebuia înc-o belea, era grăbit s-o șteargă –, dar nu-mi puteam imagina de ce nu se atinsese de pistolul meu. M-am aplecat încet și l-am luat.

Mirosea de parcă s-ar fi tras cu el. Dar eu nu apăsasem pe trăgaci, doar dacă n-am făcut-o din reflex,

atunci când fusesem lovit. Era oare posibil? N-aveam idee. Nu prea credeam. Iar în cazul de față știam că era imposibil, întrucât îl avusesem pe Lenz în vizor, iar el stătea pe canapea. Acum nu mai era acolo, dar nici nu se vedea vreo gaură sau vreo pată de sânge pe spătar.

M-am uitat prin cameră. Ușa de la dormitor era deschisă și m-am dus până acolo clătinându-mă, cu toate că știam că nu voi găsi nimic. Probabil că Lenz plecase de mult cu banii. Poate că da, dar nu era așa!

Wayne Lenz era pe jos, culcat pe o parte, cu un braț în jurul capului și cu celălalt pus pe burtă. Cămașa lui era plină de sânge. La fel și covorul de sub el. Avea gura și ochii deschiși, iar expresia care i se întipărise pe figură – oare doar mi se părea mie? – era de șoc și de uimire că a fost trădat…

Mi-am simțit pistolul greu în mână. Puteam să-l pun pe jos, să-l șterg de amprente, dar la ce-ar fi folosit? Era înregistrat pe numele lui Leo. Puteam să-l iau cu mine și, în drum spre metrou, să-l arunc într-un canal, să sper că nu m-a văzut nimeni plecând sau venind de la Lenz…

M-am răzgândit de îndată. Pur și simplu nu mă țineam bine pe picioare și nu puteam coborî două etaje de unul singur, iar să ajung până în Main Street nici nu putea fi vorba! În plus, ce șanse aveam să nu mă vadă nimeni pe drum?

Mi-am pus pistolul în buzunarul de la geacă și am îngenuncheat lângă cadavrul lui Lenz. Era împușcat de cel puțin două ori: în burtă și în piept. Cred că ultima împușcătură i-a fost fatală. Își strânsese pumnii, ceea ce m-a făcut să cred că expresia de pe fața lui putea fi doar de durere.

Mi-am scos mobilul și l-am sunat imediat pe Leo la birou. De obicei vineri seara nu mai era de mult la birou, însă, cu toate câte se întâmplaseră până acum, speram că rămăsese acolo.

— Hai, Leo, răspunde, spuneam cu înfrigurare în timp ce suna telefonul. Dar a intrat robotul și mi-am auzit propria voce spunându-mi să las un mesaj.

— Leo, am nevoie de tine! Sună-mă cât poți de…

Robotul s-a oprit.

— Johnny?

— Leo, avem o problemă.

— Ce e?

M-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat de cadavru. Covorul din dormitor era cenușiu-închis, iar înspre ușă avea două dâre paralele ce păreau făcute de rotițele unui geamantan care trecuse prin balta de sânge.

— Sunt în Flushing, în apartamentul lui Lenz, i-am zis. El e…

M-am uitat la cadavru. Leo avea opinii ferme despre ce trebuie și ce nu trebuie să vorbești la telefonul mobil, pentru că nu poți să știi niciodată când ești ascultat. Dar, la naiba!

— E mort, am continuat eu. Împușcat de două ori, o dată în inimă. Mai era cineva în apartament, mi-a venit prin spate și m-a lovit cu ceva greu, apoi l-a împușcat pe Lenz cu pistolul meu, adică al tău.

— La naiba, zise Leo. Ai atins ceva?

— Doar pistolul…

— *Doar pistolul*?

— Leo, eu…

— Las-o moartă, dă-mi adresa! I-am dat-o. Stai acolo! Nu mai atinge nimic, nu mișca nimic din loc. O să dau niște telefoane, dar nu sunt sigur că o să rezolv ceva. Secția de acolo va dori să se ocupe de cazul ăsta și nu știu pe nimeni în Queens.

— Data viitoare, când o să mi se însceneze o crimă, o să am grijă să fie în Manhattan.

— Nu-i de glumă. O să fii arestat. Am să încerc să-i fac să mă asculte, dar Johnny, știi că toți criminalii îndrugă câte o poveste. De cele mai multe ori, spun că au fost loviți și, când s-au dezmeticit, erau lângă un cadavru și habar n-aveau cum de se aflau acolo. N-o să faci impresie bună…

— Nici rana din moalele capului n-o să-i convingă?

— N-ai fi primul care se lovește singur la cap ca să scape de acuzația de crimă.

— Leo, doar nu crezi că l-am împușcat eu!

El mi-a spus că nu, dar în vocea lui era o umbră de îndoială.

— Leo, am fost lovit și mi-am pierdut cunoștința și cineva, nu știu cine, mi-a luat pistolul, l-a împușcat pe Lenz și a fugit cu banii. Trebuie să mă crezi.

— Da, eu trebuie să te cred, dar poliția nu, mi-a spus Leo.

Era și Leo cu ei când au apărut la ușă. Au sunat la interfon și eu le-am dat drumul, ca și cum locuiam acolo și ei veniseră în vizită. *Nu vreți să stați jos*? *Nu, nu acolo, acolo sunt probe.*

Cu Leo erau trei bărbați, doi polițiști nu prea tineri în uniformă și unul în civil, cam de 30 de ani, doar că avea o chelie de bătrân. Unul dintre polițiștii în uniformă m-a luat de braț și a început să-mi citească drepturile, iar celălalt s-a dus înspre dormitor.

— Ți-ai înțeles bine drepturile?

M-am uitat la numele cusut pe buzunarul de la piept.

— Da, ofițere Lyons, le-am înțeles. O să aveți nevoie de asta.

Mi-a luat geaca pe care mi-o scosesem și o lăsasem la ușă.

— În buzunar e un pistol. L-am atins. Nu trebuia, dar am făcut-o. Am fost lovit la cap și nu mi-era mintea limpede. Dar poate că mai sunt și alte amprente pe el.

El mi-a luat geaca.

— M-am uitat după obiectul cu care am fost lovit, dar nu am găsit decât asta. M-am dus cu el la canapea, iar lângă locul unde căzusem se afla un ciob de sticlă mată. Părea să fie un cap de cal.

— Probabil că de la o statuetă cu un cowboy călare sau cam așa ceva. Poate o găsiți aruncată pe undeva pe stradă, sau prin cartier.

— John, lasă-i să-și facă treaba, mi-a zis Leo cu blândețe.

— Îi las, doar le arăt câteva lucruri.

— Dacă e ceva de găsit, vom găsi noi, zise Lyons.

Polițistul în civil se apropie de mine.

— O să fiu cu ochii pe el, Lyons. Tu du-te și vezi-ți de cadavru!

Lyons nu părea că vrea să-mi lase brațul, dar tonul celui în civil suna mai mult ca un ordin. Lyons îmi dădu drumul la braț și se duse în dormitor după colegul său.

— Blake, ești în mare încurcătură. Leo mi-a spus totul.

Vocea lui mi se părea cunoscută, și mi-am amintit cine era:

— Kirsch?

A încuviințat.

— Nu e jurisdicția mea aici dar, dacă acest caz are legătură cu moartea Mirandei Sugarman, poate îi conving

să mi-l dea.

— Sigur că are legătură!

Leo se dusese după Lyons în dormitor și acum se întorcea de acolo.

— Ce mizerie!

Nu știam dacă se referă la dormitor sau la întreaga situație. Poate la ambele.

— Kirby? Ce șanse ai să-l iei pe băiatul ăsta în Manhattan?

— Aproape zero, zise Kirsch. Tot ce sperăm e să ne lase să-l luăm luni dimineață.

— Luni dimineață? am întrebat.

— Uite ce e, zise Kirsch, ai să-ți petreci weekendul ăsta în pușcărie. Unde preferi: la Flushing sau la Midtown South?

— La mine acasă, am zis. Sau, și mai bine, lucrând la cazul ăsta, ceea ce nu pot face din pușcărie. Uită-te la asta! Uită-te! I-am arătat capul. Cum mi-aș putea face singur așa ceva? L-am dus în dormitor. Uită-te la covor! Cineva a tras un geamantan pe aici. Dacă eu sunt ăla, unde-i geamantanul?

Colegul lui Lyons vorbea la o stație de emisie-recepție cât un sandviș. Lyons și-a ridicat ochii de pe cadavrul lui Lenz:

— Domnule, vă rog să vă liniștiți!

— Sunt foarte liniștit. Tocmai încerc să vă spun că mă arestați pentru o crimă pe care n-am comis-o.

— Dacă n-ai comis-o, o să fii eliberat. Acum nu te avem decât pe tine la locul crimei, ai un pistol despre care zici că e arma crimei și că pe el sunt amprentele tale. Întreabă-l pe locotenent ce-am păți dacă nu te-am aresta.

M-am uitat la Kirsch, sperând că o să m-ajute, apoi la Leo, dar amândoi știau că Lyons avea dreptate, și o știam și eu.

— Uite, Blake, zise Kirsch. Dacă povestea ta se verifică, poate că luni îți dăm drumul.

— Grozav! Dar între timp vinovatul poate să fugă.

Lyons s-a ridicat m-a apucat din nou de mână.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji, domnule Blake.

Și m-a condus la ușa de la intrare.

— De ce s-așteptăm până luni? Sâmbătă nu lucrează nimeni? am întrebat.

— Judecătorii din Queens să lucreze sâmbăta? zise Kirsch. N-avem noi atâta influență asupra lor.

Capitolul 21

Procedura de reținere a durat aproape o oră, apoi am fost dus la infirmerie, unde medicul poliției mi-a spălat zona lovită, mi-a dat cu antibiotic și mi-a zis că nu e nevoie de copci. N-am comentat. Aveam atunci griji mai mari decât o cicatrice în spatele capului.

M-au dus într-o celulă burdușită cu paturi suprapuse. Pe unul din ele stătea un om care tremura. Și nu era frig! Celelalte erau goale, așa că m-am așezat pe patul cel mai aproape de ușă.

Nu mai eram confuz, în schimb aveam dureri. Mă simțeam și mai rău când stăteam întins. Oricum, nu puteam să dorm cu atâtea pe cap.

Plecasem de la presupunerea că Lenz și Miranda au lucrat singuri – mai exact, cu nimeni altcineva decât cei doi spărgători pe care îi culesese Miranda de la Wildman. Totuși, cineva fusese la Lenz în apartament, se dusese în dormitor când m-a auzit bătând la ușă și ieșise repede de acolo când m-a auzit presându-l pe Lenz cu întrebările. În fond, nu era obligatoriu să fi fost cineva implicat în jaf – putea foarte bine să fi fost un prieten al lui Lenz, care îi sărise în ajutor, crezând că o să-l împușc. Numai că, dacă sari în ajutorul cuiva, de obicei nu înseamnă că-l lași mort pe podea și fugi cu partea lui de bani.

Și momentul ales era ciudat: nu m-a atacat imediat, ci numai după ce Lenz mi-a propus să împărțim banii. Sigur că nu vorbea serios, era doar disperat – dar prietenul din dormitor putea să creadă că vorbea serios, sau că avea să-l dea în gât. Totul sugera că acel prieten avea ceva de ascuns, că se speriase la fel de tare ca și Lenz când l-am amenințat că o să mă duc la Murco.

Era clar că acel om știa de bani. Cuiva în care Lenz a avut încredere și rău a făcut. Imediat m-am gândit la Roy – e de presupus că Lenz i-a dat ordin să mă urmărească de cele trei ori și, dacă Roy era dispus să spargă o casă la ordinul lui Lenz, sigur că între ei era mai mult decât o relație între director și gorilă. Și, pe cinstea mea, Roy era capabil de crimă. Dar nu ar fi avut nevoie de o statuetă ca să-mi dea în cap – îi ajungeau pumnii. Și Roy nu m-ar fi lăsat în pace nici dacă-mi pierdeam

cunoștința. Chiar dacă avea nevoie să rămân în viață ca să fiu acuzat de moartea lui Lenz, tot mi-ar mai fi dat un pumn sau doi.

Atunci cine era? Dacă n-aș fi închis în celula asta, poate aș afla.

— Cafea?

Un gardian venise în fața gratiilor cu o tavă de carton în mână. Mi-am scos mâna printre gratii și am luat o ceașcă.

— Crezi că vrea și el una? făcu polițistul semn înspre colegul meu de celulă, care încă tresărea în somn.

— Nu, dacă nu-i pui și niște whisky în ea.

Mi-am luat cafeaua în pat. Era cam rece. Drace, și nu prea era cafea. Mi-era greu să nu fac o comparație între felul în care îmi începusem ziua și cel în care o terminam. Mirosul cafelei proaspăt făcute, îmbrățișarea lui Susan, capul ei pe pieptul meu – unde au dispărut toate și cum de mă aflam acum în celula asta mirosind a dezinfectant și transpirație? Eram acuzat de crimă, ucigașul se făcuse nevăzut, iar ceașca asta cu apă maronie o să mă țină treaz toată noaptea, în caz că n-o făcea durerea de cap.

Am aruncat cafeaua în chiuveta din celulă, am pus ceașca pe marginea ei și m-am așezat din nou. O să ies eu de aici… într-un fel sau altul. Dar n-o să fie oare prea târziu? N-o să fugă asasinul lui Lenz? Probabil. Am să aflu vreodată ce s-a întâmplat pe acoperișul ăla în noaptea de Revelion? Șansele îmi scădeau cu fiecare clipă ce trecea.

Hai, Leo, îmi ziceam în sinea mea, știu că poți să mă scoți de aici.

— Ai un vizitator!

Era același gardian care-mi adusese cafeaua aseară: era obosit și probabil că de abia aștepta să-și termine tura, dar mă ținea strâns de braț pe drumul către sala de vizite.

Mi-am închipuit că e Leo, sau chiar Susan, sau poate un avocat pe care Leo l-a convins să vină la mine sâmbătă dimineață. Sau poate era mama, care-mi aducea o prăjitură cu un dosar în ea. Dar nu era niciunul dintre aceștia.

— Bună dimineața, domnule Blake, mi-a zis Murco.

Era singur, dar îmi imaginam că fii-su e pe aproape, poate-l aștepta afară în mașină. Se îmbrăcase elegant, cu

un costum la două rânduri de nasturi, de stofă, cu mici dungulițe albe, cu o cămașă cu manșete pentru butoni și cu o batistă în buzunarul de la sacou, clasica supraexagerare. Prin ținuta sa elegantă încerca să pară un domn care nu avea ce să caute la pușcărie.

Vorbea în largul său, încet și calm, cu vocea sa șoptită și răgușită, dar din când în când se uita peste umăr, prin fereastra cu gratii de la bucătărie, la polițistul ce aștepta de partea cealaltă a ușii.

— Ai apărut la toate știrile de dimineață, mi-a zis. Ziarele n-au apucat încă să scrie despre tine, dar până diseară, vei apărea și acolo.

— Și ce se spune de mine?

— Că mi-ai omorât angajatul.

— Nu eu l-am omorât.

— Wayne era un angajat valoros. Nu perfect. Dar mă puteam bizui pe el. Nu pot să îngădui nimănui să-mi omoare angajații. Doar dacă ar avea un motiv solid.

— Nu eu l-am omorât, i-am spus. Recunosc că am fost la el, dar mi-a venit cineva prin spate și m-a doborât. Ăla l-a omorât. Cât despre dacă cine l-a omorât a avut un motiv solid, răspunsul e da. 500.000 de motive.

— Vrei să spui că Wayne…?

— Da, el. El și cu Miranda au pus la cale jaful, iar când lui Lenz i s-a părut că ești pe urmele Mirandei, a omorât-o ca s-o reducă la tăcere.

— E greu de crezut, a zis Murco. Omul lucra pentru mine de ani buni.

— Poate că tocmai de asta a reușit să scape…

— Și cine zici că l-a omorât?

— Nu eu, asta-i tot ce știu.

— Și banii?

— Au dispărut, i-am zis. Cine l-a omorât pe Lenz a luat și banii, dar să fiu al naibii dacă știu cine e ăla. Și cât timp sunt închis aici, n-am cum să aflu.

S-a aplecat spre mine și mi-a spus mai încet ca înainte:

— Domnule Blake, dacă n-ai sta închis aici, ai fi în stare să-mi găsești banii și pe omul care i-a luat?

— Dacă n-aș fi închis aici, aș putea face o groază de lucruri. Dar sunt arestat pentru crimă… i-am zis.

— Dacă e adevărat că n-ai făcut-o tu, atunci e doar o chestiune de a-ți da drumul mai repede decât…, de parcă

era o treabă foarte simplă. Poliția va fi înțelegătoare, dacă le vorbești cum trebuie, a spus.

— Am încercat.

— Atunci n-ai făcut-o cum trebuie.

— Zici că poți…

— Hai să nu vorbim de ce pot eu, zise Murco. Vreau să știu ce poți tu să faci.

Puteam oare să-i spun ce dorea? Poate că da. Dar acest „poate” n-o să mă scoată din pușcărie.

— Da, i-am spus. Cred că pot s-o fac.

— Nu trebuie doar să crezi, domnule Blake. Dacă fac asta pentru tine, și nu vii cu ceva ca lumea…

Chiar putea să mă scoată de aici? Părea că știe ce spune – și, întrucât reușise să se țină departe de pușcărie așa mult timp, poate că într-adevăr știa cum. M-am gândit la ce-mi spusese Kirsch, că nu voiau să-l înfunde pe Murco: era doar un găinar și poate-i ducea la cineva mai important. Sigur că putea fi și așa. Dar poate că găinarul ăsta contribuia regulat cu bani la fondul deschis în memoria lui Stan Kirsch. Și probabil că știa pe cine trebuie să mituiască în Queens.

Cu siguranță că, dacă acceptam să-mi facă un asemenea serviciu, iar apoi nu-i dădeam nimic ca lumea, mi-aș fi dorit să fi rămas în celulă și să mă plâng de cafeaua proastă. Dar cealaltă alternativă era și mai proastă: să stau închis în timp ce ultima mea șansă să aflu ce se întâmplase cu Miranda se risipea.

— Scoate-mă de aici, i-am zis.

Nu știu ce a făcut Murco, dar a mers tare repede: eram pe treptele secției de poliție într-un timp mai scurt decât îmi luase să intru. Pe polițistul care mi-a restituit cureaua și șireturile de la pantofi nu-l cunoșteam, dar el m-a avertizat să nu părăsesc orașul cât timp se investiga crima. I-am spus că nici prin gând nu-mi trece. După o oră, ieșeam din stația de metrou de pe strada 18. Încercasem să-l sun pe Leo din metrou, dar n-aveam semnal. Am mai încercat o dată și mi-a răspuns.

— Unde ești?

— În drum spre birou. O să ajung dintr-o clipă în alta.

— Cum de ai reușit?

— E o poveste lungă…

— Am dat telefoane toată dimineața, zise Leo. Dar nu credeam că am dat de cine trebuie.

— Murco m-a ajutat să ies.

— Murco? Johnny, nu cred că ai nevoie de un asemenea ajutor!

— Ceea ce nu am nevoie este să stau în pușcărie, i-am spus. Iar el mi-a cerut în schimb ceea ce oricum voiam să-i spun.

— Asta-i acum! Și dacă îți cere să faci ceva ce nu vrei?

— O să văd atunci.

Am închis telefonul, am intrat pe strada noastră și mi-am pregătit cheile, însă Leo mi-a luat-o înainte. Arăta mai rău ca mine, avea fața răvășită și boțită, de parcă ar fi dormit îmbrăcat, dacă dormise cumva.

M-a condus înăuntru și mi-a dat pachetul care sosise cu poșta rapidă sâmbătă dimineață.

— A venit azi dimineață. Susan mi-a spus că-l aștepți.

M-am uitat de unde fusese expediat: Jacksonville, Florida. Trebuie să fie de la Mo Levy, cel care colaborase în silă. Am deschis pachetul și am scos din el o casetă video fără nicio etichetă. Altceva nu mai era acolo. Oare merita s-o pun tocmai acum, când aveam atâtea de făcut? Ce mai conta că Miranda și Jocelyn dansaseră împreună și fuseseră filmate acum trei ani la peste 1500 de kilometri depărtare?

Aproape că am pus-o deoparte – asta intenționam. În cele din urmă, am hotărât că teama de ceea ce o să văd pe casetă nu era un motiv întemeiat. Așa că am pus-o în aparatul video, am deschis televizorul de deasupra și am apăsat pe „play”.

La început n-am văzut decât purici, dar după un minut, au început imaginile. Camera nu tremura, dar nici nu era o producție de calitate. Probabil că Levy ascunsese o cameră de supraveghere în dreptul scenei. Sunetul era distorsionat – nu auzeam decât sunetele înalte, cele joase lipseau. Sigur că Levy nu acordase mare atenție sunetului.

Când a început caseta, Miranda și Jocelyn erau deja pe scenă. Purtau rochii asortate, una roșie și cealaltă verde. Ca să semene mai tare, erau pieptănate și machiate la fel. Atunci când pășeau țanțoș pe scenă, apropiindu-se

și depărtându-se una de alta, părea că una era imaginea în oglindă a celeilalte. Se mișcau sigure pe ele, iar publicul le aprecia. M-am așezat pe canapea și mi-am impus să mă uit mai departe.

Au început să se apropie de spectatori: veneau la marginea scenei și se aplecau spre ei ca să le arate decolteurile adânci, apoi se îndepărtau. Pe urmă, s-au apropiat una de alta și au început să se mângâie. O vedeam pe Miranda mângâind părul lui Jocelyn, atingându-i ușor brațele, pentru ca apoi s-o ia în brațe prin spate. Pe urmă, au schimbat rolurile: era rândul lui Jocelyn să treacă în spatele Mirandei, să-i dea jos bretelele, să-i scoată rochia, lăsând-o în sutien și ținându-i rochia în mână. Apoi, începea Miranda s-o dezbrace pe Jocelyn cu aceleași mișcări, până rămânea în slip, sutien cu *push-up* și pantofi cu tocuri înalte.

Am observat că arătau la fel și la corp – și de ce nu? Probabil că se duseseră la același chirurg plastician și îi ceruseră să le facă sânii la fel. Făcea parte din număr. Era uimitor cât de mult ajunseseră să semene.

Și erau frumoase amândouă. Nu erau deloc niște caricaturi grotești sau vulgare, ca alte femei siliconate; erau doar două tinere cu corp sănătos și frumoase la față, care se mișcau cu mai mult talent decât alte stripteuze. Sau doar eu le vedeam așa, în încercarea de a înfrumuseța realitatea? Adevărul era că nici nu le vedeam prea bine. Caseta avea purici, iar lumina cădea prost. Camera era prea departe de scenă ca să surprindă detaliile. Când dansau tot mai repede și se luau în brațe, nici nu le deosebeam.

Dar, când se opreau din dans și se mângâiau încet, le vedeam bine fața și le puteam deosebi. Miranda era în față, pozând cu mâinile la ceafă, iar Jocelyn era în spatele ei, încercând să-i deschidă sutienul. Miranda se uita fix, peste capetele spectatorilor, la camera ascunsă, în timp ce Jocelyn îi scotea sutienul de mătase înflorată, iar murmurul din sală creștea în intensitate. Aveam senzația că Miranda se uita la mine, încerca să-mi vorbească, mă implora s-o ajut.

Fetele și-au schimbat poziția. Acum, Miranda își pusese mâinile pe sânii lui Jocelyn și îi dezgolea pentru spectatori, iar Jocelyn mă ațintea cu privirea, parcă spunând: „E a mea acum. Nu mai e a ta. Și nu va mai fi niciodată.”

Au mai dansat separat și împreună, dar acum luminile cădeau direct pe trupurile lor goale. S-au pus în genunchi pentru ultima oară, fiecare cu mâna pe bucățica de material de la șoldurile celeilalte, și așa s-au dus și slipurile. Acum, se țineau din nou în brațe, sărutându-se pătimaș, până s-a terminat melodia.

Au plecat repede de pe scenă, deși publicul le aclama, doar ca să fie aduse din nou acolo de un tip în blugi și cu un tricou roșu pe care scria „La Mo". Într-o mână avea un microfon, iar cu cealaltă o ținea de braț pe Jocelyn – sau pe Miranda? Nu, pe Jocelyn. Stătea între cele două femei. Era cu un cap mai mic decât ele, și urât. Rânjea libidinos și urla în microfon: „Sunt grozave, nu-i așa? *Am zis: sunt grozave*". Publicul mugea și mai tare când își repeta aprecierea.

„Vreau să aud aplauze! Bateți din palme! Nu, nu, dumneavoastră, domnule, mai întâi spălați-vă pe mâini." Toți râdeau. „Aplaudați-vă gemenele preferate, Randy."

I-a ridicat brațul Mirandei, ca unui campion de box, apoi s-a întors spre Jocelyn și i l-a ridicat și pe al ei.

„Și Jessie!"

Publicul a izbucnit în urale.

Capitolul 22

Randy și Jessie – gemenele noastre preferate.

Cum de nu mi-a venit ideea asta? La naiba, de ce? Miranda dansase sub numele de Randy, iar *Jocelyn* era Jessie. Dacă Miranda își păstrase numele de scenă și după ce s-au despărțit, de ce să nu o fi făcut și Jocelyn?

Dar dacă ea…

Dacă și-l păstrase, însemna că nu Miranda dansase la Wildman, că nu era ea fata pe care și Matin și barmanul o recunoscuseră în poză. Era Jocelyn. Chiar acea Jocelyn Mastaduno care dispăruse de șase ani, dar fusese la New York, unde ducea o viață de stripteuză, la o distanță de doar două ore cu trenul de părinții săi îndurerați și la câțiva kilometri de locul în care dansa fosta ei prietenă.

Cum îl cunoscuse ea pe Lenz? Dumnezeu știe. Poate că dansase odată și la Sin Factory sau i-l prezentase Miranda. Oricum, au ajuns să se cunoască. Și împreună și-au urzit planul. Jocelyn era aceea care îi recrutase pe cei doi spărgători, ea fugise cu jumătate din banii lui Murco. Și tot Jocelyn a recurs la crimă ca să-i păstreze, după ce au fost prinși spărgătorii și au dat-o de gol. Dar cei doi nu au putut decât s-o descrie fizic – și tot ce trebuia Jocelyn să facă pentru a fi în siguranță nu era decât să le dea pe cineva care îi semăna leit.

Era ca o iluzie optică, în care toate cuburile par să indice o anume direcție și, deodată, îți indică alta, iar tu nu poți să-ți mai imaginezi cum au fost înainte. Jocelyn știuse că Murco o va căuta, iar în final o va găsi și, în mod sigur, o va ucide, în cazul în care nu va găsi pe altcineva să plătească în locul ei. Miranda nu-i semăna perfect, însă destul de bine, mai ales după ce două gloanțe explozive i-ar fi transformat fața în ceea ce Kirsch numea carne tocată.

Lenz trebuie să fi intrat prin efracție în apartamentul Mirandei, nu ca să-i ia banii, ci ca să pună în spatele comodei niște banderole rupte, pentru ca Murco să-și dea seama că femeia moartă era una și aceeași cu cea care-i furase banii. Și poate că mai venise și să-i ia fotografiile Mirandei căci, dacă una dintre ele ar fi fost arătată celor de la Wildman, s-ar fi iscat bănuieli. Asta explica și de ce

ziarele nu publicaseră o poză mai recentă – nu aveau niciuna.

Pe urmă, tot Jocelyn trebuie să fi fost cea care a momit-o pe Miranda să se suie pe acoperișul de la Sin Factory la 12 în noaptea de Revelion. Probabil că tot ea a împușcat-o din spate și a reușit să fugă cu arma crimei în timp ce Lenz suna la salvare, cu toate că știau amândoi că nu era nimic de făcut.

Dar puteam fi sigur că așa au decurs lucrurile? Nu. Poate că unele detalii nu corespundeau. Dar, în linii mari, părea plauzibil. Totul începuse când erau adolescente: Jocelyn o ademenise pe Miranda în patul ei, o convinsese să se lase de studii, își băgase picioarele în viața ei și o transformase în fata pe care o văzusem pe video. A împins-o pe Miranda pe drumul care i-a adus, în cele din urmă, moartea, a folosit-o, iar în final, când nu mai avea nevoie de ea, a sacrificat-o fără milă. Jocelyn, și nu Miranda, era cea care căzuse la învoială cu hoții și ucigașii. Miranda făcuse doar fatala greșeală de a se îndrăgosti de o femeie care a ajuns până la urmă o hoață și o criminală.

Nu conta care dintre Lenz sau Jocelyn apăsase pe trăgaci acolo pe acoperiș – poate că n-o să știu niciodată – dar Jocelyn trebuie să fi fost cea care apăsase pe trăgaci în apartamentul lui Lenz, ea m-a lovit în cap cu statueta lui Lenz și când el, s-a ridicat de pe scaun să se ducă la baie, mi-a luat pistolul și i-a tras două gloanțe. Apoi, cu sânge rece, a târât valiza cu jumătate de milion de dolari de lângă cadavrul lui Lenz și corpul meu, lăsându-mă pe mine să plătesc oalele sparte.

Dar de ce nu m-a omorât și pe mine? Întrucât nu mai avea cine să plătească pentru moartea lui Lenz și, chiar dacă scăpăm și mă duceam la Murco, ce-aș fi putut să-i spun de rău despre ea? Din câte știa Jocelyn, eu habar n-aveam de existența ei. Dacă îi spuneam lui Murco aceeași poveste ca și lui Lenz, că Lenz era complicele Mirandei, Jocelyn scăpa oricum cu fața curată.

În schimb dacă îl lăsa în viață pe Lenz, iar eu vorbeam cu Murco, acesta l-ar fi găsit și l-ar fi spart ca pe un ou. Mai că s-a spart și în mâinile mele, deși nici nu l-am atins. Și dacă Lenz o turna, trebuia iar să fugă, numai că de data asta Murco știa că e vinovată.

Părea al naibii de logic. Nu trebuia decât să privești lumea prin ochii unei târfe calculate și lipsite de inimă,

care se folosea de oameni și pe urmă se debarasa de ei. M-am gândit la toate interviurile luate de cei de la Serner colegilor de facultate ai lui Jocelyn. Niciunul nu zisese că-i fată rea. Nu era niciun indiciu că aceia care o cunoscuseră atunci știau ce fel de om era. Dar poate că toți se înșelau asupra ei: nimeni n-o cunoștea cu adevărat, nici măcar Miranda. Și, cine știe, poate că atunci Jocelyn nici nu era fată rea. Anii petrecuți pe drumuri, în care trecuseră dintr-un bar de striptease în altul, trebuie să fi scos la iveală tot ce era mai rău în ea, să o fi transformat într-o ființă dură și nemiloasă, încât nici Miranda n-a mai putut s-o suporte și a părăsit-o. Chiar dacă despărțirea însemna să renunțe la numărul de succes pe care-l făceau împreună, să danseze singură în baruri de mâna a paișpea ca Sin Factory – poate că Miranda făcuse bine să se despartă de ea. Însă, pe urmă, când Jocelyn mai avea nevoie de Miranda pentru ultima dată, a apărut la ușa Mirandei cu flori în mână și cu dorință de împăcare. Dar împăcarea a avut viață scurtă ca și Miranda.

Dar unde era Jocelyn acum? Departe, cu tot cu banii…

— Însă putea fi găsită!

M-am ridicat de pe canapea. Leo era lângă mine, cu o sticlă și un pahar în mână, dar nu aveam nevoie de consolare și nici nu voiam să mă calmez. Eram însetat de sânge.

— La naiba, Leo, știu ce s-a întâmplat.

— Ce? Doar ai văzut caseta și știi?

Mi-am pus geaca pe umeri.

— Trebuie să plec.

— Unde?

Am deschis ușa cu forță.

— Trebuie să o găsim pe Jocelyn!

Pe stradă trecea un taxi liber, m-am aruncat în fața lui, făcându-i semn să oprească. Chiar înainte de a opri, m-am și urcat și am închis portiera.

— Trebuie să fii mai atent, zise șoferul. E tare riscant să te arunci în fața taxiului.

— Tu doar condu!

I-am dat adresa mamei. Când am ajuns, i-am lăsat niște bancnote pe bancheta din spate. M-a claxonat când a plecat.

Oare ce mai aflase Susan? Să fie ceva folositor, m-am rugat. Ceva care să mă ajute s-o găsim pe Jocelyn.

Am bătut nerăbdător din picior, în timp ce liftul urca la etajul 14.

După ce am sunat, a venit mama să-mi deschidă și s-a speriat când m-a văzut.

— Doamne, Dumnezeule, John! Am auzit la știri că te-au arestat…

— Mi-au dat drumul. E și Susan aici?

— Susan?

— A, nu, Rachel. E aici?

— Nu, a ieșit. John, ce-i cu tine?

— Unde s-a dus?

— John Blake, ori îmi spui despre ce e vorba, ori, așa să-mi ajute…

I-am pus mâinile pe umeri. Erau mici și fragili.

— Mamă, îmi pare rău, dar nu pot. Nu acum. Trebuie să dau de Rachel. Ți-a spus cumva unde se duce?

— Da, așteaptă puțin, zise ea și luă o bucată de hârtie de pe măsuța de telefon de lângă ușă. Și-a coborât ochelarii de pe frunte și și-a mijit ochii la scris.

— Se întâlnește cu cineva la un restaurant. Se numește Dorni… Și-a mijit ochii mai tare. Dorneolo? Dormiolo? Nu-i înțeleg scrisul.

I-am luat hârtia din mână, scria Dormicello. Era după-masă devreme, așa că Zen nu venise încă. Barmanul din schimbul de zi, poreclit „Trunks”, a dat din cap când m-a văzut intrând. Barul era mai gol ca oricând, ceea ce era bine pentru că scădea posibilitatea ca Susan să intre într-o belea.

Susan nu era nici la bar, nici la vreuna din mesele din față. În spate erau câteva separeuri dincolo de televizorul de pe perete, care era dat încet pe canalul NY1. La masa de biliard stătea un tip lat în spate, într-un tricou fără mâneci care-mi bloca vederea. Am așteptat să lovească bila și m-am strecurat pe lângă el cu foarte multă atenție ca să nu dărâm cel de-al doilea tac sprijinit de masă. Presupuneam că mai exista și al doilea jucător pe undeva, poate la toaletă și, dacă arăta ca ăsta, nu aveam nicio intenție să-l supăr.

Era ocupat doar un singur separeu și, de unde eram, nu-i vedeam lui Susan decât ceafa, așa că nu-mi dădeam seama cu cine vorbea. Tipul își strânsese părul cărunt la spate cu o clamă lăcuită. Am avut senzația că-l mai văzusem pe undeva; dacă mă luam după păr, putea fi fratele mai înalt și mai în vârstă al lui Wayne Lenz.

M-am dus la ei. Susan trebuia să fie mirată că mă vede acolo, dar n-o arăta.

— Peter, el e John, zise ea. Lucrează… cu mine.

— La studio? Tipul mi-a întins mâna. Încântat de cunoștință, eu sunt Pete Cimino.

I-am strâns mâna.

— Tocmai îi spuneam lui Pete de filmulețul despre moartea Mirandei Sugarman, pe care îl facem pentru *Fox News*, și el s-a oferit să ne ajute. E dispus și să vorbească în fața camerelor de luat vederi.

În fața camerelor? Doamne, ce firesc vorbea Susan!

— Asta-i bine, Pete, am zis. Mulțumesc.

Susan își prinsese părul la spate și purta o bluză simplă. În ochii mei nu arăta ca un producător de televiziune, dar nici ca o stripteuză, și asta era de ajuns. Majoritatea oamenilor cred tot ce le spui, mai ales dacă le convine. Și cine nu dorea să apară la TV?

Era cert că majoritatea clienților obișnuiți ai lui Zen nu doreau, dar tipul ăsta nu părea de-al casei, căci îi spunea barului „Dormicello”. Voia să arate ca un dur, având impresia că niște gel de păr și un accent de Brooklyn erau destul ca să facă din el un Tony Soprano. Dacă se mai învârtea pe aici, era doar o chestie de timp să deranjeze vreun client serios și să iasă din bar cu un cuțit în burtă. Dar, asta îl privea pe el, nu pe noi. Era clar că Susan îl considera destul de important ca să se întâlnească cu el, și trebuia să vorbesc și eu cu el.

— Cu ce te ocupi, Pete? l-am întrebat.

— Una, alta. Câte un pic din toate. Știi cum merge treaba.

— Și ai cunoscut-o pe Miranda?

A trimis o bezea spre tavan.

— Asta ce înseamnă?

— Odihnească-se în pace, dar era o bucățică… O dansatoare grozavă, și ce corp! Și ea, și Jessie îmi aduceau o groază de bani. De fiecare dată când apăreau, mai câștigam încă 10 sau 12 la sută. Oamenii veneau pentru ele. Când s-au despărțit, am încercat să le bag mințile în cap, dar degeaba. M-am oferit să le măresc salariul și nu mai făcusem asta pentru nicio fată. Dar n-aveam cu cine să vorbesc.

— De ce nu-i zici și lui John ce am vorbit, zise Susan, cum a fost?

— Mai era o fată, se întoarse el către mine, puicuța aia neagră, Tracy, care lucra la bar înainte să vină ele. O puneam să danseze înaintea lor, ca să încălzească atmosfera. Doar că, pe urmă, s-a încălzit cam tare, dacă mă înțelegi.

— Nu prea, am zis.

— Îți spun, moșule, fata asta Tracy, m-aș fi încurcat cu ea, cu toate că nu-mi plac negresele. Avea un corp mamă-mamă, dar era lesbiană, s-a dus glonț în brațele lui Jessie. Acu', Miranda trebuie să fi știut chiar de la început. Nu era proastă. Da' n-a zis nimic. Am crezut că au o înțelegere sau, în sfârșit, erau libere. Multe fete sunt așa. Se scârbesc de bărbații care le mănâncă din ochi și se culcă cu oricine, numai să nu aibă sculă. Pardon de expresie, zise el și îi puse lui Susan mâna pe umăr.

— Aici ai voie să spui sculă, dar nu și la televizor, i-a zis Susan.

— Asta a continuat vreo două-trei săptămâni. Li se termina contractul și voiam să-l prelungesc – pentru toate trei! Ce dracu', tipilor le plăcea și de Tracy. Așa că m-am dus în culise să discut cu ele, dar m-am izbit de un zid. Se uitau chiorâș una la alta, de parcă erau gata să-și scoată ochii. Urât din partea lor!

— Și?

— Ce să-ți mai zic? A dat din umeri. Am încercat să le fac să vorbească, să glumesc cu ele, dar degeaba. Dacă am ajuns să le ofer bani, să știi că era de rău.

— De ce crezi că s-au despărțit? Din cauza lui Tracy?

— Era clar. Stăteau acolo toate trei și, de câte ori se apropia Tracy de Jessie, Randy se ducea în colțul opus. Era un soi de magnetism între ele, nu puteai să le desparți… În sfârșit, atunci când Tracy a luat-o de umeri pe Jessie, Randy a plecat de acolo. Asta e! Și nu s-a mai întors.

— Dar Jessie?

— A mai dansat vreo două săptămâni și a încercat să o învețe și pe Tracy numărul. Da' știi, o albă și o negresă nu pot fi gemene, iar numărul avea un succes nebun pentru că erau gemene în el. Dar cel mai rău era că nu se potriveau împreună. Poate că se potriveau de minune în pat, dar pe scenă? Nu mai aveau farmec. Erau amândouă frumoase, dar pe scenă erau doar două stripteuze oarecare. Când era Randy, era cu totul altceva.

Da, le văzusem și eu. Și îi dădeam dreptate. Între ele era ceva deosebit. Îmi imaginam scena din culise așa cum mi-o descrisese Cimino și mă gândeam la ce simțise Miranda când s-a văzut deodată alungată din viața lui Jocelyn și înlocuită cu altă femeie. Și asta după ce renunțase la visul ei de a se face doctor și-și petrecuse ani de zile străbătând țara cu Jocelyn! Cred că a fost devastată.

— Și când s-au despărțit?

— Să fie un an, poate un an și jumate.

— Și n-ai idee unde s-a dus după aceea Miranda?

— Deloc. Oricum, nu până ați apelat la mine.

— Dar de Jessie și Tracy ce mai știi?

— Cred că au trăit un timp împreună, apoi s-au despărțit. Știi cum se întâmplă. Cred că Tracy dansează pe undeva prin oraș. Dar de Jessie n-am mai auzit nimic de multă vreme. Poate că Tracy știe cum să dea de ea.

Poate că da.

— Și cum să dăm de Tracy?

— Pete mi-a dat numărul agentului ei, interveni Susan, un tip pe nume Andrew Kodos. O să-i dau telefon.

— Bine, am zis. Păi, Pete, cred că asta-i tot. Ne-ai fost de mare ajutor.

M-am ridicat odată cu Susan.

— Așa, zise el. Credeți că mă puteți băga în film?

— Ai toate șansele, i-a spus Susan. Te mai sunăm noi.

— Mă sunați? zise el, mimând că are telefonul în mână.

— Te sunăm, l-am asigurat.

Ne-am întors spre masa de biliard. Am văzut cu coada ochiului că erau acum doi tipi acolo, dar, în loc să joace, se uitau la televizor. Când am trecut pe lângă ei, am auzit la televizor că era vorba despre crima comisă asupra lui Lenz: reporterul stătea vizavi de Sin Factory și în poza de peste umărul lui era chipul meu și al lui Lenz, unul lângă celălalt. „…Sursele ne-au informat că singurul suspect de crimă, detectivul particular John Blake, a fost eliberat din arest în cursul zilei de azi. Poliția susține că investighează acum alte piste, dar nu ne-a mai dat alte informații. Vom reveni cu acest caz de îndată ce vom primi alte informații. Pat?”

Cei doi jucători de biliard ne-au privit cu atenție în timp ce treceam pe lângă ei. Apoi, și-au sprijinit tacurile de masă, iar unul din ei, cel mai înalt, a venit spre noi. Era cel care fusese mai devreme la toaletă; cântărea de două ori mai mult ca mine!

— Hei, zise el. Tu ești tipul despre care se vorbește.

Am dat din umeri și era cât pe ce să plec, când am simțit o mână pe umăr.

— Du-te! i-am spus lui Susan, mă descurc și singur.

— N-am de gând.

— Hai, du-te!

Cu dosul brațului i-am dat la o parte mâna tipului ăla solid.

— Ce-ar fi să ne vedem de treabă, și tu, și eu?

— Wayne Lenz a făcut pușcărie cu mine, zise el, punându-și mâna la loc. Cine l-a omorât e treaba mea.

— Și a mea, am zis, și, dacă mă lași în pace, poate că aflu cine l-a omorât.

— Poate că află… zise el peste umăr amicului său. Ai auzit?

S-a uitat din nou la mine, iar în vocea lui nu era nici urmă de simpatie:

— Poți să-mi dai măcar un motiv să nu-ți rup gâtul?

Din spatele barului, s-a auzit zgomotul declanșat de armarea unei puști cu două țevi. Trunks a îndreptat arma spre noi.

— Rezolvați-o afară! zise el. Tipul și-a ridicat mâinile de pe umerii mei și mi-a dat un brânci care m-a trimis înapoi.

— Detectiv particular, a zis o voce din care reieșea că, pentru el, un detectiv particular se află undeva între vierme și rahat de câine, pe scara evoluției.

— Ia investighează asta! Și și-a prăvălit asupra mea unul dintre pumnii enormi pe care abia am reușit să i-l blochez cu ai mei.

— Afară, a tunat Trunks, agitându-și pușca.

— Alo…

Susan își scosese mobilul și vorbea la el foarte tare, ațintindu-l cu privirea pe fostul coleg de celulă al lui Lenz. Toți ne uitam la ea, chiar și Pete Cimino aflat în separeul din spate.

— Vreau să vă spun că am auzit împușcături la un bar numit „Dormicello”… Da, domnule ofițer, la vest de strada 3, așa e… Vă rog să trimiteți imediat pe cineva!

Tipul s-a uitat pe rând la Susan, la mine și la Trunks o dată și încă o dată. Susan l-a privit fără să clipească.

— Poliția va fi aici într-o clipă!

S-a dat înapoi, și-a lăsat mâinile în jos și și-a luat furios tacul în mână.

— Data viitoare nu mai scapi, zise el.

Nu ne-am întors cu spatele la el iar Trunks și-a ținut în continuare arma la vedere până când am ajuns la ușă.

Capitolul 23

— **N**-ai sunat la poliție, nu-i așa?

— Ba da. Tipii ăia erau în stare să te omoare!

— Ai chemat poliția la Zen, i-am spus. N-o să mai am obraz să trec pe aici.

M-a mângâiat pe față.

— Păi, atunci suntem chit.

Am plecat cât de repede am putut de la barul lui Zen. Cât despre Trunks, se descurca el – aveau o ascunzătoare bună pentru pușcă și, eventual, una la fel de bună pentru el însuși. Iar Zen putea să mă ierte după un timp, în funcție de cât de mult o va lua poliția la întrebări. Poliția nu părea totuși prea iertătoare; așa că era important să nu mă mai găsească într-un loc în care fuseseră raportate focuri de armă.

Ne îndreptam spre est, însă tot mai auzeam sirenele mașinilor de poliție din urma noastră. Pe drum, i-am spus lui Susan ce mi se întâmplase în acea dimineață: cum fusesem eliberat din arest, cum văzusem caseta video și ce credeam că făcuse Jocelyn.

— E greu de crezut!, mi-a zis ea. Nimic din ce mi-ai spus nu mă convinge că e genul de femeie care ar recurge la crimă.

— Toată lumea e în stare, am spus, mai ales dacă au impresia că le e pusă în pericol viața.

— Se poate.

— Ai aflat ceva care să ne pună pe urmele ei?

— Doar ce ne-a spus Cimino. Am dat o mulțime de telefoane și am găsit oameni care-și aminteau de Miranda și Jocelyn, dar la niciunul nu lucraseră mai recent decât la Cimino.

— El unde lucrează?

— Conduce un bar din Houston, numit „Shots”.

— Nu-l știu, cum e?

— Nu e ca „Scores”. Nu-i vezi pe-acolo pe alde Charlie Sheen sau Howard Stern. Totuși, e mult mai sus în clasament decât „Carson’s” sau „Sin Factory”.

— Ai lucrat vreodată acolo?

A dat din cap că nu:

— Nu era de nasul meu.

— Dar Miranda a dansat acolo!

— Sigur că da. Făcea numărul ăla cu Jocelyn și avea mare succes. După ce s-au despărțit, n-a prea mai avut succes. A trebuit să lucreze în aceleași bombe ca și noi.

— Uite ce nu înțeleg eu, i-am zis. Ești o femeie frumoasă și dansezi bine…

— Parcă simt că urmează un „dar”, îmi spuse Susan.

— Nu, niciun „dar”. Doar că nu-mi dau seama de ce, – și te rog să nu mă înțelegi greșit – dar nu pricep de ce fete ca tine sau Miranda sunt nevoite să lucreze într-un bar ea Sin Factory. E așa o bombă – mic, întunecos și corupt. Patronii sunt niște ticăloși. Voi ar trebui să găsiți de lucru în baruri mai ca lumea.

— Eu chiar găsesc, câteodată… zise ea apărându-se. Unele dintre barurile în care lucrez sunt curățele. Altele, nu. Dar trebuie să lucrezi undeva, știi doar! După ce faci meseria asta de mai mult timp, nu mai faci mofturi. În orice bar sunt reflectoare, scene și bare, dar și clienți care te ciupesc de fund. Iar patronii sunt toți niște ticăloși – o noapte ești aici, alta acolo. Ce mai contează locul?

— Sigur că e important și locul, am spus. Contează foarte mult dacă se holbează la tine zece tipi sau o sută…

— Nu prea, că acolo unde vin o sută de tipi, sunt și de zece ori mai multe fete. Câștigi mai puțin la barurile mari.

— Bine, dar bacșișurile? Tipii de la Sin Factory dădeau doar hârtii de unu sau cinci dolari. Cred că o dată am văzut una de douăzeci.

— Era de la tipul lui Mandy. Venea în fiecare seară.

Susan a făcut o pauză ca să-și tragă sufletul. M-am uitat în jur, dar nimeni nu ne dădea atenție.

— John, reluă ea, adevărul e că hârtiile de cinci dolari se adună. Și cele de un dolar. Sigur că e mai bine să aduni hârtii de douăzeci de dolari. Nu te mint, nu-mi plăcea la Sin Factory. Dar nu trebuie să faci mofturi. Sunt doar câteva baruri ca lumea – majoritatea, nu sunt. Dar trebuie să mănânci în fiecare zi, nu doar de două-trei ori pe săptămână și sunt o grămadă de fete dispuse să accepte josniciile astea dacă tu nu o faci. Hârtiile de unu și cinci dolari sunt mai bune decât nimic, iar dacă începi să refuzi ofertele, cam cu asta rămâi și destul de repede – nimic.

— Îmi pare rău, am zis. Nu vreau să mă bag în viața ta.

— Dar tocmai ai făcut-o. E-n regulă, asta ți-e meseria; să iscodești oamenii. Dacă tot veni vorba, cred că meseria mea e mai bună decât a ta, zise ea după un timp.

De ce m-au durut așa tare vorbele ei? Cine dracu' mă credeam ca s-o întreb de ce lucrase în baruri de mâna a șaptea, când eu lucrez la o firmă de mâna a paișpea?

— Așa e, am zis. Ai dreptate!

— Așa mai vii de-acasă! Amândoi lucrăm în locuri de duzină. Poate că am merita ceva mai bun, dar așa e-n viață. Asta voiam să-ți spun. Amândoi suntem cam la fel.

— Dar știi care e deosebirea? am întrebat-o. Omul cu care lucrez. Mi-aș pune viața în mâinile lui.

— Da, așa-i. Aici m-ai prins!

— Ar fi bine să-l mai suni pe agentul ăla, i-am sugerat, dar ea forma deja numărul.

— E ocupat, zise ea, și închise telefonul.

— E bine, totuși. Înseamnă că omul e acolo.

— Sau cineva îi lasă un mesaj.

— Mai încercăm peste câteva minute, am zis.

Ne-am întors în zona rezidențială și ne îndreptam spre strada 9.

— Dacă ai fi în locul lui Jocelyn, am întrebat-o, unde te-ai duce?

— Dacă aș fi furat jumătate de milion de dolari și niște criminali ar fi pe urmele mele?

— Poate că ea nu aude că-s pe urmele ei.

— În locul ei, eu așa aș gândi.

— Bine, am zis. Te urmăresc niște criminali…

— Și tu.

— Și eu.

S-a gândit un pic, apoi a scuturat din cap:

— N-am idee. Nici nu știu unde locuiește. Ar putea să se ducă acolo. Ar putea să se întoarcă la Tracy, depinde cum s-au despărțit. Poate că are o altă prietenă sau un prieten. Putea să ia o cameră la hotel.

— Sau putea să ia avionul și să zboare până-n Peru, am spus.

— Totul e posibil. Dar *tu,* ce-ai face în locul ei?

— Eu? zise ea și reluă după o clipă. M-aș duce acasă.

— Și dacă ar putea să dea de tine acolo?

— Poate că n-aș rămâne acolo, dar m-aș duce. Acolo sunt toate lucrurile mele. Aș sta peste noapte, m-aș reculege. Acolo m-aș simți în siguranță.

Să se ducă acasă? Părea logic. Dar unde era casa lui Jocelyn? Din păcate, habar n-aveam. Doamne Dumnezeule, nu știam nici unde e casa lui Susan!

Brusc, mi-am dat seama că adresa lui Susan era cel mai puțin important lucru pe care nu-l știam despre ea – de pildă, nu-i cunoșteam nici numele de familie.

— Susan, am zis, îmi pare rău că te întreb, dar…

— Ce?

— Ce înseamnă inițiala F, am întrebat-o, întinzându-i mobilul. „Susan F.”.

— E-n regulă. Nu trebuie să-ți pară rău, zise ea. Înseamnă Feuer. F-E-U-E-R. Tatăl meu era neamț. Mama era franțuzoaică din Canada, dar numele ei nu era francez, o chema Stine.

— Feuer-Stine, am spus. Firestone.

— În sfârșit ți-a picat fisa.

— Da’ de ce ți-ai zis Rachel?

— Mi-a plăcut numele. Nu era comun. Întotdeauna am vrut să fac senzație.

— Dar Susan e destul de senzațional, i-am spus.

Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— Ascultă, zise ea, știu ce o să urmeze. Pe urmă, o să vrei să știi unde stau și cum m-am apucat de striptease, dacă am avut o copilărie fericită. Știi ce, poate că în următoarele zile o să-ți răspund la toate, dar nu azi, bine?

— Bine!

Mi-a strâns din nou mâna.

— Deci de la cine putem afla unde locuiește Jocelyn? am întrebat. Avea vreun agent?

— După Cimino, nu. Mi-a spus că ea și cu Miranda se descurcau singure.

— Aveau cumva prietene?

— Nu știu decât de Tracy, zise ea și scutură telefonul.

— Dar rude?

— Nimeni n-a pomenit de rude.

— Are părinți, dar dacă n-a fost pe la ei de șase ani, nu cred că s-a dus acum.

— Probabil că nu.

— Dar cine știe? Cred că merită să verificăm.

Am intrat în meniul mobilului, la apeluri primite, am dat înapoi până la cel al lui Daniel Mastaduno.

— De ce nu mai încerci la Kodos?

Ea forma numărul când mi-a răspuns Daniel.

— Domnule Mastaduno, sunt John Blake…

I-am simțit nerăbdarea din voce, dar nu aveam vești bune să-i dau. După cum vorbea, ea nu venise pe acasă.

— Mă tem că nu. Speram că ați aflat dumneavoastră ceva.

— Eu?

— Noi credem că Jocelyn a venit de puțin timp la New York și speram că a luat legătura cu dumneavoastră.

— Nu, domnule Blake. Cred că mama ei și cu mine suntem ultimii cu care ar lua legătura.

— Îmi pare rău, i-am zis. Dacă auziți ceva, vă rog să mă sunați!

— Sigur că da, zise el. Dar, domnule Blake, să știți că nu mă aștept la asta.

— Nici eu, i-am spus.

Am închis mobilul și m-am întors către Susan:

— N-am făcut nimic, i-am zis. Dar tu?

A ridicat mâna.

— …la patru? E bine. Etajul 8, am înțeles. Mulțumesc. Ne vedem atunci.

Zâmbea când a închis telefonul.

— Am vorbit cu el, zise ea.

Părea încântată. Mi-am adus aminte că, atunci când începusem să lucrez cu Leo, orice mică realizare mi se părea o victorie majoră.

— I-am spus că am auzit de Tracy și că vrem să o angajăm la noul bar pe care îl deschidem în West Village. Mi-a zis că ea are contract până la sfârșitul lui februarie, iar eu i-am spus că e în regulă, pentru că noi nu deschidem barul până în martie, așa că vrem să discutăm cu el acum. A fost de acord, mai ales că ea va veni în biroul lui mai târziu și a zis că putem trece pe acolo.

— Grozav.

— Munca de detectiv nu-i așa de grea, zise Susan. Poate ar trebui să facem schimb de meserii…

— N-aș arăta prea bine în slip…

— Oooo, nu se știe, mi-a zis ea.

Când am intrat în blocul mamei, portarul ne-a salutat, apoi a venit în fugă după noi, înainte să ne suim

în lift. Ținea în mână un plic, pe care nu scria decât „14-A”.

— Am uitat de el! L-a adus cineva. E pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

— Da, l-a adus o femeie. Mi-a spus să vi-l dau.

— Cum arăta?

— Era îmbrăcată în haine groase: palton, pălărie, apărători pentru urechi, fular și ochelari de soare. Să vă spun drept, nu i-am văzut fața prea bine.

— Și a zis să mi-l dai mie?

— Sunteți John, nu-i așa, băiatul lui Margaret Blake?

Am încuviințat.

— Păi dumitale a zis să ți-l dau!

— Mulțumesc.

Am așteptat să se închidă ușa de la lift, apoi am rupt plicul. Am citit ce scria pe singura foaie de dinăuntru. Pe urmă, i-am dat-o lui Susan.

Era scris mare pe o foaie de hârtie obișnuită: *Nu mă mai căuta sau o să-ți pară rău.*

Capitolul 24

— Cum putea să afle de apartamentul ăsta? a întrebat Susan.

— Nu știu. Poate că ne-a urmărit.

— De unde?

— Habar n-am, i-am zis, încercând să nu țip. Poate că unul dintre tipii cu care ai vorbit e încă în relații bune cu ea și i-a dat numărul ăsta de telefon. Ar fi putut găsi adresa în cartea de telefon dacă se uita după număr…

— Dar n-am lăsat nimănui numărul ăsta, zise Susan.

— Atunci chiar nu știu.

Am terminat de verificat ferestrele din sufragerie – erau toate închise. Nu prea conta, căci eram la etajul 14. Dar mă simțeam mai bine așa. Am tras jaluzelele.

— N-are importanță cum a aflat, am spus. Contează doar că a aflat. Acum nu mai pot s-o las pe mama singură. Sau pe tine, din același motiv.

— Pot să-mi port singură de grijă.

— Cum? Dacă ești pe stradă și se apropie de tine cu un pistol sau un cuțit?

— De mine vorbești! Dar tu?

— Eu trebuie s-o caut. Nu tu.

— Ce vorbești! Și eu mă ocup de cazul ăsta. Nu-ți amintești că m-ai rugat chiar tu?

I-am luat mâna:

— Sigur că te ocupi și îți sunt tare recunoscător. Fără tine, n-am fi înaintat așa de mult. Dar treaba ta e aici, la telefon, nu pe stradă. Nu pot să-ți păzesc și ție spatele.

— Atunci ce-ar fi să ne păzim unul pe celălalt?

— Ai putea fi rănită sau omorâtă. E de ajuns că-mi asum eu riscul, tu nu trebuie să riști.

Părea că vrea să protesteze.

— Oricum, am nevoie de tine aici, am continuat. Trebuie să mai dai niște telefoane și trebuie să o păzești și pe mama. Jocelyn își poate face apariția aici oricând și, în acest caz, trebuie să mă suni, să-l suni pe Leo sau poliția – orice ar fi, nu trebuie să fii singură când apare. Femeia asta a omorât deja doi oameni sau patru, dacă-i socotim și pe cei doi spărgători. Nu ne putem asuma așa un risc.

— Dar întâlnirea cu Tracy? Sunt așteptată…

— Acum plec. O să le spun că sunt asociatul tău.

A dat din cap că nu e de acord, dar mi-a spus:

— Bine, John. Eu nu sunt curajoasă. O să stau aici, iar tu poți s-o încasezi și pentru mine…

— Nu asta mă îngrijorează acum, i-am zis.

— Atunci de ce nu rămâi și tu aici? Putem vorbi cu Tracy și la telefon.

— Și pe urmă ce facem? O amenințăm pe Jocelyn la telefon? Îi sugerăm să se predea?

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Măcar ai grijă, zise Susan în cele din urmă. Dacă pățești ceva… se întrerupse jenată.

M-am dus în camera mamei. Ea stătea pe marginea patului, părând mai mult enervată decât speriată, sau poate câte un pic din ambele.

— Mamă, i-am spus, te rog să asculți de Rachel cât sunt plecat. Orice ar fi, nu trebuie să părăsești apartamentul. Îmi pare rău, dar altfel nu ești în siguranță.

— Și de ce nu?

— Am primit un bilet de amenințare de la femeia pe care o urmărim pentru crimă. A aflat de apartamentul ăsta și, dacă vrea, poate să-ți facă rău.

— Mie? Sunt o femeie bătrână. De ce să-mi facă rău?

— Nu cred să vrea asta. Vrea doar să mă împiedice să dau de ea. Și-și închipuie că, dacă te amenință, poate să mă oprească.

— Și de ce nu renunți? De ce nu-l lași pe Leo să se ocupe de caz?

— Asta e femeia care a omorât-o pe Miranda, i-am spus. De cazul ăsta trebuie să mă ocup chiar eu.

Părea să-mi accepte răspunsul, deși nu prea era dispusă.

— Și cât o să dureze?

— Nu prea mult. Simt că mă apropii de final, am spus.

Andrew Kodos locuia într-un apartament situat într-un vechi zgârie-nori, între strada 42 și Lex. Pe fațadă erau basoreliefuri în stilul *Art Deco*, iar holul de la intrare te impresiona, însă, când ajungeai la etajul opt, nu te mai mirai că un tip care se ocupa cu angajarea stripteuzelor își avea biroul aici. Holul dintre apartamente era întunecos și

murdar. La capătul său se vedeau un mop și o găleată. Tot acolo era o toaletă pentru bărbați, care era încuiată, și una pentru femei, a cărei ușă deschisă fusese blocată cu o bucată de lemn. Din hol se făceau cinci uși cu plăcuțele tot atâtor firme. Azi, fiind sâmbătă, nu se zărea lumină decât de sub o ușă.

Pe ușa aceea scria cu litere aurite pe sticla vitrată „Kodos-Reprezentații teatrale". Mă întrebam dacă munca pe tărâmul teatrului mai însemna și altceva decât să angajezi stripteuze. Dar știam că reclama fusese anume concepută ca să nu se sperie administrația clădirii. Din același motiv, Leo scrisese pe plăcuța de pe ușă „Hauser-Servicii de consultanță".

Am apăsat pe sonerie, apoi am ciocănit în sticlă, pentru că nu am auzit soneria sau clopoțelul. Am zărit prin geam o umbră care s-a apropiat de ușă. Ușa s-a deschis.

— Intrați, intrați!

Kodos s-a uitat în spatele meu, n-a mai văzut pe nimeni și a închis ușa.

Era un tip corpolent, cu burta revărsându-i-se peste cureaua închisă la ultima gaură. Gulerul cămășii părea curat, deși nu era închis până sus. Avea o cravată scurtă și albastră, căreia îi lărgise foarte mult nodul. Și-a șters mâna de pantaloni înainte să mi-o întindă și, când i-am strâns-o, am simțit că era transpirată.

— Ați vorbit mai devreme cu asociata mea, i-am spus. Deschidem un bar în centru.

— Sigur că mi-aduc aminte. Încântat de cunoștință. Dar unde e asociata dumneavoastră?

— Ceva a intervenit în ultima clipă, i-am zis. Regretă că n-a putut să vină.

— Și eu. După voce, părea o femeie tânără și frumoasă, zise el tușind cu mâna la gură. Vă rog să mă scuzați. În ianuarie răcesc mereu. Parcă sunt programat. Și unde o să fie barul ăsta al vostru?

Oare ce-i spusese Susan? În West Village?

— Știți unde e strada Calder? Lângă autostrada Westside?

Părea că nu știe.

— Acolo deschidem barul, am reluat.

— Și cum ați auzit de Tracy?

— Nu eu, ci asociata mea. Întrebați-o pe ea.

— N-o să vă dezamăgească. E cea mai bună!

M-a condus pe un hol îngust, pe ai cărui pereți se aflau pozele înrămate a cam opt sau zece femei în tot felul de costumații: ciorapi cu jartiere, șaluri boa și dantele pe cap, bikini și rochii de seară. După coafuri, îți dădeai seama că unele poze erau din anii ’80 și altele din anii ’70. Erau și niște fotografii alb negru, care păreau și mai vechi. Multe dintre poze aveau autografe, sau erau semnate: *Lui Andy, cel mai bun agent din lume, cu drag, Cherry* sau *Asia, Crystal* ori *Jet.*

— De cât timp te ocupi de fete?

— Prima a fost în 1962, zise el arătându-mi o poză. Maxine Murray. Dansa sub numele de „Sissy”. Îți poți imagina că vreo dansatoare își mai ia acum numele de „Sissy”? adăugă el și dădu din cap minunându-se. Asta a fost înainte să te naști dumneata. Da’ câți ani ai?

— Destui, i-am răspuns.

— Toți avem destui, zise el și deschise ușa de la birou. Tracy, ți-l prezint pe…

Așteptă să-mi spun numele.

— John Blake, am zis.

I-am întins mâna, iar ea s-a dat mai în față ca să mi-o strângă. Putea să se ridice în picioare, dar așa m-ar fi privat să-i văd sânii, care se profilau țanțoș din decolteul adânc al tricoului. Purta un tricou subțire, iar pielea de culoare închisă i se zărea prin materialul alb. Am observat că avea inele mititele prinse de sfârcuri. Dacă m-aș fi uitat de mai aproape, aș fi putut ghici dacă erau de argint sau de aur.

— Andy, te deranjează dacă vorbesc un minut cu Tracy între patru ochi?

Părea uimit, dar a spus:

— Sigur, sigur…

Apoi i-a zis lui Tracy:

— Deschide un bar pe undeva… unde zici că e?

— Pe strada Calder, am repetat.

— Da, pe strada Calder. Și te vor pe tine la inaugurare. I-am zis că ai fi perfectă.

— Așa i-ai zis? îl întrebă ea.

Dar nu se uita la Kodos, ci la mine, și părea sceptică. Mă întrebam ce am făcut sau am spus nelalocul lui.

— Discutați, copii… dar anunțați-mă să vin și eu, când e vorba de bani, a zis el și m-a bătut ușurel pe umăr. Canapeaua asta se poate transforma într-un pat, dacă aveți nevoie…

Apoi i-a zis lui Tracy:

— Ce, ce? A fost o glumă.

A ieșit din birou și a închis ușa după el. Am așteptat să-i dispară silueta care se întrezărea prin ușa cu geam.

— Tracy…

— Nu deschizi niciun bar, așa-i? a spus ea.

Am ezitat puțin, apoi i-am dat dreptate.

— Păi… dacă ți-e totuna, o să-mi pun înapoi cămașa.

A luat o cămașă de finet împăturită de sub scaun și și-a pus-o peste tricou, închizând-o la toți nasturii.

— Ce m-a dat de gol? am întrebat.

— În primul rând, n-am văzut niciodată un proprietar sau director de bar care să arate ca tine. Arăți ca un boboc de la universitatea Upper Westside. În al doilea, strada Calder e lungă doar de două cvartale, iar într-unul e o biserică. Primăria n-o să te lase niciodată să deschizi un bar cu femei în țâțele goale într-un loc unde să le poată vedea credincioșii. În al treilea, parcă-mi amintesc că mi-a zis o prietenă de un tip pe nume John Blake care împarte cărți de vizită fetelor de la barul unde lucrează ea și le pune întrebări despre Miranda Sugarman. Și se mai întâmplă că am cunoscut-o pe Miranda Sugarman.

— Știu.

— Așa că numele tău mi-a rămas în minte. Poate că am și o carte de vizită a ta pe aici, pe undeva.

Și-a luat geanta ce atârna de brațul scaunului.

— Nu-i nimic. Îți dau alta.

Am căutat în portmoneu după o carte de vizită. S-a uitat la ea, apoi a pus-o în buzunarul de la piept al cămășii ei cadrilate.

— Ai de gând să-mi spui de ce mă faci să-mi pierd vremea într-așa o dimineață frumoasă de sâmbătă?

— Cred că ai aflat deja că sunt detectiv particular. Firma mea se ocupă de asasinarea Mirandei. Și cred că ai cunoscut-o pe partenera ei, Jocelyn Mastaduno.

— Așa-i.

— Păi, încercăm să dăm de ea. Ai idee unde este acum?

— Da’ de ce?

— Cred că știe câte ceva despre crimă.

— Ce anume?

— Cum s-a întâmplat.

Tracy și-a pus mâinile în sân și mi-a zis:

— Ai face bine să vorbești clar sau plec.

— Miranda a fost împușcată de două ori în moalele capului, de la mică distanță. Criminalul a fost sigur cineva în care avea încredere și care se putea apropia atât de mult de ea.

— Crezi că *Jocelyn* a omorât-o?

— E o posibilitate. Dar am vrea să o ștergem de pe listă.

— Nici vorbă, zise ea. Nu zic că Jocelyn n-ar fi în stare să facă o nebunie – e cam dilie. Dar în niciun caz nu putea s-o omoare pe Miranda. O iubea.

— De ce crezi asta?

— Pentru că așa era. Pomenea des de ea. Ținea poza ei pe perete. Nici după ce m-am mutat la ea, n-a dat-o jos.

— Ai trăit cu ea?

— Nu mult timp. Nu mă deranjează amorul în trei, dar nu intru în competiție cu o fată care nu mai e acolo. Și Jocelyn mi se părea dusă: era prea insistentă și acaparatoare. Dar asta nu înseamnă că e criminală.

— Nu, deloc, am zis. Dar, dacă n-a omorât-o ea, altcineva și-a dat multă osteneală ca să pară așa. Îți spun sincer că s-ar putea să fie și ea în mare primejdie. Aș vrea măcar să vorbesc cu ea, să-i aud versiunea.

A închis ochii și și-a dat capul pe spate.

— Nu mă fraieri! Tu ești convins că ea a făcut-o.

Am rămas tăcuți câtva timp.

— Da, i-am spus, așa cred.

— Atunci când Miranda a plecat de la ea, Jocelyn a rămas singură în apartament și m-a rugat să stau cu ea, așa că m-am mutat acolo. Știi cât a durat? Două luni. N-o mai suportam. Miranda încolo, Miranda încoace, vorbea mereu de ea, mă întreba dacă eu cred că o să sune, ce să-i spună ea dacă o sună cumva. Era ca și cum ele două erau căsătorite, iar eu doar o fată agățată de Jocelyn ca să-și petreacă o noapte cu ea.

— După cum spui, mă mir că a durat și două luni.

— Și eu, zise ea. Dar, când ai o relație, îți închipui că poți s-o faci să meargă. Însă, cu o fată ca Jocelyn, era imposibil. Trebuia să și-o scoată din cap pe Miranda, dar nu putea.

Mi se părea un mobil perfect pentru crimă, chiar dacă omiteam jaful, dar n-am zis-o.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Acum aproape un an. Am sunat-o după ce m-am mutat, dar ea nu m-a mai sunat.

— Crezi că mai stă în același apartament?

— N-am idee, se poate.

— Și unde este apartamentul?

— În Alphabet City, lângă fluviu.

— Mai știi adresa?

— Înainte să ți-o spun, zise ea cu precauție, vreau să știu ce ai de gând să faci cu ea.

— Vreau să stau de vorbă cu ea. Asta-i tot.

S-a uitat lung la mine, dar eu i-am înfruntat privirea.

— Nu te cred, zise ea.

— Tracy, pentru numele lui Dumnezeu, vrei să-ți spun adevărul? O să ți-l spun. Nu-i vorba doar de moartea Mirandei. Au murit încă patru oameni din cauza lui Jocelyn. Nu sunt sigur că ea a împușcat-o pe Miranda, dar știu sigur că l-a împușcat ieri pe un tip numit Lenz Wayne.

— De unde știi?

— Pentru că am fost acolo, i-am spus eu ridicând capul. Uite la asta! M-a lovit atât de tare în cap cu o statuetă grea, că a și spart-o; apoi, mi-a luat pistolul și l-a împușcat pe tipul cu care lucra.

A rămas tăcută.

— Și asta nu-i totul. Mai e implicat și un traficant de droguri. Dacă eu renunț la caz, el nu se va lăsa, pentru că-și vrea înapoi jumătatea de milion furată de ea. Pricepi, Tracy? E băgată în asta până-n gât. Știu că vrei s-o protejezi, dar n-ai să poți.

— Dar nu trebuie să te ajut să o găsești…

— Sigur că nu. Și sunt convins că o să fii încântată că nu m-ai ajutat în momentul în care o să vină să te omoare.

— Ce tot spui?

— E căutată de niște bandiți în toată regula. Numai anonimatul o ține încă în viață. Tu știi unde stă și cum arată – de ce nu te-ar lichida?

A vrut să spună ceva, dar s-a oprit. Am așteptat.

— E doar dilie, zise ea. Nu e o criminală.

— Îți spun eu că este. Poți să-ți pui viața în joc ca să-mi dovedești că nu e?

Am așteptat până a luat o decizie:

— La naiba, zise ea în sfârșit. Stă la ultimul etaj în blocul de pe Avenue D, la numărul 51. La stradă.

— Mulțumesc, i-am spus și am dat să plec.

— Te rog să nu-i zici că ți-am dat eu adresa!

— Sigur că nu.

— Și lui Andy ce o să-i spui?

— O să-i spun că ești perfectă. Apoi, o să-l sun săptămâna viitoare și o să-i zic că nu-mi ajung banii și nu pot deschide barul. În felul ăsta, nu o să-ți reproșeze nimic.

— Foarte bine.

Părea posomorâtă, sau poate că îi era silă de ea însăși. Sau de mine.

— Ascultă, Tracy! Regret că m-am folosit de un șiretlic ca să te aduc aici. Aș vrea să am o slujbă pentru tine.

— Oh, dar mi-ai dat deja o slujbă, zise ea. Doar că nu mi-ai dat cei 30 de arginți ca plată.

Capitolul 25

Dacă citești ziarul „Village Voice”, ai impresia că Alphabet City a devenit un cartier civilizat în ultimii zece ani, că toți drogații pitorești și dependenții de heroină au fost înlocuiți cu amatorii de Starbucks, care cer o cafea dublă cu lapte. E adevărat, dar până la un punct. Tot nu aș dori să mă aflu pe Avenue C după lăsarea întunericului.

Dar pe aici mi se spusese să vin. Iar cerul se întunecase. Vara vedeai pe stradă tipi cu casetofoane până la 8-9 seara, unii puși pe rele, iar alții doar bucurându-se de ceea ce se numea aer curat în acea parte a orașului. Vedeai și câteva femei decente pe stradă, nu numai prostituate. Nu aveai senzația că toți oamenii cumsecade se închiseseră în case, lăsând strada la dispoziția borfașilor. Dar acum nu era vară, iar iarna, întunericul și frigul înțepător îi determinau să nu stea pe stradă pe toți cei care aveau unde să se ducă.

Dar eu nu aveam. Trebuia să mă duc într-un singur loc: Avenue D. Era departe spre est, înainte de casele de pe malul apei, FDR Drive și East River. Cu cât te apropiai de apă, vântul bătea mai tare. Aici erau puține clădiri înalte ca să-l oprească, doar câteva din cărămidă roșie și niște biserici catolice. Când bătea vântul dinspre est, aducea de pe fluviu mirosul de motorină.

Nu eram singur pe stradă, dar aș fi preferat să fi fost. Am trecut de doi tineri care mergeau împreună și ne-am uitat unii la alții. Uneori îmi doream să fiu mai în vârstă, mai solid și mai dur. Tracy nu greșise când mi-a descris cartierul: nu era un loc potrivit pentru băieții de la facultate.

Am traversat Avenue C și am luat-o spre est, pe strada 6, unde erau mai multe biserici: Iglesia Cristiana, Abounding Grace, Emmanuel Presbyterian, toate în același cvartal – părea un pic mai sigur decât în alte zone. Însă bisericile au rămas în urmă, iar bulevardul pe care am luat-o nu era deloc îmbietor. Câteva bodegi, unele închise, cu grilaje metalice, iar în altele se vedea lumină prin ferestrele jegoase. Un restaurant chinezesc. Sub copertina unei foste măcelării, în fereastra căreia era anunțul „Magazin de închiriat”, stăteau doi bărbați în geci

kaki care încheiau o afacere. Cel care își băgase banii în buzunar s-a apropiat de mine:

— Iarbă, iarbă, mormăi el foarte încet – nu știu de ce se mai ostenea. Nu era niciun polițist în zonă.

— Nu, mulțumesc.

I-am dat deoparte mâna de pe mine.

— Hei, omule, am marfă bună.

— Sunt convins, dar nu vreau.

— Asta-i bine, omule. Dar poți să ajuți un om care stă afară pe frigul ăsta?

Întinsese mâna și am fost tentat să-i dau ceva ca să plece. Dar aveam o soluție mai bună decât să mă caut în buzunar. Nu că era traficant de droguri, asta n-avea importanță! Doar că, după ce îmi băgam mâna în buzunar, ar fi vrut tot ce aveam acolo.

— Îmi pare rău, am zis. Încearcă la altcineva.

— Nu, spuse el cu o voce care nu mai era așa calmă, vreau să-mi dai tu, ticălosule!

A scos iute ceva din buzunarul de la geacă și am auzit un șiș deschizându-se. În New York, șișurile sunt interzise prin lege, dar la fel sunt și tâlhăria și traficul de droguri. Dacă ar fi fost vreun polițist prin preajmă, l-aș fi convins să-l aresteze pentru toate cele trei delicte.

Mi-am ridicat mâinile:

— Nu face asta!

— Taci dracului din gură și dă-mi portofelul!

Își agita șișul. Avea o lamă scurtă, cam de zece centimetri, dar și așa mă putea răni grav. Simon Corrina se folosise mereu de un șiș ca ăsta.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut pe nimeni. Tipul care tocmai cumpărase iarba cu două minute mai devreme dispăruse, dar n-aveai cum să-i porți pică pentru asta, mi-am scos portofelul din buzunar și pentru o clipă m-am gândit să-l deschid și să-i arăt legitimația, dar nu eram sigur dacă după povestea asta o să mi-l dea înapoi sau o să mă înjunghie în burtă.

L-a înhățat imediat.

— Hai, hai, zise el, ce mai ai?

Mi-a băgat mâna sub geacă să-mi pipăie buzunarele. A găsit mobilul aflat în husa de la șold, l-a înșfăcat și l-a băgat în buzunar. A căutat și în buzunarul drept de la pantaloni.

— Ce-i asta?

— Doar cheile, i-am zis. N-ai nevoie de ele, omule!

— Arată-mi!
Am scos brelocul și i l-am deschis. Tot agita cuțitul.
— Bine.
L-am pus înapoi.
— Dă-mi ceasul!
— N-am ceas.
— La dracu, zise el, asta nu poate să fie tot ce ai!
— Îmi pare rău, dar așa e.

Am auzit amândoi mobilul sunând. A început încet, dar bâzâitul devenea tot mai strident. S-a uitat la buzunar. M-am uitat și eu, dar numai o clipă. Înainte să-și mai îndrepte privirea spre buzunar, am sărit la el, l-am apucat de mâna cu cuțitul, iar cealaltă i-am pus-o la gât și l-am trântit pe zidul clădirii de alături. S-a repezit la mine cu pumnul liber, dar nu m-a lovit prea tare, căci am parat cu cotul. I-am țintuit capul de zid până a slăbit șișul din strânsoare și l-a scăpat. Pe urmă, l-am mai dat de câteva ori cu capul de zid, pentru că-mi făcea plăcere. Mi-am ridicat piciorul ca să-l lovesc la boașe, însă l-am nimerit în stomac. S-a încovoiat de durere. Mi-am luat mâna de pe el și s-a prăbușit pe trotuar. Am dat un picior șișului ca să nu mai ajungă la el, apoi m-am pus pe vine să-l caut prin buzunare. Într-unul mi-am găsit mobilul și portofelul, iar în celălalt niște facturi și o punguță de plastic plină cu flacoane. Telefonul nu mai suna. Am luat totul, l-am împins până în pragul măcelăriei și l-am lăsat acolo.

Am aruncat punguța în pubela din colț. Șișul căzuse în rigolă; l-am luat de acolo, l-am închis și l-am băgat în buzunar. Acum încălcăm și eu legea, dar la naiba cu asta. Probabil că o voi mai încălca în seara asta. Am verificat meniul mobilului, dar nu afișa decât „Apel pierdui – număr necunoscut”. Nu mai aveam ce face. Dacă era ceva important, o să mă mai sune.

Am traversat strada și m-am uitat la numerele fără soț până am găsit 51. Era o clădire de piatră cenușie, cu scara de incendiu șerpuind pe fațadă. Nu era lumină la nicio fereastră, iar cele de la parter aveau obloanele trase. N-am văzut interfon la ușa de la intrare, ceea ce demonstra cât de veche era clădirea – probabil din timpul când locatarii le aruncau cheia celor veniți în vizită. M-am uitat în sus la ultimul apartament. Era oare Jocelyn acasă? Dacă da, trebuia să fie lumina aprinsă, m-am

gândit – nu s-ar duce la culcare la cinci după-amiază și nici n-ar sta pe întuneric, sau da? Dacă știa că vin, putea să stingă lumina. Dar cum să știe? O fi sunat-o Tracy?

Dar totul era valabil numai în cazul în care s-ar fi dus acasă. Nu însemna că Jocelyn chiar s-a întors la apartament, deși Susan asta ar fi făcut în locul ei. Totuși, cel mai probabil, apartamentul era cufundat în întuneric deoarece Jocelyn știa că nu trebuie să se întoarcă acolo.

Nu puteam ști sigur decât dacă ajungeam în apartament, așa că am dat să sar pe prima treaptă a scării de incendiu. La a doua încercare, i s-a desprins cârligul și a căzut cu zgomot. Am început să urc. La primul palier, m-am ghemuit între două ferestre să-mi recapăt suflul. Îmi imaginam că zgomotul pe care-l făceam o să atragă atenția cuiva, dar pe stradă nu era nimeni, nu s-a deschis nicio fereastră și niciun locatar furios nu și-a scos capul pe fereastră ca să vadă cine era hoțul. Am ajuns la al doilea palier și, apoi, am urcat la al treilea, străduindu-mă să nu fac zgomot. Mi se părea că sunt ușor de văzut. Nu era în plină zi, dar mă putea observa oricine se uita în acea direcție. Cine știe dacă vreunui locatar nu i se năzărea să sune la poliție și să spună ce vede? Însă mi-am continuat urcușul. Urma ultimul etaj și am mai făcut cu precauție cei câțiva pași care-mi rămăseseră. Pe fereastra din dreapta mea zăream dormitorul, iar pe cea din stânga, bucătăria. După ce am aruncat o privire în fiecare, m-am dat repede din fața lor. Ambele încăperi erau în beznă și se părea că nu e nimeni în ele. Am deschis șișul și am băgat lama între ramele ferestrei, am forțat încuietoarea și am tras-o în sus cu lama complet ieșită din teacă. Era suficient ca să-mi strecor mâna. Am deschis larg fereastra, m-am cățărat înăuntru și am închis-o la loc.

Bine! Nu era nimeni acolo acum, dar fusese de curând. Pe patul demn de o regină, plapuma mototolită era dată la o parte, iar pe noptieră era un pahar cu apă, aproape gol.

Țineam șișul în poziție de atac când am deschis dulapul, dar nimeni n-a sărit la mine. Nu era nimeni în sufragerie sau în baie când am aruncat o privire și acolo. Nu era absolut nimeni în apartament. Eram tentat să aprind lumina, dar ar fi fost imprudent din partea mea – nu știam când o să se întoarcă Jocelyn și, dacă vedea lumină din stradă, și-ar fi dat seama că e cineva acolo. Așa că m-am întors în dormitor ca să mă uit mai cu luare

aminte. Singura comodă din cameră era aproape goală, ca și dulapul, unde erau o mulțime de umerașe de sârmă goale, iar în sertare am mai găsit doar o bluză sau două. Se părea că Jocelyn plănuia o plecare în grabă.

Tocmai închideam dulapul când am văzut ceva pe jos, în spatele ușii glisante. Am tras obiectul ca să-l văd mai bine: era un geamantan pe rotițe, plin de haine, cu fermoarul deschis. Nu era destulă lumină ca să cercetez rotițele de cauciuc, dar aveam senzația că știam ce ar putea găsi poliția dacă ar cerceta sângele lui Lenz.

Am răscolit prin haine, dar în bagaj nu erau decât tricouri, lenjerie, două perechi de pantofi, câteva costume precum cele pe care le văzusem pe casetă sau în apartamentul Mirandei. Am mai găsit și o trusă de cosmetice, dar înăuntru nu erau decât cosmetice. Nici urmă de banii lui Murco.

Nu că Jocelyn ar fi lăsat 500.000 de dolari într-o valiză, lângă dulapul dintr-un apartament închiriat. Am încercat să-mi închipui cât spațiu ocupau atâția bani. Cam cât două topuri de hârtie de imprimantă sau poate trei, dacă erau bine presați. M-am uitat din nou prin valiză, în fundul dulapului și sub pat.

Eram un pic dezamăgit. Banii erau cauza pentru care o urmărea Murco și, dacă nu dădea de ei, avea să fie tare necăjit, dar pentru mine nu însemnau nimic. Eu voiam numai s-o găsesc pe Jocelyn. Voiam să recunoască în fața mea ce făcuse și, pe urmă…

Pe urmă ce? Mâna mi s-a încleștat pe șiș. Și, pe urmă, la naiba, o să chem poliția. Apoi o să fie arestată, or să ia probe de pe geamantan, să mă absolve de vină și s-o bage la pușcărie, acolo unde merita să fie. O parte din mine tânjea să se facă o dreptate mai dură, ca aceea pe care o aplicau Murco și fii-su – o parte din mine îmi spunea că Miranda trebuia răzbunată fără milă. Dar eu nu eram ca Murco. Dreptatea nu trebuie făcută cu pumnul.

Am împins valiza la locul ei și am tras ușa de la dulap în fața ei. M-am întors în sufragerie și am căutat prin grămăjoara de corespondență găsită pe masă. Un catalog cu îmbrăcăminte, un bon de la cardul de credit, o veche felicitare de Crăciun, toate adresate lui „Jessie Masters”. Le-am lăsat unde erau.

Pe masă era un robot telefonic care indica un mesaj. Am apăsat *play* și am auzit o voce de femeie. După o clipă, mi-am dat seama cine era: „Bună, frumoaso”, zicea

Miranda, „m-am bucurat să te revăd, știu că ție ți s-a părut ciudat. Și mie. Dar aș vrea să te mai văd. Bine? Poate ne uităm mâine la artificii? Ar trebui să se vadă din locul unde lucrez. Poate luăm cina înainte să merg la lucru. Dă-mi un telefon! Dacă nu, te sun eu!”. Făcu o pauză. „Te iubesc, știi doar!”.

Mesajul s-a întrerupt. O voce impersonală a spus: „Primit vineri, 30 decembrie la 19:34”.

Părea așa nerăbdătoare, așa fericită. De ce? De ce fusese Miranda atât de naivă, așa de dispusă să ia în serios avansurile lui Jocelyn și s-o ierte atât de repede? Mi-am închipuit reacția lui Jocelyn când a primit mesajul: a râs și nu i-a venit să creadă ce noroc avea. *Ar trebui să se vadă din locul unde lucrez.* Nici măcar nu mai avea nevoie de un pretext ca s-o momească pe Miranda într-un loc izolat. De Anul Nou erau artificii pe Hudson și în mod sigur aveai șanse să le vezi de pe acoperișul de la Sin Factory – nu era o clădire înaltă, dar era îndepărtată îndeajuns spre vest pentru a vedea spectacolul pe deasupra celorlalte clădiri. Și cât de greu i-a fost lui Jocelyn să treacă în spatele Mirandei în timp ce se uitau amândouă la artificii, să-i pună pistolul la ceafă și să apese pe trăgaci! Pentru numele lui Dumnezeu, zgomotul de la artificii l-ar fi acoperit pe cel al împușcăturilor. Jocelyn nu putea să-și facă un plan mai bun!

Dar unde era acum? Își lua banii de unde-i ascunsese și se pregătea să părăsească orașul? Sau plănuia să mai facă rău cuiva? Biletul pe care-l lăsase la portarul mamei mă speriase: cine știe de ce mai era în stare ca să-și pună în practică amenințarea?

Gândindu-mă la toate astea, am format pe mobil numărul lui Susan. Întrucât după patru țârâituri nu mi-a răspuns, am format numărul mamei.

— Alo? Cine e?

Nu era vocea lui Susan, ci a mamei, care părea nesigură și speriată.

Am vorbit cât de încet puteam, cu ochii pe ușa de la intrare:

— Mamă, poți să mi-o dai pe Rachel?

— John! O, Doamne, ești bine? N-ai pățit nimic?

— Da, sunt bine – dar ce s-a întâmplat?

— O, Doamne, ce griji mi-am făcut pentru tine când mi-a spus Rachel că femeia aia te amenință cu moartea…

— Pe toți ne amenință. Trebuie să fim cu ochii-n patru. Iată de ce am rugat-o pe Rachel să stea cu tine.

— Dar a sunat!

— Cine a sunat? Ce tot spui?

— Ea a sunat, zise mama din nou. I-a spus lui Rachel că o să te omoare…

— A sunat Jocelyn?

— Eu n-am vorbit cu ea, ci Rachel. Mi-a spus că era aceeași femeie care a lăsat biletul. John, i-a zis lui Rachel că e pe urmele tale și o să te omoare.

— Păi, vezi că nu-i așa. Sunt teafăr. Te rog, dă-mi-o pe Rachel la telefon!

— Nu-i aici, s-a dus să te caute. Mai întâi a încercat să te sune, dar n-a răspuns nimeni.

Mi s-a făcut pielea de găină. Mă sunase în timp ce eram tâlhărit. Susan fusese. Și, dacă n-am răspun…

— Mamă, te rog gândește-te bine, nu ți-a zis Rachel unde se duce?

— Ba da, am notat aici. Așteaptă!

Am auzit foșnet de hârtie. Îmi venea să urlu.

— A scris aici, reluă ea. Zice că se duce la parcul Corlears Hook, la strada pentru fanfară. Mi-a spus să sun la poliție dacă nu se întoarce într-o oră. N-a trecut încă o oră. Să sun?

— Da, i-am zis.

Capitolul 26

Estrada din parcul Corlears Hook a fost construită în timpul Marii Recesiuni și lăsată în plata Domnului prin anii ’70. Dumnezeu știe de ce mai exista încă. Înainte de revoltele de la Stonewall, de SIDA, de apariția rețelelor de socializare pe internet, era un loc preferat al celor care voiau să agațe fete în East Village. Acum nu mai era decât o grămadă de bolovani aflată în spatele unui gard, care oferea un adăpost improvizat vagabonzilor și făcea destulă umbră pentru traficanții de droguri care se ascundeau acolo la orele amiezii. Dar nu mai vedeai acolo atât de mulți vagabonzi sau traficanți de droguri – nici ei nu se mai simțeau în siguranță în acel loc.

Am coborât scara de incendiu cât de repede am putut fără să-mi rup gâtul și am alergat până în strada Houston. Am aruncat șișul în prima pubelă din drumul meu. Nu puteam să risc să mi-l găsească poliția când va veni. Am tăiat-o pe Delancey, pe sub podul Williamsburg și înspre Grand Street. Erau străzi lungi și de-abia mai respiram când am ajuns în Cherry Street, dar nu m-am oprit. Inima îmi bătea nebunește în piept de două ori pe secundă. Gâtul mi-era o rană din cauza aerului rece pe care-l inspiram, iar picioarele mă dureau ca și când aș fi urcat zece etaje. Dar nu puteam să mă opresc sau să încetinesc ritmul. Nu o întrebasem pe mama când a plecat Susan – dar nu cred că se făcuse încă o oră. Parcă o și vedeam pe Jocelyn în spatele lui Susan, cu pistolul în ceafa ei și apăsând încetișor pe trăgaci. Multe poți păți chiar și într-o secundă!

Nu era nimeni în parc. Garduri de sârmă delimitau câteva terenuri de baseball. Coșuri de baschet fără plase se aflau la fiecare capăt al scuarului de beton. Estrada se afla departe în spatele unui pâlc de copaci, ale căror ramuri nu lăsau să se vadă ce se putea întâmpla pe aceasta. Dar când am trecut de copaci, n-am văzut niciun spectacol: scena era goală ca și restul parcului. Am găsit o gaură în gardul care ar fi trebuit să interzică accesul și m-am repezit spre edificiu. Era câte o toaletă pe fiecare latură, dar fuseseră închise de ani buni. M-am dus în spate, unde niște uși metalice duceau spre spațiile de

depozitare sau ce Dumnezeu or fi fost, dar erau încuiate sau înțepenite. Zidurile erau pline de graffitti-uri făcute demult și împrejurul lor erau cioburi de sticlă, cutii de bere deformate, și mizeria făcută de nenumăratele păsări și șobolani ce-și găsiseră adăpost acolo. Altceva nu era – nici urmă de Susan sau Jocelyn, nimic!

Mi-am scos mobilul. Era inutil, dar am sunat totuși la numărul lui Susan din agendă. Poate că răspunde, poate n-a pățit nimic, poate că Jocelyn încă n-a dat de ea sau Susan a reușit să scape de ea… Mobilul a început să sune.

Dar, după o secundă, am auzit Boleroul lui Ravel sunând încetișor, dar nu în urechea mea, ci din spatele scenei.

Am mers pe urmele melodiei până la o ușă din spate, ruginită și cu o gaură în loc de clanță. Din spatele ei se auzea clar, dar slab, sunetul mobilului lui Susan. Când s-a oprit, am auzit vocea lui Susan, căci intrase mesageria: „Bună, nu pot vorbi acum…”

Am închis mobilul, am băgat două degete în gaură și am tras de ușă cu toată puterea. Nici nu s-a clintit.

— Susan, am strigat. Niciun răspuns. Ajută-mă să deschid ușa, hai! Trebuia să fie acolo. Dacă nu era doar mobilul aruncat de Jocelyn, ca să nu poată fi folosit de Susan, dar n-avea deloc sens – de ce s-ar fi chinuit ea să deschidă ușa asta veche doar ca să arunce mobilul? Am tras mai tare. Mi-am înfipt un picior în perete ca să mă echilibrez și am tras până m-au durut brațele. Ușa a început să se deschidă încet, milimetru cu milimetru. Și am tot tras de ușă, până când metalul a scârțâit și s-a deschis cam cinci centimetri. Nu vedeam încă înăuntru. Acum aveam echilibru, așa că am tras de ea cu amândouă mâinile și am deschis-o din ce în ce mai larg. 15 centimetri. 30. 60. Era un spațiu de depozitare îngust, cu un tablou electric pe peretele din spate. Susan era ghemuită pe jos. Nu se mișca. Am atins-o pe obraz. Era rece.

Am scos-o încetișor din acea încăpere și am întins-o pe jos. Purta același pulover ca în prima seară când ne-am întâlnit la barul lui Keegan. Doar că nu mai era de culoarea berii; era îmbibat cu sânge în partea din față.

Am auzit sirenele de poliție care se apropiau, dar nu era suficient. Am format de pe mobil 911: „Trimiteți o salvare în parcul Central Hook”, i-am zis operatoarei și am adăugat: „Grăbiți-vă. O femeie e grav rănită.”

Am încercat să-i iau pulsul, dar nu îl simțeam.

Sala de așteptare de la spitalul de urgență Bellevue era plină. Un băiețel ce părea să aibă o fractură la braț urla tare, iar maică-sa încerca să-l liniștească și să-i atragă atenția sorei de la triaj. Dar un braț rupt mai putea aștepta. Erau acolo oameni cu răni la cap sau cu boli contagioase. E unul dintre cele mai mari spitale de urgență din lume, deci și foarte aglomerat, și nu era niciodată destul personal pe cât ar fi fost nevoie.

Dar Susan nu trebuise să aștepte. Chiar și la Bellevue o rană în piept ca a ei avea prioritate. Salvarea venise în câteva minute și plecase în viteză pe First Avenue, cu sirena în funcțiune pentru ca mașinile și pietonii să-i dea prioritate și să ajungă cât mai repede la spital. Chiar și așa, putea să fie prea târziu. Doctorii au spus că pierduse foarte mult sânge – de parcă nu se vedea cu ochiul liber. Mi-au spus că e într-o situație critică. Au dat din umeri când i-am întrebat dacă va supraviețui. Nu aveau timp de consolări.

— Mai are o șansă, mi-a zis unul din doctori, și m-am agățat de ea.

Polițiștii au venit cu noi la spital și au dat și ei drumul la sirenă. Au așteptat s-o internez și să completez formularele cât de bine m-am priceput. Numele de familie: Feuer. Numele de botez: Susan. Dar adresa? Dar telefonul de acasă? Dar numărul asigurării de sănătate? Nu le știam, așa că n-am completat rubricile. Sau numele companiei de asigurări? N-am putut decât să le dau cardul meu de credit și să sper că mai erau ceva bani pe el.

M-au așteptat și să-l sun pe Leo de la un telefon public și să-i spun unde sunt și ce s-a întâmplat. Au stat lângă mine și au ascultat cu răbdare convorbirea până la sfârșit.

Apoi și-au pierdut răbdarea. M-au luat cu ei, am traversat secția de triaj și am ajuns într-un birou gol de lângă camera de urgență. Ambii erau polițiști în uniformă, de la secția șapte. Unul dintre ei era cam de înălțimea mea, dar de două ori mai gras; avea o față rotundă și o mustață deasă, iar pe ecusonul său scria: „Conroy”. Pe celălalt ecuson scria „Gianakouros” și era al unui veteran cu părul de culoarea draperiilor vechi și cu riduri adânci pe față. El a fost cel care m-a luat de braț și a condus interogatoriul.

— Numele dumneavoastră?

— John Blake.

— Și numele victimei?

— Susan Feuer. F-E-U-E-R.

— În ce relații sunteți cu victima?

— E o prietenă. Și lucrăm împreună de puțin timp.

— Dar cu ce vă ocupați, domnule Blake?

Am scos legitimația și le-am arătat-o. I-a dat-o peste umăr și lui Conroy, care și-a notat numărul legitimației într-un carnețel cu spirală.

— Lucrez cu Leo Hauser, a fost polițist la secția Midtown South. Acum are o mică firmă – de fapt, suntem doar noi doi.

— Și Feuer lucrează la voi?

— Nu, doar că mă ajută la cazul pe care îl am acum. Fără plată.

— Ceva plată tot trebuie să fie, zise Conroy, dându-mi înapoi legitimația.

— Ne spui și nouă ce s-a întâmplat? mă întrebă Gianakouros.

Cum să le răspund? Voiam s-o fac, dar mi-ar fi luat ceva timp. Oare când a început totul? Când a început Susan să dea telefoane pentru mine sau mai înainte, când am văzut-o dansând la Sin Factory sau chiar când am deschis ziarul și am văzut poza Mirandei care mă privea în mod inocent și acuzator? Sau chiar cu zece ani în urmă, când mă întâlnisem ultima dată cu Miranda și, din vina mea, ea plecase în acea călătorie din New York până în New Mexico și înapoi, un drum lung de la un viitor promițător la eșec, din viață către moarte? Trebuie să înțeleagă cum se petrecuse totul!

Și nu m-ar fi deranjat, dar acum nu aveam timpul necesar. Jocelyn era încă în oraș, dar pentru cât timp? Își făcuse bagajele și era pe picior de plecare. Trebuia doar să mai rezolve anumite lucruri, ca, de exemplu, să-i vină de hac nenorocitei care telefonase pe la toate barurile unde lucrase ea. Eu o pusesem pe Susan pe urmele lui Jocelyn și asta s-a întors împotriva ei. Era oare de mirare că Jocelyn se hotărâse să scape de Susan înainte să plece din oraș?

Tot ce îi rămăsese de făcut acum lui Jocelyn era să ia banii din locul în care îi ascunsese și să dispară pentru totdeauna. Nici cei de la una dintre cele mai bune agenții din țară nu reușiseră să dea de ea, când își luase zborul,

iar atunci nu avea jumătate de milion de dolari, care să-i permită să se ascundă mai bine.

— Căutăm o femeie dată dispărută, pe nume Jocelyn Mastaduno, am zis. Părinții ei nu mai știu de ea de șase ani și vor să afle ce s-a întâmplat cu ea. Susan mă ajuta să-i dau de urmă, dând niște telefoane.

— Ce căuta în parc?

— Nu știu, le-am spus.

— Cum ai aflat că e acolo?

— Susan stătea la maică-mea. I-a spus că se ducea în parc, iar mama mi-a zis mie.

— Și așa te-ai dus după ea.

— Eram îngrijorat, am zis. Nu înțelegeam de ce s-a dus acolo, iar în parc poate să fie periculos noaptea.

Conroy a intervenit:

— Ai idee cine ar fi putut să facă așa ceva?

— Nu, deloc, i-am spus.

— Dar poate fi femeia pe care o cauți, Mastaduno.

— Se poate, dar nu știu nimic sigur.

— Cât de aproape ești s-o găsești?

Foarte aproape, mi-am zis în gând – dacă scap de voi. M-am străduit să le spun pe un ton calm:

— Nu-mi dau seama. Nu suntem primii care lucrează la cazul ăsta. Alții au căutat-o un an de zile și tot n-au dat de ea.

— Poate că ai ajuns mai aproape ca ei…

— Poate, am zis.

— Dacă domnișoara Feuer ne-ar putea spune cu cine se întâlnea în parc, poate am avea un indiciu, zise Gianakouros. Dar nu va vorbi prea curând. Nu cu atâtea răni prin înjunghiere în piept.

Nu, nu prea curând. Poate niciodată…

— O să cercetăm toată zona ca să găsim martori la ce s-a întâmplat astă-seară. Poate vecinii sau vreun trecător au văzut ceva. Dar mai trebuie să discutăm și cu tine.

— Și cu mama ta, zise Conroy.

— Așa e, cu mama ta, cu părinții lui Mastaduno și cu toți cei ce știu ceva despre treaba asta. Avem nevoie de tot ce ai aflat.

— E-n regulă, am zis, dar nu putem vorbi mâine dimineață? Mi-e greu să mă adun acum.

S-au uitat unul la altul.

— Îmi pare rău, dar e prea mult pentru mine, am reluat. Sunt distrus.

Mi-am întins mâinile. Tremurau și nu mă prefăceam.

— O să vin glonț la secție, la 9 dimineața, promit. O să vă spun tot ce știu. Acum nu sunt în stare.

— La 8 dimineața, zise Gianakouros. Distrus sau nedistrus. Avem nevoie de tine!

— Mulțumesc, am spus.

— Vrei să-l rugăm pe doctor să te lase s-o vezi? zise Conroy pe un ton mai blând. Poate că a ieșit din operație.

Am dat din cap că nu:

— Cu cinci plăgi prin înjunghiere există o singură variantă să iasă din operație atât de repede. Și mă rog la Dumnezeu să nu fie asta.

Oare de ce nu le-am spus? Ar fi fost ușor. Aveam adresa lui Jocelyn. Se puteau duce chiar acum s-o aresteze sau, dacă nu o găseau acasă, puteau să rămână afară s-o pândească până când se întoarce. Cel puțin puteau să ia ca probă geamantanul pe rotițe, să ia amprentele și să examineze sângele de pe el. Puteau face legătura dintre moartea lui Lenz și cea a Mirandei ca să mă scoată de sub acuzație în Queens. Puteau să înceapă urmărirea lui Jocelyn – orice. Dar eu nu le-am spus.

Știam că ar fi fost bine să le spun. Dar trecuse timpul să fac ce trebuie. Era prea târziu și pentru Susan, căci Jocelyn o pândise în parc și-i înfipsese de cinci ori cuțitul în piept. Femeia care făcuse asta, care omorâse o ființă nevinovată și-i lăsase cadavrul pe acoperișul unui bar de striptease, femeia care-l împușcase cu sânge rece pe Lenz și m-a lăsat acolo să fiu învinuit de moartea lui, o femeie care era în stare de așa grozăvii nu merita să fie arestată, acuzată și apărată de un avocat, apoi condamnată la închisoare sau poate nu, în funcție de cât de îngăduitori erau jurații. Nici poliția, nici tribunalul nu erau în măsură să îi aplice pedeapsa pe care o merita.

Am așteptat să mă îndepărtez de spital și m-am asigurat că nu mă urmărea nici Conroy, nici Gianakouros. Atunci am format numărul lui Murco și am lăsat telefonul să sune. După ce o voce răgușită a zis „Da?”, am ezitat o clipă. Dar nu mai era cale de întors.

— Da, zise el din nou.

— Am găsit-o, i-am spus. Și o să ți-o predau, dar cu o condiție.

— Care, domnule Blake? zise Murco.
— Vreau s-o faci să sufere, i-am răspuns.

Capitolul 27

— **M**ă uimești, a zis el.

Am mers mai departe, pe drumul parcurs de salvare, întorcându-mă pe Avenue D.

— Mi-a atacat prietena. Ar putea să moară, i-am spus.

— Acum înțeleg, dar parcă metodele mele ți se păreau nepotrivite, zise el. Las-o baltă, nu m-aștept să-mi răspunzi. Spune-mi, domnule Blake, mai are banii mei?

— Nu sunt în apartamentul ei sau, dacă sunt, i-a ascuns tare bine. Dar sunt sigur că ea știe unde sunt și că vei fi în stare să afli de la ea.

— După tine, e ușor, zise el blând. Dar câteodată e la fel de greu ca atunci când scoți dinții cuiva.

Oare se credea amuzant? Mi se întorcea stomacul pe dos. M-am străduit să-mi amintesc cum luasem în brațe corpul plin de sânge al lui Susan, cum zăcea Miranda pe acoperiș la 12 noaptea, cu jumătate de față smulsă de cele două gloanțe explozive.

I-am dat adresa:

— Cât de repede poți să ajungi acolo?

— Îmi ia trei sferturi de oră să ajung în oraș, zise el.

— Dar fii-tu?

— Vine și el acolo.

— Atunci nu mai aștept. Nu vreau să-mi asum riscul ca ea să plece, cât ești tu pe drum.

— Sună ca și când i-ai dori răul chiar mai mult decât mine, zise el.

— Tu poți să-ți iei înapoi ce ți-a furat, am zis, dar eu nu.

M-am gândit să trec pe la birou în drum spre centru, dar mi-ar fi luat prea mult timp să traversez West Side și, oricum, de ce aș fi mers acolo? Poate dacă se afla acolo alt pistol – dar singurele pistoale pe care le aveam erau acum în posesia Micului Murco Khachadurian și a secției de poliție 119 din Queens.

Străzile erau pustii și întunecate. Mi-era frig la față, dar pe sub geacă transpiram. Și dacă Jocelyn plecase până să ajung eu la ea? Probabil că trecuse pe acasă în timpul în care eu alergam spre parc. Și de atunci trecuseră două

ore, timp suficient pentru ca ea să-și ia lucrurile și s-o șteargă. Desigur, dacă plănuia s-o șteargă, putea să o facă imediat după ce a luat valiza cu bani din apartamentul lui Lenz. Dar nu o făcuse și trebuia să existe un motiv, deși nu-mi închipuiam care anume.

Și nu era singurul lucru care îmi dădea de gândit. Mai era și geamantanul pe rotițe, care fusese prima dată văzut în mâinile lui Lenz, pe holul din fața apartamentului Mirandei, în dimineața din ziua crimei. Avea sens numai dacă presupuneai că banii erau la Miranda acasă și Lenz se gândise cum să-i ia – dar, dacă Jocelyn și Lenz avuseseră tot timpul banii, de ce naiba trebuia el să vină cu un geamantan pe rotițe la Miranda? Tot ce trebuia să facă Lenz în apartamentul ei era să pună undeva banderola de hârtie ruptă care o implica pe Miranda în jaf. Și n-ai nevoie de o valiză pentru asta.

Și ce era cu banderola de hârtie? Era posibil ca poliția să n-o fi găsit acolo, în spatele măsuței de toaletă? Da, era posibil; polițiștilor le scapă unele lucruri, mai ales dacă nu se străduiesc prea mult să le găsească – însă Jocelyn și Lenz trebuie să fi *contat* pe asta. Pentru că nu erau deloc dispuși ca poliția să-și bage mai mult nasul într-un caz ce părea doar un asasinat oarecare. Și chiar așa s-ar fi întâmplat, dacă poliția găsea o banderolă cu care se legau bancnotele de 100 de dolari. Murco era cel care trebuia să găsească banderola și să facă legătura, și nu poliția – ceea ce însemna că momentul potrivit pentru Lenz s-o pună acolo ar fi fost după crimă, după ce se învârtise poliția pe acolo, nu înainte. Dar în cazul ăsta, ce căuta Lenz înainte de crimă în apartamentul Mirandei?

În ultimele zile, mi-am tot pus aceste întrebări de nenumărate ori, dar răspunsul nu mi-era clar.

Am traversat strada 14 și am trecut de un taxi liber care se oprise la stop. Aveam destui bani? M-am căutat în buzunar, am decis că îmi ajung și m-am suit în taxi. Îmi dădea cel puțin răgazul să-mi trag sufletul și să evit alte întâlniri neplăcute precum cea avută în Alphabet City. Și taxiul putea să mă ducă mai repede acolo. „Avenue D colț 5”, am spus șoferului. A demarat când s-a făcut verde.

Am încercat să nu mă gândesc la ce va face Murco când o va găsi. Cineva trebuie s-o oprească pe Jocelyn, ba mai mult, s-o pedepsească, iar Murco se va ocupa de ambele – dar nu voiam să intru în amănunte.

În schimb, reflectam la ce trebuia să fac eu. Rațional ar fi să stau în stradă sau în pragul unei clădiri de vizavi și să mă iau după ea dacă iese, adică să nu mă amestec. Să-i arăt lui Murco apartamentul și apoi să plec.

Dar mă frământau prea multe întrebări și lucruri neelucidate la care voiam răspunsuri. Trebuia să mă aflu față în față cu ea, să o privesc în ochi, să aud din gura ei ce se întâmplase, cum a fost în stare să omoare o ființă pe care am iubit-o amândoi.

I-am zis șoferului să oprească la jumătatea străzii, am plătit și am luat-o pe jos. Scara de incendiu era tot jos, iar una dintre ferestrele lui Jocelyn era încă în întuneric. Dar la cealaltă fereastră, cea de la bucătărie, era lumină puternică. Inima îmi bătea nebunește. Nu venea nimeni în sus sau în jos pe stradă. Am înșfăcat scara, m-am suit pe prima treaptă și am început urcușul.

Nu mai aveam șișul la mine, însă lăsasem întredeschisă fereastra de la dormitor înainte să cobor. Aveam destul loc să-mi bag mâna și s-o dau în sus. În cameră era întuneric; totuși, în lumina de afară se vedea patul tot gol, plapuma dată la o parte, așa cum fusese și înainte. Am pășit înăuntru și am închis încet fereastra. Din dormitor, am auzit televizorul din sufragerie. Sunetul nu era destul de tare ca să disting ce se spunea, însă părea să fie un program de știri, CNN sau NY1. Am auzit pași care traversau sufrageria spre bucătărie. Cineva a pus un pahar pe bufet sau în chiuvetă. Apoi a dat drumul la apă.

Cu televizorul care mergea și apa curgând – era poate cel mai bun moment să deschid ușa fără să fiu auzit. Am deschis-o cu grijă și am închis-o după mine. M-am strecurat pe holișorul dintre baie și sufragerie. Aveam bucătăria pe dreapta, iar ușile cu geam de sticlă s-au deschis. Am împins-o pe cea din dreptul meu.

Ea stătea la chiuvetă, cu spatele la mine. Purta blugi negri, teniși negri și o bluză de trening gri cu gluga lăsată pe spate. Pusese o farfurie și o furculiță pe suportul de lângă chiuvetă, iar din mișcările ei am dedus că spăla un pahar.

— Nu mișca, Jocelyn, am spus. Mă numesc John Blake și sunt…

Am auzit paharul alunecându-i din mână și spărgându-se în chiuvetă. Și-a dus o mână la inimă:

— Isuse, ce m-ai speriat, zise ea întorcându-se spre mine. N-ar trebui să faci așa ceva, John. Să te furișezi la

mine în casă după atâta timp.

Și brusc, m-am întors la momentul în care începuse totul, holbându-mă confuz la o imagine din trecut. Pentru că nu era Jocelyn.

Era Miranda.

Capitolul 28

— Ce-ți mai face capul? m-a întrebat Miranda. Îmi pare rău, dar n-am avut încotro. Sau te loveam, sau te omoram, dar n-am vrut să mori.

Ținea într-o mână un cuțit pentru tăiat friptura, iar în cealaltă avea un ciob. Apoi mi-a privit mâinile și, văzând că sunt goale, a aruncat „armele" pe tavă și s-a îndreptat spre mine.

— Nu cred că am nevoie de astea. N-ai să mă ataci, nu-i așa? Bunul și dragul de John. Parcă te aud zicându-i lui Lenz că tot ce vrei e să fiu din nou în viață. M-am emoționat. Serios!

S-a apropiat de mine și mi-a pus mâna pe față. Îi simțeam degetele pe obraz, de parcă ar fi fost la kilometri distanță. Mi-a spus:

— Trebuie să stăm de vorbă, iubitule. Neapărat!

Era ca iluzia optică în care, la început, cuburile par să indice o anume direcție, dar, deodată, îți indică alta. Și nu poți să-ți închipui cum au fost înainte.

— Miranda…

Am bâiguit, căci nu-mi găseam cuvintele. Totul era anapoda. Dacă Miranda trăia și se afla aici, atunci cine…?

— Jocelyn, tu ai ucis-o pe Jocelyn!

A dat din umeri.

— Dacă n-o făceam, aș fi fost moartă acum.

— Și pe Lenz. Pe amândoi i-ai omorât.

— Uite, dacă tot trebuie să vorbim, hai să stăm jos!

N-am făcut nicio mișcare.

— Vrei să stai în picioare? Bine, John, o să stăm în picioare.

S-a sprijinit de frigider și și-a pus mâinile în sân.

— Cum de-ai făcut una ca asta?

— Ce vrei să spui? Cum am fost în stare sau cum am făcut-o? Ți-e scârbă de mine sau ești doar confuz?

— Ambele, am zis.

— Nu-i așa greu, iubitule. Chiar nu e. Faci tot ce trebuie ca să te descurci. Ai aflat și tu, nu-i așa?

— Ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat-o încet.

— Cu mine? Dar cu tine? În toți acești ani mi te-am închipuit la Universitatea din New York, filozofând și citind – nu știu ce anume, istoria Greciei antice sau alte chestii. Am crezut că ai să ajungi profesor la universitate sau savant – sau, nu știu, că o să intri în politică, că am să dau pe știri și o să te văd candidând la primărie. Îți spun sincer, mi-ar fi fost mai ușor pe când dansam prin bombele din sud. Știi, măcar unul dintre noi ar fi reușit… Nu-mi închipuiam că ai să faci meseria asta! Să ai de-a face cu traficanți de droguri, să te strecori în casele oamenilor, să hăituiești stripteuze cu mâinile pătate de sânge.

— Tu trebuia să te faci doctor, i-am amintit.

— Trebuia să mă fac multe.

S-a apropiat iar de mine și m-a împins ușor din prag ca să poată intra.

— Lasă-mă cel puțin să sting televizorul!

Am luat-o de braț când a trecut pe lângă mine și am dus-o în dormitor.

— Ce? N-ai încredere în mine? zise ea. N-am să fac nimic rău.

Și-a ținut mâinile în sus pe drumul spre canapea, a luat telecomanda și a închis televizorul.

— Vezi, zise ea, așezându-se. Hai și tu!

M-am așezat în fața ei. Mi-era cu neputință să înțeleg că e aici cu mine, că stăteam față în față ca doi vechi prieteni care recuperează timpul cât au fost despărțiți, iar Jocelyn se afla la morgă, cu jumătate de față smulsă și Lenz o identificase intenționat ca fiind Miranda, cu scopul de a induce în eroare poliția. Într-un anumit fel, totul părea logic – piesele se îmbinau. Dar într-altul, n-avea nicio logică.

— Tu erai cea care dansa la Wildman, i-am spus, nu Jocelyn. Danny Matin te-a recunoscut. La fel și barmanul și nu doar pentru că poza semăna cu tine, ci pentru că erai *chiar tu.*

— Da, eu eram.

Și-a aprins o țigară și mi-a întins pachetul; apoi l-a pus pe masă, văzând că nu vreau.

— Nu mă mândresc cu ce-am făcut acolo, dar am făcut-o, a recunoscut.

— Dar de ce te-ai folosit de numele ei?

— Nu-l puteam folosi pe al meu – nu ca să pun la cale un jaf în zilele noastre, nu te poți angaja într-un bar

de striptease dacă nu ai acte de identitate. Aveam cartea de identitate a lui Jocelyn încă din timpul când dansam împreună. Fotografia îmi semăna destul de bine.

Destul de bine… Iar după ce spărgătorii pe care-i recrutase au fost prinși, torturați și omorâți, avea nevoie de cineva care să moară în locul ei pe acoperișul de la Sin Factory și Jocelyn îi era la îndemână. Jocelyn, care încă o iubea, care a alergat la ea cu flori, de îndată ce Miranda i-a telefonat după mult timp și i-a propus să se împace. Mi-a venit în minte mesajul de pe robot – Miranda știa ce face și o atrăsese în cursă pe Jocelyn cu bună știință.

— Cum l-ai convins pe Lenz să-l jefuiască pe Murco?

— Avea de ales? De la el auzisem de achiziție. N-ar fi trebuit să-mi spună, dar era slobod la gură. A vrut să se dea mare. Dacă n-ar fi făcut-o, aș lucra și acum în bomba aia pe nimica toată, plus că m-aș culca cu el pe gratis, zise ea cu o milă batjocoritoare. Îmi pare rău, iubitule! Doar nu credeai că am să mă păstrez pentru tine?

— Nicidecum, am zis.

— Îmi amintesc ziua când s-a întors acasă și mi-a spus că trecuse pe la bar Khachadurian fiul, care se lăudase tuturor că i-a prins pe tipii care-i jefuiseră tatăl. Wayne era încântat. Mi-a spus: „Ticăloșii ăștia doi au primit exact ce meritau!”

A tras cu sete un fum.

— Știi ce le-a făcut Khachadurian?

— Da, știu ce le-a făcut.

— Păi, a trebuit să-i dau vești proaste lui Wayne. I-am spus: „Dacă nu facem ceva, și repede, tu și cu mine vom sfârși ca amărâții ăia, pentru că eu sunt cea care le-a spus de achiziție și tu ești cel care mi-a dat informația”. Credeam c-a făcut infarct, mă așteptam să se prăbușească chiar acolo.

A așteptat să zic și eu ceva, dar nu știam ce.

— Wayne avea două posibilități, continuă ea. Se putea duce la Khachadurian să-i explice ce s-a întâmplat, să-i ceară îndurare și să spere că o să-l omoare pe loc fără să-i scoată mai întâi ochii; sau putea să m-ajute. Dacă accepta, s-ar fi ales și cu jumătate din bani, și cu mine pe deasupra. Tot ce avea de făcut era să identifice cadavrul ca fiind al meu, iar apoi să mă lase să stau la el până se liniștea lucrurile.

Nu era chiar așa. Sigur că putea să identifice cadavrul lui Jocelyn ca fiind al Mirandei, dar cuvântul său, al unui tip cu două condamnări la activ, nu era îndeajuns pentru poliție. Și, cu toate că gloanțele explozive trase în cap pot face imposibilă identificarea vizuală sau luarea amprentei dentare, n-au cum să schimbe ADN-ul cuiva. Dacă poliția luase probe din apartamentul Mirandei ca să compare ADN-ul, ea și-ar fi dat seama că au găsit fire de păr și fragmente de piele care nu erau ale ei. Chiar și un boboc care renunțase la medicină ar fi știut asta.

În tot acest timp, Miranda avea nevoie de haine de schimb în locul unde stătea ascunsă, dar nu putea lua totul din apartament fără să trezească bănuielile poliției. Din fericire, exista o soluție simplă la ambele probleme: în după amiaza-crimei, Miranda o invita pe Jocelyn în oraș și cât timp stăteau ele acolo, Lenz se ducea pe Avenue D să umple cu hainele lui Jocelyn trolerul, să pună peria de păr și periuța ei de dinți, etc., iar apoi să aducă totul în apartamentul Mirandei. Așa ajunsese șapca de baseball a lui Jocelyn să fie agățată de ușa Mirandei. De fapt, hainele din comoda Mirandei erau tot ale lui Jocelyn, cel puțin acelea puse în sertare la suprafață. În geamantanul pe rotițe nu au fost niciodată bani – doar lucrurile lui Jocelyn, aduse la Miranda acasă, și invers.

Dar banderola din spatele măsuței de toaletă? Poate căzuse acolo din întâmplare, sau n-a găsit-o nimeni în afară de Micul Murco.

— Ai avut noroc, i-am zis. De vreme ce toți te credeau moartă, i-ar fi fost ușor lui Lenz să te omoare de-adevăratelea și să păstreze toți banii.

— Sigur, zise ea, asta dacă ar fi știut unde erau banii.

— Cum de ai putut să-i ascunzi atâta vreme, mai ales că trăiai la el în apartament?

— O, John! Nu sunt așa proastă. Nu-i țineam în apartament. Îi lăsasem într-un seif la bancă. Mai bine zis, Jessie Masters a făcut-o, iar banca a crezut că ei îi închiriază seiful.

Asta era explicația că nu părăsise orașul după ce l-a omorât pe Lenz – crima avusese loc vineri seara, iar banca era închisă până luni dimineața. Da, acum se îmbinau toate piesele jocului de puzzle. Totul a fost bine gândit, chiar de la bun început. Mi-am amintit ce-mi spusese Susan în prima seară la Derby: că Miranda i-a

spus în cabină că se temea ca Murco să n-o omoare. Era un mod foarte inteligent de a pregăti terenul pentru așa-zisa ei asasinare de a doua zi. Mai târziu, poliția se putea întreba cine a omorât-o pe Miranda, însă n-ar avea niciun dubiu că persoana ucisă era chiar Miranda. A pus totul cap la cap cu multă iscusință.

— Te-ai gândit la toate detaliile…

— O fată singură pe lume trebuie să-și poarte de grijă, zise ea. Jocelyn m-a învățat.

O fată singură pe lume trebuie să-și poarte de grijă, chiar dacă asta presupunea o crimă. Trebuia să-l omoare și pe Lenz când acesta părea dispus să vorbească. Trebuia s-o omoare și pe Susan, sau măcar să încerce, pentru că, chipurile, dădea prea multe telefoane și întreba prea mulți oameni, astfel apropiindu-se de ea. Iar acum însemna că o să mă omoare și pe mine? Bănuiam că da, în ciuda faptului că-mi spusese că nu are o asemenea intenție.

— Și acum ce urmează?

— Tu să-mi spui, iubitule. Nu mă duc la închisoare. Nu după toate prin câte am trecut. Și poți să fii sigur că n-am să te las să mă dai pe mâna lui Khachadurian. Nu vreau să te omor, John, îți jur pe Dumnezeu, dar depinde și de tine, nu-i așa?

A scos un cuțit dintre pernele de pe canapea. Era un cuțit pentru friptură, ca acela pe care-l lăsase lângă chiuvetă, probabil asemănător cu cel cu care o înjunghiase pe Susan. Poate că era chiar același cuțit, spălat bine, și gata să fie folosit din nou. L-a îndreptat spre mine, dar în gestul ei nu era nimic amenințător, nu încă. Mă privea întrebător. M-am ridicat de pe canapea.

— Nu, i-am spus, nu te preface că-mi dai de ales. Fă-mi măcar o favoare, Miranda. Nu mă trata ca pe ceilalți, cărora sigur le-ai spus că depinde de ei, că de vreme ce lucrează cu tine, ai să fii de partea lor. Că-i iubești. Iubirea ta a durat cât ai avut nevoie de ei și pe urmă, când n-ai mai avut, când era mai bine pentru tine ca ei să moară, s-au dus naibii și vorbele mieroase.

— Nu e același lucru, zise ea. Nu. Wayne Lenz era un tip dezgustător. Mi-era silă și să-l ating. Și știi ce mi-a făcut Jocelyn? După nouă ani în care am urmat-o prin toată țara, după ce am dat dracului totul pentru ea, se uită la… *femeia* asta, și eu nu mai contez. După *nouă ani,* John. Nu poți să-ți închipui ce groaznic e!

S-a ridicat și a venit spre mine. Doar cuțitul ne mai despărțea.

— N-am mai avut niciun prieten, John, nimeni după tine, a continuat. Nimeni în care să mă încred!

I-am văzut lacrimile din ochi:

— Tu ai fost întotdeauna bun cu mine. Dacă zici că mă lași în pace, dacă juri că nu o să spui nimănui, știu că o să-ți ții cuvântul. Te-ai schimbat, dar nu așa mult.

Acum mă împungea cu vârful cuțitului în cămașă și prin ea în piept.

— Dar trebuie să-mi promiți! Altfel, nu te las să pleci de aici. Nu pot.

O vedeam stând în fața mea, cu cuțitul pe care mi-l apăsa în piept, dar o vedeam și la 18 ani. Oare când, de-a lungul timpului, se transformase Miranda în cea de acum? Cum s-a petrecut? Mai exista ceva din Miranda de altădată? Sau aveam în față o criminală, o trădătoare, o femeie care merita să fie pedepsită așa cum îi doream în taxi, mergând spre centru? Voiam să sper că mai era ceva bun în ea. O voiam cu disperare.

Am atins-o ușor pe încheietura mâinii.

— Pune-l deoparte! i-am spus, n-o să-ți fac niciun rău, Miranda! Nu ți-am făcut niciodată vreun rău.

— Jură! îmi ceru ea.

— Jur!

— Pe viața ta și a maică-tii.

— Jur, am repetat. Pe tot ce am mai sfânt și mai scump: pe viața *ta,* Miranda. Jur! Acum pune cuțitul deoparte.

— Aș vrea să te cred, zise ea.

— Pot fi oricum, Miranda, dar nu sunt un mincinos. Lasă cuțitul!

— Dă-mi doar câteva zile! mă rugă ea. Nu-mi fac iluzii, nu-ți cer mai mult. Doar o săptămână să nu spui nimănui, da? Pot ajunge departe într-o săptămână.

— În regulă. O săptămână.

A lăsat cuțitul în jos. Eram lângă ea când și-a desfăcut degetele și i-a dat drumul pe jos. Acum plângea fără rețineri și lacrimile îi curgeau pe obraji. Am luat-o în brațe și am început și eu să plâng pentru ea, pentru amândoi. Cum de-am ajuns aici, într-un apartament jegos cu chirie, cu cuțitul de pe jos între noi, ea o criminală… și eu?

I-am mângâiat părul și i l-am dat după urechi; am încercat să-mi alung orice gând din minte, doar s-o simt în brațele mele, să-mi întipăresc această clipă trecătoare.

Am lăsat-o din brațe, am luat-o de bărbie și am sărutat-o pe frunte.

— La revedere, Miranda!

— O săptămână! mi-a amintit ea.

— O săptămână, promit!

Când am coborât scările, era tot în prag. La prima cotitură a scării, m-am uitat înapoi și am văzut-o acolo, sprijinindu-se de ușă, în plină lumină. Dacă asta avea să fie ultima imagine a ei pe care s-o văd, îi mulțumeam lui Dumnezeu, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Nu m-am urât niciodată așa mult ca în acea clipă.

M-am întors cu spatele și am continuat să cobor scara.

Când am deschis ușa din fața clădirii, mă așteptau pe trotuar. Purtau paltoane groase, mănuși de piele și căciuli negre de blană cu apărători pentru urechi. Tatăl își frângea mâinile de nerăbdare, dar fiul era complet impasibil. Și se uita la mine peste capul lui taică-su.

— Unde ai fost? mă întrebă Murco. Stăm aici de zece minute. Am început să credem că joci la două capete.

— E sus, le-am zis.

Capitolul 29

Leo stătea lângă mine, la picioarele patului de spital. Susan arăta foarte rău – palidă, trasă la față, suferindă. Dar era în viață. Doctorii ne-au spus că-și recăpătase cunoștința la scurt timp după operație, însă acum dormea cu cearșaful tras peste bandaje și care de abia se ridica la respirația ei slabă.

Leo m-a tras de mânecă și l-am însoțit în sala de așteptare.

— Va trebui să le spui totul, îmi zise el încet.

— Leo, te rog să te ocupi tu de asta! Nu ți-am mai cerut-o niciodată, dar ți-o cer acum.

— Sunt trei secții de poliție implicate în cazul ăsta, Johnny. N-am o baghetă magică să le fac să dispară.

— Crezi că trebuie să apelez la Murco? l-am întrebat.

— Murco ar trebui să aibă mult noroc să scape de pușcărie, zise Leo. În caz că tot ce mi-ai spus e adevărat.

— Aș vrea să nu fie…

— Să nu uităm că te-am avertizat!

— Da, așa e. Și ea m-a avertizat. *Să nu încerci să mă cauți sau o să-ți pară rău,* mi-a scris. N-am ascultat-o și uite unde am ajuns!

Făceam eforturi să nu mă gândesc la ce-i făcuse Murco după ce am plecat eu. În schimb, am încercat să mă gândesc la Susan și la Jocelyn, și chiar la Lenz și la cei doi hoți, la toate viețile pe care le-a distrus, însă tot ce vedeam era chipul ei în prag, cu lacrimi în ochi, implorându-mă să-i mai acord o săptămână și încrezându-se în promisiunea mea. În cei zece ani de când o cunoșteam se transformase într-o ființă abominabilă – dar eu, devenisem eu mai bun ca ea?

— E aproape 8, zise Leo. E mai bine să pleci.

Am ieșit în stradă și am făcut semn unui taxi:

— Pe strada Pitt, i-am zis șoferului.

M-au ținut acolo toată ziua. Le-am spus întreaga poveste, apoi am reluat-o, și am tot vorbit până m-au oprit. Intrau și ieșeau tot felul de polițiști. O dată l-am văzut pe Kirsch băgând capul pe ușă și altă dată cred că l-

am zărit pe Lyons din Queens prin ușa deschisă, dar interogatoriul mi l-a luat Frank Gianakouros, aproape fără întrerupere; nu m-a lăsat nici la toaletă, doar îmi dădea cafea să mă remontez. Intenția lor era să mă piseze cu întrebările până ieșea la iveală adevărul. Nu-și dădeau seama că le spuneam chiar adevărul; poate că nu chiar întregul adevăr, dar tot ce le spuneam era adevărat.

Nici lui Jocelyn, nici Mirandei nu li se luaseră vreodată amprentele – dar acum că aflaseră cât de important e acest lucru pentru ei o să examineze ce mai rămăsese din dinții lui Jocelyn, o să facă teste ADN pe tot ce mai găseau în apartamentul din Avenue D, o să compare amprentele din Avenue D cu cele parțiale, găsite pe pistolul lui Leo. Le-am dat și caseta video pe care o adusese Leo de la birou și lista cu numerele de telefon: Daniel Mastaduno, Bill Battles, Danny Matin. Le-am spus de Roy și Keegan și tot ce știam despre Lenz. De fapt, le-am spus tot ce știam.

Însă n-am pomenit de rolul jucat de Murco la începutul și la sfârșitul întregii povești. Le-am spus și de jaf – treaba nu se lega dacă nu-l pomeneam. Ce se întâmplase cu spărgătorii? N-aveam idee. Câți bani i-au furat lui Murco? Nu știam exact. Unde erau banii? Nu știam. Nu știam decât că Miranda și cu Lenz au făcut un plan să-și fure șeful și că au omorât-o pe Jocelyn ca să-și acopere urmele. Pe urmă, Miranda l-a ucis pe Lenz ca să și le acopere pe ale ei și a încercat să o omoare pe Susan cam din același motiv. Dar ce se întâmplase cu Miranda? N-aveam idee. Apartamentul era gol când am ajuns acolo.

M-au lăsat în camera de interogatoriu de la cinci până după șapte. Apoi s-a deschis ușa și au intrat Leo și Gianakouros. Nu păreau mulțumiți.

— Ai prieteni buni! zise Gianakouros.

— Sună de parcă eu aș trage sforile aici, Frank! îi zise Leo cu reproș, apoi se întoarse spre mine. Au găsit restul statuetei cu care te-a lovit ea într-o pubelă de pe Parsons Bulevard. Asta și valiza se verifică. A durat ceva timp, dar secția 109 te-a absolvit de vină în cazul lui Lenz. Și nu au niciun motiv să te rețină în legătură cu atacul asupra lui Susan. Așa e?

Gianakouros a aprobat în silă:

— Ea îți confirmă spusele. Zice că Miranda Sugarman e criminala.

— Susan s-a trezit?

— Se mai trezește din când în când, zise Leo.

— Pot s-o văd?

Leo s-a uitat la Gianakouros.

— N-am niciun motiv să te reții, a zis Gianakouros. Așa mi s-a spus.

— Ai ceva împotrivă? glumi Leo.

— Tot ce sper e să am mai puține belele ca tine când voi fi la pensie de tot atât timp ca tine.

— N-am dat de nicio belea, Frank. Băiatul n-a făcut nimic rău!

Băiatul stătea acolo și-și ținea gura.

— A obstrucționat investigațiile poliției, zise Gianakouros după o scurtă luptă cu el însuși. Putea să ne spună totul încă de aseară.

— Era în stare de șoc, m-a apărat Leo. O prietenă de-a lui fusese înjunghiată grav și putea să moară. În orice caz, ți-a spus acum.

— Da, după 12 ore. Miranda poate fi oriunde acum.

— Și ai de gând să-l reții din cauza asta?

— Nu, zise Gianakouros. Dar nu-mi face plăcere să-i dau drumul, adăugă el întorcându-se spre mine. Valea!

Cu toate că de abia mă țineam, nu m-am mai dus la toaletă, așa grăbit eram să plec de acolo.

Ne-am oprit la Burger Heaven. Leo a comandat o plăcintă cu brânză, iar eu m-am dus la toaletă. Când m-am întors, mi-a întins jumătate din ea.

— Mulțumesc, Leo, i-am spus, ești grozav!

— E doar o amărâtă de plăcintă cu brânză.

— Știi la ce mă refer!

— Da, e-n regulă. Nu mai sunt bine văzut în poliție, așa că să nu te mai bagi în încurcături…

— Nici nu intenționez, i-am răspuns.

— Nici acum n-ai intenționat.

— Am să-mi văd de treaba mea! i-am promis.

Orele de vizită erau pe sfârșite când am ajuns în holul de la intrare, dar sora de la etajul lui Susan ne-a lăsat în salon câteva minute.

Susan nu arăta mai bine ca dimineața, dar deschisese ochii. A bâiguit ceva. N-am auzit-o, așa că m-am aplecat spre ea.

— Mulțumesc! îmi zise în șoaptă.

I-am luat mâna de sub cearșaf și i-am strâns-o.

— Mă doare pieptul ca naiba, șopti ea.

— Ai să te faci bine.

— N-am să mai pot dansa. Am cicatrici.

— Glumești? Admiratorii tăi o să se dea în vânt după ele.

A zâmbit șters.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama că era Miranda, șopti ea. Era singura care știa unde stăteai în copilărie.

Avea dreptate, m-am gândit: Jocelyn nu avea cum să mă caute la mama și să lase acolo o scrisoare de amenințare; chiar dacă mă urmărise până la intrarea în bloc, n-avea cum să știe la ce apartament mă duc sau ce nume purta mama mea. Sigur că Miranda știa toate astea. Era genul de lucruri la care te gândești doar când e prea târziu.

— Nu-ți mai face griji! i-am zis.

— Poliția a spus, șopti Susan, apoi se opri și mai luă o gură de aer.

Mă durea s-o văd forțându-se să vorbească.

— …că Miranda a scăpat.

— Nu-i așa, i-am spus.

Eram obosit mort, dar nu puteam închide ochii fără să o văd pe Miranda. Nu voiam s-o visez. Dar n-aveam încotro. Așa că orice pretext să stau treaz era binevenit.

L-am sunat pe Daniel Mastaduno. Auzise de moartea lui Jocelyn de la poliție, dar era încă neconsolat. Normal: era fiica lui, o iubea și nu-și pierduse niciodată speranța s-o revadă. Acum nu mai avea ce spera.

I-am zis să mă sune mai târziu dacă voia să mă întrebe ceva sau să mai vorbim. Mi-a răspuns:

— Nu, mulțumesc, domnule Blake. Nu vreau să știu mai multe. Îmi ajunge. Eram fericiți când ne gândeam că e pe undeva și își trăiește viața, numai că nu vrea să mai știe de noi. Nici nu ne dădeam seama ce fericiți eram.

Era groaznic, dar avea dreptate. Am avut intenția să fac ceva bun pentru el, pentru Jocelyn și pentru Miranda, dar nu le-am adus decât suferință. Susan era conectată la tuburi și de abia putea vorbi. Eu aveam încă vânătăi care mă dureau. Singurul om pe care l-am ajutat cu adevărat a fost Murco Khachadurian.

Era prea târziu să mai repar ceva. L-am sunat pe Bill Battles pe telefonul fix.

— John! Ăsta-i singurul telefon la care ai dreptul?

— Nu sunt în pușcărie, i-am spus.

— Am auzit că ai fost arestat.

— Da, dar mi-au dat drumul.

— Nu le-ai dat dosarul nostru, așa-i?

— Nu e al meu ca să li-l dau.

— Bine, bine! Probabil că o să-l solicite, dar nu face nimic. O să li-l dăm dacă ne dă ordin tribunalul să-l predăm.

— Nu-i nimic acolo, Bill. Ce să afle?

— E o chestie de principiu, zise el. Nu putem face săpături ori de câte ori ne cere poliția. O să creadă că pot trece peste noi.

— Ascultă Bill, i-am zis. Îmi spuneai că aveți nevoie de oameni pricepuți…

— Sigur, dar, John, știi! Ai cam multe bube-n cap pentru ce are nevoie o firmă ca a noastră acum…

— Nu de mine-i vorba! E o femeie cu care am lucrat la cazul ăsta, e nouă în meserie, dar a naibii de bună. Are instinct. Mi-a rezolvat cazul în trei zile doar dând telefoane. Mă gândeam că Serner ar fi un loc bun pentru ea să se perfecționeze. Doar să dea telefoane – nu să lucreze pe stradă.

— De ce n-o iei tu?

— O firmă ca a noastră? Crezi că Leo își mai permite să angajeze pe cineva?

— Cum o cheamă?

— Susan Feuer.

Am auzit cum scria ceva cu creionul.

— A fost rănită în timpul investigațiilor la cazul ăsta. Acum e în spital, în convalescență. Dar când iese…

— O să vorbesc cu ea, zise el. Dar nu-ți promit nimic.

— Sigur. Îți spun doar că e grozavă.

— Atunci, probabil că o vom angaja. Când se mai liniștesc lucrurile, poate vorbim și de tine. Dar nu acum, înțelegi?

— Nu vreau o slujbă nouă, Bill, i-am spus. Încă nici nu-s sigur c-o mai vreau și pe asta.

Am adormit repede. La început nu am visat nimic pentru că eram epuizat. Însă, mai încolo, am avut senzația că mă trezesc. Numai că nu eram în apartamentul meu – eram la Miranda, dar nu în apartamentul din Avenue D sau în cel de pe strada 15, ci în acela din copilăria

noastră. Eram amândoi în pat, unul lângă celălalt; eram tineri, plini de speranțe și viața nu trecuse peste noi. Iar părul îi mirosea ca în Avenue D și o țineam în brațe ca și acolo.

A desfăcut un pliant cu Rianon și l-a ținut în sus ca să văd și eu peluzele verzi și casele în stil spaniol. Apoi mi-a arătat cu degetul o poză din campusul facultății de medicină.

— O să mă duc la cursul introductiv în oftalmologie, a zis ea. Dar numai câțiva ani. Pe urmă o să mă las de școală și am să străbat țara cu mașina lucrând ca stripteuză împreună cu prietena mea. În cele din urmă, o să mă înșele și am s-o omor, dar nu pentru ce mi-a făcut, ci pentru că-mi convenea. Sunt destul de sigură că așa o să fac. Dar tu?

Dar eu?

— O să fiu pe urmele tale, i-am zis, fără să știu că tu ești vinovată; apoi, când o să aflu, am să te predau tipului care te va omorî.

S-a lipit de mine.

— Cel puțin să nu sufăr, iubitule!

— Nu, i-am zis, va fi îngrozitor. Pentru amândoi.

— De ce, John? De ce trebuie să sfârșim așa?

— Nu trebuie, am spus, dar așa va fi.

— Și e prea târziu să ne schimbăm soarta?

— Pentru tine, da.

Capitolul 30

Am întins ziarul pe masă, l-am netezit cu ambele mâini și m-am uitat lung la poze. Publicaseră aceeași poză a Mirandei, însă era și o poză a lui Susan alături de ea, iar mai încolo una cu mine. Am apărut și în ziar, în cele din urmă.

De data asta, era o poveste mai lungă, deci era mai bine plasată în ziar: pe toată pagina 3 și se continua pe pagina 7. Titlul era: „Un nou atac rezolvă asasinarea stripteuzei". Am lăsat-o pe mama să citească tot articolul.

— Nu știam, a zis ea când l-a terminat. Rachel părea o fată tare bună, adică Susan, cred că așa trebuie să-i spun.

— Chiar e fată bună, am spus, doar că a avut o slujbă mizerabilă.

— Ca și Miranda. Nu înțeleg de ce se apucă fetele de o meserie ca asta…

— Dar eu de ce fac ce fac?

— E cu totul altceva. Ajuți oamenii.

— Așa credeam și eu, am zis.

— Chiar vrei să te lași de meseria asta?

Am mai luat o gură de cafea cu aromă de alune și m-am gândit ce multe se pot schimba într-o săptămână. Am încuviințat.

— Leo va fi crunt dezamăgit.

Mă gândisem mult la asta. Va fi o lovitură pentru el. Mi-am amintit cum îmi spunea să am multă grijă când a început totul: *Sunt prea bătrân să mai învăț meserie pe alt puștan.* Și chiar era. Dar nu mai puteam să continui.

— O să se descurce el, am spus.

— Păi, tu trebuie să hotărăști ce-i mai bine pentru tine, John. Eu chiar nu știu. Să te întorci la Universitate la vârsta ta…

— Am 29 de ani, am zis. Cred că mai am ani buni de trăit.

— Și ce ai să studiezi? Iar poezie?

— Nu știu încă. Trebuie doar să fac altceva decât acum.

— I-ai spus deja lui Leo? m-a întrebat.

Am dat din cap că nu.

— Tu ești prima!

Oare luasem o decizie potrivită? Am mai reflectat cât timp a coborât liftul. Poate că nu. Nu eram sigur ce o să fac sau ce o să studiez după ce-mi dădeam demisia. În ciuda afirmațiilor Mirandei, nu mă mai vedeam profesor universitar și doar Dumnezeu știe cât de mult urăsc politica. Dar trebuia să existe ceva și pentru mine, să fac un pas mai mic sau mai mare spre viitor.

Era o dimineață cu soare, dar era frig și bătea vântul acela tăios pe care-l simți prin toți porii. În fața blocului în care stătea mama se adunase gunoiul de o săptămână, pus în saci de plastic legați cu sârmă sau doar așezat acolo, pe trotuar, în așteptarea gunoierilor. Era și o saltea răsturnată lângă o bibliotecă. Mai erau și câteva grămezi de romane ieftine, prin care se părea că răscolise cineva. Am văzut și cutiile de pălării aruncate de doamna Knetchel, ba și unul din posterele înrămate. Apoi mi-am dat seama ce se întâmplase: trebuie să fi golit apartamentul în weekend. Tot ce vedeam erau lucruri strânse de o viață și lăsate acolo pentru vreun amator de vechituri sau ca să le ia gunoierii.

Am trecut de maldărul de lucruri; pe urmă m-am oprit și am mai aruncat o privire înapoi. Am văzut cu coada ochiului un obiect cunoscut; era pus pe un covor rulat și pe jumătate ascuns de un sac cu gunoi. Nu eram sigur de ce văzusem. Mi se părea imposibil. Dar da, era acolo în cușca sa prăfuită și stricată, cu ciocul ei de plastic și picioarele de sârmă, arătând cam la fel ca acum zece ani, când o pusesem pe gura de la ghenă. Timpul nu-și lăsase amprenta asupra ei. M-am holbat la ea, perplex.

Cum oare? Doamna Knetchel, ea a aruncat-o, m-am gândit. Poate că voia să scape de ea, ca acum zece ani și când a văzut că era tot la gura ghenei, n-a avut inimă s-o lase acolo. De fapt, loialitatea există ca și simțul datoriei, și mai e și nostalgia vremurilor fericite de odinioară, chiar dacă nu au fost atât de fericite cum ți le amintești.

Pasărea și cu mine ne-am privit în ochi mai mult timp. M-am simțit ridicol când am ridicat-o de pe covor. Dar nu-mi păsa. Am luat-o acasă.

SFÂRȘIT

RICHARD ALEAS
fabrica de păcate

„— Dacă o omoram eu, nu i-aș fi tras două gloanțe în moalele capului! Avea ochii stinși, ca de mort. Ăsta e omul care a mânuit cleștii, am decis eu.

— Să nu mă înțelegi greșit, a zis tatăl. Aș fi omorât-o cu siguranță dacă aș fi știut că ea m-a tras pe sfoară. Dar n-am știut că a fost ea decât după ce a murit."

„Un roman extraordinar, cu un subiect minunat, scris foarte frumos și care îți aduce satisfacție deplină."

Richard S. Pratcher

„Combină sensibilitatea romanului polițist cu profunzimea emoțională și superioritatea scriiturii."

Baltimore Sun

„Aleas este un autor care merge direct la țintă. Fără multe descrieri, fără complicate investigații psihologice. De aceea, relatarea sa are un ritm infernal. Pune la lucru adrenalina cititorului. Are suspans. Autorul aduce la rampă dansatoare de striptease, traficanți de droguri, mânuitori de bani murdari, criminali. Pe urmele lor se lansează, cu mult aplomb, un detectiv particular tenace și cam zăbăuc. Iar descoperirile îi sunt terifiante. New York-ului îi este smulsă fațada mincinoasă, de metropolă strălucitoare. În această carte, marele oraș e mizer, violent și dur. O adevărată *fabrică de păcate*"

George Arion

crime scene 19
RICHARD ALEAS
fabrica de păcate
„- Dacă o omoram eu, nu i-aş fi tras două gloanțe în moalele capului! Avea ochii stinşi, ca de mort. Ăsta e omul care a mânuit cleştii, am decis eu.
- Să nu mă înțelegi greşit, a zis tatăl. Aş fi omorât-o cu siguranță dacă aş fi ştiut că ea m-a tras pe sfoară. Dar n-am ştiut că a fost ea decât după ce a murit."
„Un roman extraordinar, cu un subiect minunat, scris foarte frumos şi care îți aduce satisfacție deplină."
Richard S. Pratcher
„Combină sensibilitatea romanului polițist cu profunzimea emoțională şi superioritatea scriiturii."
Baltimore Sun
„Aleas este un autor care merge direct la țintă. Fără multe descrieri, fără complicate investigații psihologice. De aceea, relatarea sa are un ritm infernal. Pune la lucru adrenalina cititorului. Are suspans. Autorul aduce la rampă dansatoare de striptease, traficanți de droguri, mânuitori de bani murdari, criminali. Pe urmele lor se lansează, cu mult aplomb, un detectiv particular tenace şi cam zăbăuc. Iar descoperirile îi sunt terifiante. New York-ului îi este smulsă fațada mincinoasă, de metropolă strălucitoare. În această carte, marele oraş e mizer, violent şi dur. O adevărată *fabrică de păcate*."
George Arion
ISBN 978-973-733-355-1
9 789737 333551
virtual project
Crimescene Publishing
FLACĂRA
t...
TRITONIC

[1] Sin Factory = Fabrica de păcate.

[2] Companie de telefonie mobilă în SUA.

[3] Eroul unei balade de Samuel Taylor Coleridge, care obișnuia să le spună tuturor tragica sa poveste.

[4] Sunetul tobelor îndepărtate.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30

Table of Contents

Capitolul 1 8
Capitolul 2 11
Capitolul 3 18
Capitolul 4 23
Capitolul 5 28
Capitolul 6 33
Capitolul 7 38
Capitolul 8 44
Capitolul 9 54
Capitolul 10 60
Capitolul 11 65
Capitolul 12 70
Capitolul 13 76
Capitolul 14 80
Capitolul 15 86
Capitolul 16 92
Capitolul 17 97
Capitolul 18 102
Capitolul 19 109
Capitolul 20 115
Capitolul 21 120
Capitolul 22 127
Capitolul 23 136
Capitolul 24 142
Capitolul 25 150
Capitolul 26 157
Capitolul 27 164

Capitolul 28 168
Capitolul 29 175
Capitolul 30 181